
Pasiunea
unui scoțian
SUZANNE
ENOCH

SUZANNE ENOCH

Pasiunea unui scoțian

Traducere din limba engleză
Irina Stoica

LITERA
București

prolog

– Ce părere ai, Lachlan?

Cu inima bătându-i nebunește, Lady Rowena MacLawry făcu câteva piruete în mijlocul salonașului castelului Glengask. Rochia fusese adusă tocmai de la Paris. Materialul era atât de fin și delicat că aproape plutea. Nuanțele alese de Rowena fuseseră mov și un gri antracit care, știa precis, îi scoteau în evidență culoarea ochilor. O știa pentru că petrecuse ore întregi la oglindă, studiind diverse nuanțe și materiale până găsise nuanța ideală de gri.

– Ce părere am despre ce? voi să știe Lachlan MacTier, viconte de Gray, aflat într-un colț al încăperii.

– Despre rochia mea! îl lămuri ea, străduindu-se să nu aibă un ton plângăreț.

El ridică privirea, întrerupându-și o clipă jocul de cărți cu fratele ei mai mare, Munro.

– A, da. E drăguță. Să-nțeleg că dai un bal mascat de ziua ta?

Rowena se încruntă și lăsă jos poalele rochiei.

– Asta nu-i o costumație! E noua mea rochie. Ranulf n-a vrut să-mi spună dacă îmi cumpără, așa că mi-am comandat-o pe asta. Cum să n-am o rochie nouă când fac 18 ani?

Munro râse.

– Zău așa, Winnie, și dacă ți-am da foc la jumătate de garderobă tot n-ai ajunge să porți aceeași rochie de două ori într-o lună.

– Ia mai taci, Ursule! răspunse ea, folosind porecla bine cunoscută a fratelui ei. O lady trebuie să aibă rochii.

– O lady, repetă Lachlan pufnind. Se ridică și se apropie de ea, apucând-o de părul negru ca pana corbului,

prins în coadă. Nu cred că o lady are ciulini în păr, îi zise.

Ea încercă să ignore fiorul pe care i-l provocase atingerea lui.

– Ba n-am ciulini în păr!

– Poate nu azi, spuse el trăgând-o iar de coadă.

– O să o port la petrecere. Ranulf a zis că o să avem patru valsuri. Patru!

– Ce?

Lachlan se așeză la loc și-și dădu la o parte de pe frunte o șuviță de păr negru, arătându-și în toată splendoarea ochii de un verde-deschis.

– O să ai nevoie de ceva baftă să găsești patru flăcăi care să aibă curajul de-a se înfățișa în fața marchizului de Glengask. O să aibă parte de niște priviri ucigătoare, de parcă ar fi diavolul în persoană.

Trei. Trebuia să găsească doar trei flăcăi, căci el avea să fie al patrulea. Cel puțin asta își imagina Rowena de câteva luni. Încercă să pară ușor amuzată.

– Ranulf e fratele meu, nu temnicerul meu. Iar pe tine te place, Lach. Am putea să dansăm împreună.

– Mda, mă place, ce să zic. Sunt căpetenie a clanului MacLawry și sunt de acord cu deciziile pe care le ia și direcția înspre care duce clanul. Și să nu uităm că îi aduc pe cei din clanul MacTier în clanul MacLawry, iar el e stăpânul MacLawry.

Adevărat, iar Ranulf devenise șeful clanului MacLawry și marchiz de Glengask la vârsta de 15 ani, pe când Rowena avea doi ani. În prezent, clanul era așa cum și-l amintea de când începuse să conștientizeze ce se petrecea în jur. Iar Lachlan era... Lachlan, cu opt ani mai mare decât ea, prietenul cel mai bun al fratelui ei Munro, zis și Ursul. Era mortal de arătos, seducător precum păcatul și predestinat să-i fie soț. Numai că în ultima vreme ea începuse să se întrebe dacă el își dea seama de asta.

– E mai mult de-atât, după cum bine știi, spuse Rowena cu un oftat exagerat. Mă gândeam să ies în vale la o plimbare. Vrei să vii cu mine?

– Nu câtă vreme Ursul îmi datorează cinci biștari, răspunse el, luând încă o carte și etalând-o pe masa de joc. Unde-i Arran?

– Cred că-n bibliotecă, zise Ursul. El sigur ar merge cu tine.

Doar că nu cu Arran voia ea să se plimbe. Da, se pricepea mai bine la modă și era mult mai manierat decât Munro sau Lachlan, doar că, la urma urmei, era fratele ei cel mijlociu, născut între Ranulf și Munro. Printre femeile din An Soadh și Mahldoen umbla vorba că era diavolesc de chipeș, cu toate că la fel se spunea și despre ceilalți doi frați. Numai că Arran nu era Lachlan.

– Atunci mă duc singură, anunță ea și ieși din salon.

Of, lucrurile erau cum nu se poate mai supărătoare. Iat-o cu doar o săptămână înainte de aniversarea vârstei de 18 ani, o tânără deopotrivă înstărită și educată, ba chiar frumușică, dacă era să-și dea cu părerea. Iar bărbatul pe care avea de gând să-l ia de bărbat găsea un banal joc de cărți mai interesant decât o plimbare și o discuție cu ea. Putea să spună că se duce până în cămara de lângă bucătărie sau, de ce nu, că pleacă să exploreze tunelurile iacobine de sub castelul Glengask, iar Lachlan i-ar fi spus, probabil, să ia și o lampă. Ar fi trebuit să fie curtenitor, atent, cavaler și nu atât de... dezinteresat.

– N-ar trebui să te dai așa pe față la el, se auzi dinspre bibliotecă, exact când Rowena trecea ca o furie prin dreptul ușii.

Arran i se alătură, pășind relaxat, la cât era de înalt și la cât de amplu îi era pasul.

– Nu mă dau la nimeni. Ies să mă plimb și l-am întrebat pe Lachlan dacă ar vrea să vină cu mine, se încruntă ea. De ce n-ar vrea? Sunt o fată fermecătoare, nu-i așa?

– Ești, îi răspunse fratele mai mare. Dar ești și... o prezență familiară.

– Ba nu! protestă ea. Și nici măcar nu l-am sărutat.

– Dac-ai fi făcut-o, probabil ar fi fost mort şi-ngropat, pentru că n-ai decât 17 ani. Arran îi aruncă o privire deopotrivă scrutătoare şi serioasă. Nu zic că nu te-ai purtat cum se cuvine, continuă el. Zic doar că te ştie de când te-ai născut şi că te ţii după el de când ai învăţat să mergi.

– Nu mă ţin după el. Flirtez. E cu totul altceva.

– E o graniţă foarte fragilă, *piuthair*.

– Nu sunt o netoată, *bràthair*, răspunse ea.

Era ridicol. Evident că ştia diferenţa dintre a flirta şi a se ţine după cineva. Dar Arran era cel mai inteligent din familie. Ba chiar făcuse parte din armata engleză şi îl văzuse cândva pe prinţul Georgie. N-ar fi fost înţelept să-i ignore povaţa.

– Vrei să spui că e obişnuit cu mine, cu prezenţa mea. Că nu sunt decât... o piesă de mobilier pe care s-a învăţat s-o ocolească.

– Hei, nu...

– Numai bine am încă un motiv să merg la Londra pentru sezonul monden. Aşa, Lach o să mă privească altfel. Ca pe o lady. Şi o să învăţ să fiu mai mult decât o fătucă din Ţinuturile Înalte.

– Nu-ţi face iluzii, Winnie, spuse fratele ei, oprindu-se în holul de la intrare ca să-şi pună o haină şi să îi dea şi ei o pelerină groasă. Ştii bine că Ranulf n-o să fie de acord.

Îşi puse pelerina şi îşi legă panglicile bonetei. Erau doar câteva săptămâni de când începuse să poarte haine potrivite pentru o lady, iar panglicile de la bonetă încă o zgâriau sub bărbie.

– L-am rugat ca sezonul monden să fie cadoul lui de ziua mea, zise ea, făcându-i un semn lui Cooper, majordomul, care le deschise uşa. Şi ştii bine că nu mi-ar refuza nimic de ziua mea, acum că fac 18 ani.

– Ştiu asta şi îl ştiu pe Ranulf, comentă Arran, oferindu-i braţul.

O privire scurtă înspre hol îi confirmă că atât Lachlan, cât şi Ursul nu aveau nimic împotrivă s-o lase să meargă singură la plimbare. Sau poate că îl auziseră pe Arran

alăturându-i-se. Orice ar fi preferat să creadă despre lipsa lor de maniere, a doua variantă era mult mai logică. Era lucru știut că nu avea voie să iasă neînsoțită, câtă vreme clanurile Campbell, Daily și Gerdens bântuiau pe la granițe. Ce îi spusese Arran, absolut tot ce îi spusese, avea, de asemenea, logică. Lachlan MacTier era obișnuit cu ea și era limpede că o privea în continuare ca pe fetița care mergea cu băieții mai mari la prins broaște și la vânătoare de iepuri. Ca să schimbe asta, avea nevoie să ia parte la sezonul monden de la Londra.

Și mama lor avusese un sezon londonez. Dar era firesc, englezoaică fiind. Erau șanse minime ca Ranulf să fie de acord ca singura lor soră să urmeze exemplul nefericitei lor mame. Abia dacă pronunțau numele lui Eleanor Wilkie-MacLawry de când aceasta preferase să se otrăvească decât să trăiască văduvă în Ținuturile Înalte cu patru copii dificili și neastâmpărați. Dar nimic din toate astea nu schimba faptul că Rowena voia și avea nevoie să meargă la Londra și că Ranulf urma să se împotrivească, cel mai probabil. Ei bine, avea cam o săptămână să-și facă planuri. Și să se convingă că inevitabilele consecințe ivite aveau să merite efortul.

Iar dacă Lachlan nu avea să o admire în noua ei postură de tânără domniță, atunci sigur putea să găsească un englez chipeș și nobil care s-o facă.

capitolul 1

Trei luni mai târziu

– Pasiune infantilă. Asta a fost, spuse Rowena MacLawry, fluturând din mână înspre cele două tinere care stăteau așezate în fața ei. Adică... Pentru Dumnezeu, nici măcar nu cunoşteam pe altcineva.

Lady Jane Hanover se mulțumi să privească pe fereastra trăsurii.

– Cred că o să mă convingi că ai uitat de sentimentele față de lordul Gray dacă n-ai vorbi atâta despre cum nu-ți pasă de el nici cât negru sub unghie.

– Jane, nu fi nepoliticoasă! exclamă Charlotte, sora ei mai mare, care îi zâmbi apoi Rowenei. Uneori, să vorbești despre o situație complicată te ajută să o descâlcești. Ți-ai petrecut aproape 18 ani privindu-l pe lordul Gray într-un anumit fel, așa că e de așteptat să ai nevoie de ceva timp ca să începi să îl privești altfel.

Rowena încuviință din cap și strânse afectuos mâna fiicei mai mari a vicontelui de Hest.

– Întocmai, confirmă ea, mascându-și accentul scoțian sub cel englezesc, pe care și-l perfecționase în ultimele trei luni. E doar un nou mod de a privi lucrurile, asta-i tot.

Se întoarse și ea spre geam și privi înspre sud la lungul șir de trăsuri din spatele lor. Civilizația la cel mai înalt nivel.

În acele vehicule se găsea rezultatul a trei luni în care învățase să fie o lady, în care își reamintise constant că gentlemenii priveau doar cu amuzament fetele care discutau despre tunsul oilor, despre pescuit și îmbăiat

în lacuri și că le priveau ca pe un fel de păgâne. Ei bine, ea nu era o păgână. Și avea de acum prietenele și admiratorii, garderoba și manierele cu care s-o dovedească.

– Cu toții trebuie să găsim un nou mod de a gândi lucrurile, nu-i așa? comentă Jane, schimbându-și locul și așezându-se lângă Rowena. Noi două urmează să devenim cumnate. Și suntem în Scoția, dintre toate locurile din lume! Spune-mi, toți bărbații din partea locului poartă kilt? Nu m-am gândit să întreb până acum.

Cu toate că aprecia imaginea unui bărbat bine făcut îmbrăcat într-un kilt negru, roşu și alb, culorile clanului MacLawry, Rowena nu înceta să fie surprinsă de atenția specială pe care majoritatea prietenelor ei englezoaice o acordau acelui articol vestimentar.

– Astăzi toată lumea va purta kilturi și culorile clanului. Ranulf vrea ca logodnica lui să vadă Glengask în cea mai bună lumină posibilă.

Charlotte se coloră ușor în obraji, lucru care o mișcă pe Rowena. Nu credea că fiica cea mare a lordului Hest chiar era atât de calmă pe cât păruse în ultimele zile. Nu când era pe cale să dea ochii cu noua ei casă și noua ei viață. Își reținu o grimasă. Charlotte călătorea în nord unde o aștepta o nouă viață alături de bărbatul care o adora. Iar ea doar se întorcea la vechea ei viață după trei luni pline de succes la Londra. Pentru ea nimic nu se schimbase în afară de ea însăși, desigur. Dar cât avea să reziste odată revenită în Ținuturile Înalte, la frații ei? Nu mai aparținea acestui loc. Aparținea minunatei și sofisticatei Londre.

– Indiferent de ce simți pentru Lachlan MacTier și de ce simte pentru tine, n-are cum să nu fie din cale-afară de surprins când o să te revadă, Winnie, zâmbi Charlotte. Dar ce...

Niște sunete muzicale ciudate o făcură să se întrerupă.

– Ce-i asta?

În sfârșit, Rowena râse. Indiferent de ce-ar fi preocupat-o, important era că cei patru frați MacLawry urmau să se reunească. Împreună, la Glengask, erau de neoprit.

Iar Glengask rămânea totuși locul unde se născuse, chiar dacă uneori își dorea să fi fost la niște sute de kilometri mai la sud.

– E cântecul *Trandafir roșu ca focul* cântat de vreo șase cimpoaie, pe puțin, din ce-mi dau seama. E un cântec de dragoste în cinstea ta, presupun. Am ajuns.

Chiar și ei începuse să-i bată inima mai tare, așa că nu putea decât să își imagineze cum îi bătea lui Charlotte. Recunoștea că era nerăbdătoare să-l revadă pe Urs după trei luni, să îi îmbrățișeze strâns pe Arran și pe proaspăta lui soție, care petrecuseră două săptămâni fugind din calea clanurilor Campbell și MacLawry. Recunoștea și că, atunci când Ranulf plecase din Londra cam cu o săptămână în urmă și le ordonase tuturor să îl urmeze, nu fusese tocmai pregătită să plece. Dar nu era deloc pregătită să recunoască faptul că ezitarea de a se întoarce în Scoția avea legătură cu acel vis diurn de care nu reușea să se scuture, cel în care Lachlan MacTier o lua în brațe și o săruta. O enerva că era atât de netoată și că își alimenta niște iluzii legate de un bărbat care în mod clar nu o merita. Era o prostie, era jenant și trebuia să încheie socoteala o dată pentru totdeauna.

Sunetele scoase de roțile trăsurii căpătară alte note când trecu de pe drumul de pământ pe pietrișul de pe aleea principală care ducea spre intrarea în castel. Charlotte și Jane se înghesuiră la fereastră, încântate și nerăbdătoare, dar Rowena nu era pregătită să privească pe geam. Nu încă. Deși își adora frații, simțea chemarea Angliei. Sau poate că, de fapt și de drept, îi era groază de propria reacție la vederea lui Lachlan și era pur și simplu o lașă.

– Uite, Charlotte! E lordul Glengask! exclamă Jane, aproape sărind de pe bancheta trăsurii. Și uite-i și pe Arran și pe Mary Campbell.

– Acum e Lady MacLawry, o corectă Charlotte, aruncând o privire înspre Rowena.

Ar fi trebuit oare să fie geloasă? Sau să nu se simtă în largul ei? Rowenei nu îi era limpede. Este drept

că în ultimii unsprezece ani fusese singura femeie de la Glengask și da, i-ar fi plăcut să aibă ocazia să o cunoască pe Mary Campbell înainte ca Arran să fugă cu ea din Londra, dar, sincer, ideea de a avea o cumnată, de fapt, două, punând-o la socoteală și pe Charlotte, care urma să se mărite cu Ranulf, o umplea de bucurie. De prea multă vreme în casă dominase sângele fierbinte și impulsivitatea tipice bărbaților scoțieni.

– Cel mai masiv dintre ei e cumva Ursul? Sau e cumva celălalt? O, Doamne, e foarte... plin de mușchi.

– Jane, ai răbdare! Vom afla în câteva clipe.

Jane se mută imediat de la fereastră și îi strânse Rowenei mâna.

– Îmi pare rău, Winnie, spuse ea. Uitasem că ai plecat de aici supărată.

Rowena îi strânse mâna, la rândul ei.

– Vrei să spui că am plecat de aici furișându-mă pe ușa din spate și am fugit la Londra supărată, zise ea cu un zâmbet slab. Știu că m-au iertat, iar dacă n-au făcut-o, o să le atrag atenția că, dacă nu fugeam și nu erau nevoiți să vină după mine, atunci Ranulf nu ar fi cunoscut-o pe Charlotte și nici Arran, pe Mary. Cât despre restul, măcar mi s-au deschis ochii.

Nici nu termină bine de vorbit, că trăsura se opri brusc. Portiera se deschise dintr-odată, mai-mai să sară din balamale, și înainte să poată scoate un sunet, Ursul se aplecă înăuntru, o cuprinse de mijloc și o trase afară. Apoi se trezi captivă în îmbrățișarea lui puternică și împresurată de mirosul bine cunoscut de piele și săpun cu aromă de mentă.

– Ursule! Nu pot să respir! îngăimă ea, dar îl îmbrățișă strâns, la rândul ei.

Dacă Munro MacLawry se bucura să o vadă, totul pe lume era în ordine. Sau aproape totul. Când în sfârșit reuși să se desprindă din strânsoarea brațelor lui, el făcu jumătate de pas în spate.

– Dumnezeule, zise el, cu accentul lui pronunțat, cred că te-ai mai înălțat. Și părul... Winnie, e mai frumos decât pana corbului. Nu-i așa, Lach?

Nici nu avu timp să adopte o postură demnă de o lady, căci vicontele de Gray îi apăru în fața ochilor. La fel ca frații ei, purta un kilt roșu cu negru și alb, dar asemănările se opreau aici. În vreme ce frații ei erau înalți, lați în umeri și numai mușchi, Lachlan era mai suplu și mlădios. Părul îi era castaniu-închis, spre deosebire de cel negru al fraților MacLawry. E drept că, la fel ca Ursul, părea certat cu bărbierul. Ochii lui o făcuseră mereu să se gândească la verdele crud al primăverii. Acum i se păreau verzi și atât.

– Mda, zise Lachlan, părând să ezite între a o îmbrățișa sau a-i strânge mâna. E foarte la modă. Bine ai venit acasă, Winnie!

Rowena îi întinse mâna ca să-l scutească de efortul de a lua o decizie. Nu era vina lui că nu avea pic de romantism în el, decise ea.

– Sigur ești surprins că n-am ciulini în păr, spuse ea cu un zâmbet studiat și cu accentul englezesc și mai studiat.

El se încruntă.

– Ce s-a-ntâmplat cu vocea ta? o întrebă.

– Nimic, răspunse ea, retrăgându-și mâna dintr-a lui cât de repede putu.

Lachlan reprezenta trecutul ei de copilă naivă și prostuță. Atât. În trăsurile care o însoțeau își adusese viitorul, așa că nu mai avea nevoie de nimic din partea lui.

– Așa se vorbește corect, adăugă ea. Vă rog acum să mă scuzați, dar vreau să o cunosc pe noua mea cumnată.

Îi întoarse spatele și expiră adânc. Pentru atâta lucru își bătuse capul? Își imaginase oare că o să renunțe la orice urmă de rațiune și va încerca să îl sărute? Ha! Nu era decât un bărbat. E drept că unul din cale-afară de chipeș. Și nu mai era singurul posibil pretendent. Nici măcar singurul pretendent prezent. Și tocmai de aceea era nevoie să manipuleze un pic lucrurile. Se îndreptă

spre noua ei cumnată, aruncând însă o privire spre fratele ei cel mai mare și logodnica lui.

– Mulțumesc, Ranulf, că mi-ai îngăduit să invit câțiva prieteni.

Marchizul înclină ușor capul, cu o expresie impenetrabilă pe chip.

– Am nevoie de unul sau doi martori englezi la nuntă, așa că e în beneficiul amândurora. Deși cred că, atunci când ai făcut invitațiile, ai ținut cont de propriile planuri.

– Prostii, Ranulf! Am adus membri ai celor mai bune familii din Anglia.

În fine, era adevărat... în mare.

Ranulf îi urmări cu privirea pe părinții lui Charlotte, care coborâseră dintr-una dintre trăsuri și se apropiau.

– Vom vedea, zise el. Apoi făcu un pas spre Rowena și-i șopti aproape de ureche: Dar bagă de seamă că aici nu suntem la Londra. Dacă vreunul dintre englezoii ăștia merge prea departe, îl îngrop, Rowena.

– Nu cred că va îndrăzni vreunul, spuse ea cu sinceritate, uitându-se spre grupul gălăgios care cobora din trăsuri și pășea pe alee. Aici e teritoriul tău. Regatul tău.

– Întocmai, fu el de acord.

O luă pe Charlotte de mână și o privi îndelung, de parcă nu o văzuse de luni întregi, nu de o săptămână, cât trecuse de la plecarea lui de la Londra.

– Bine ai venit la Glengask, *leannan*, murmură el, sărutându-i mâna.

– E atât de frumos! remarcă ea cu un zâmbet cald și plin de încântare. E întocmai cum l-ai descris.

– E mai frumos cu tine aici.

Ranulf înclină ușor capul.

– Știai că aici, în Ținuturile Înalte, practicăm decapitările? întrebă el ridicând vocea.

– De când? făcu Rowena, încruntându-se.

Așadar, avea de gând să-i sperie de moarte pe invitați înainte să apuce să-și instaleze bagajele în castel?

– Cred că sunteți conștienți cu toții că aici avem alte reguli decât cele cu care-s obișnuiți domnișorii ăștia

fragili, continuă el. De pildă, aici nu ne obosim să întoarcem spatele cuiva dacă a făcut ceva care nu se cuvine.

– Chiar așa, interveni și Ursul, prinzând imediat ideea și privind înspre mulțimea de bărbați, femei și servitori care se revărsa din cele 10–12 trăsuri. Aici, la noi, îți dăm borșul pe nas și-ți tragem o trântă sănătoasă.

– După care-ți găsim un loc comod la doi metri sub pământ, completă și Arran, înțelegând încotro trebuia cârmită discuția.

Rowena roși puternic.

– Gata, ajunge! șuieră ea. Prietenii mei nu sunt obișnuiți cu amenințările și violența. Iar dacă vrei să treci drept un gentleman, continuă ea, reușind în ultima clipă să nu-l împungă pe Ranulf cu degetul în piept, nu ai voie să mârâi la oameni care nu ți-au greșit cu nimic.

Ranulf ridică din sprânceană.

– Pot să fiu un gentleman, zise el cu accentul inconfundabil al zonei. Și am ochi să văd ce-i de văzut. Ai adus mulți bărbați englezoi, *piuthair*. Nu cred că toți au venit pentru nunta mea. Și pe cei mai mulți nici nu-i cunosc.

– Asta nu e...

– Și ar face bine să nu uite că ești singura mea soră, continuă el. Și n-am de gând ca, după ce-am avut atâta vreme grijă de tine, să se-ntâmple tocmai acum ceva... inacceptabil. Dădu drumul mâinii lui Charlotte și făcu un pas în față. Nu am de gând nici să te las să-ți uiți rădăcinile și nu-mi pasă cât de frumos vorbești cu accentul ăsta nou al tău, mai spuse el, cu glasul ceva mai scăzut. Ne-am înțeles, Rowena Rose MacLawry?

Avu nevoie de toată voința de care era capabilă să ridice privirea și să se uite în ochii lui albaștri, oțeliți.

– Mda. Da. Am înțeles.

– Bine.

Ha! Uite cum primea lecții de la bărbați care puneau pariu pe cât de mult whisky puteau să bea. Ei bine, frații ei și Lachlan ar face bine să se poarte civilizat. Știa prea bine că, dacă aveau să apară probleme, nu prietenii ei cei noi le-ar provoca. Cu toții crescuseră cu guvernante,

preceptori și profesori de dans. Știau să se comporte la baluri, la cine și la petreceri. Și, fie că Ranulf își dădea sau nu seama, ea, una, era foarte aproape de a prefera acea viață celei în care crescuse. Era nevoie de foarte puțin să încline balanța. La o adică, bărbatul potrivit ar fi putut să o încline. Își învolbură poalele rochiei și se apropie de Arran și Mary, care se țineau ceva mai departe de grup.

Lachlan MacTier făcu un pas în spate ca să nu se trezească cu un cufăr peste picioare.

– Știai c-o să aducă jumătate din Londra cu ea? mormăi către Ursul, care stătea lângă ea.

– Neah, mârâi prietenul lui. Ran a spus că o să vină familia lui Charlotte și niște prieteni. Nu ditamai hoarda. Uită-te la ei cât sunt de... frumușei, se încruntă el. Și fragili.

– Da.

Lachlan se uită după un tânăr înalt și suplu, blond și aproape străveziu.

– Fragili, îngână el.

Orice ar fi spus Ursul, nu erau genul de persoane cu care s-ar fi împrietenit Lord Glengask. Cu atât mai puțin să-i invite la el în casă. Și după micul discurs de mai devreme, era clar că ideea îi aparținuse celui mai tânăr membru al clanului MacLawry. Lachlan privi cum bruneta Winnie MacLawry accepta brațul unuia dintre tinerii înalți, conversând și zâmbind. Ea îi invitase pe acei oameni. Sau, în fine, pe cei mai mulți dintre ei. Oare în cele trei luni petrecute la Londra se legase atât de puternic de englezoi, încât simțise nevoia să-i aducă la ea acasă, în Ținuturile Înalte? Sau poate că fătuca de odinioară, cu codițe, care își petrecuse aproape două decenii ținându-se după el, încerca acum să îl facă gelos?

Poate se credea mai important pentru ea decât era cu adevărat. Sau poate că nu. Atât Arran, cât și Ursul îl învinuiseră de la bun început pentru fuga ei la Londra. Dacă a-i dărui unei fete o pereche frumoasă de cizme

de călărie la împlinirea a 18 ani avea darul să o facă să își lase baltă casa și familia și să fugă-n lume, atunci poate că era vina lui. Dar tot i se părea exagerat și din cale-afară de dramatic. Iar acum criza se încheiase, iar ea se întorsese acasă. Nimic nu se schimbase. În afară de felul ei de a vorbi.

– Sper că nu trebuie să le reținem numele tuturor, bombăni Ursul.

– Sunt și femei, Ursule, îi reaminti Lachlan, zâmbind. Iar noi suntem doi burlaci chipeși și disponibili, în așteptarea nunții fratelui tău.

– Tu nu ești disponibil, Lach.

– Ba sunt absolut convins că-s burlac. N-am nici nevastă, nici nu mi-e gândul la vreuna.

– Așa o fi. Dar ea știe? întrebă uriașul, făcând un semn discret cu bărbia înspre sora lui.

– Pe toți dracii, Munro! Într-o căsnicie sunt doi oameni și nu i-am dat niciodată de înțeles copilei de soră-ta că am vreo intenție să ne luăm. Gata cu asta! Mi-ajunge că-mi scrie poezii tot timpul. Nu începe și tu să mă bați la cap.

– Zici că-ți mai scrie poezii? întrebă Arran, care li se alătură însoțit de Mary, proaspăta lui soție.

– Nu. Cred că la Londra a fost prea ocupată să meargă la cumpărături. Știi bine că nu mi-a mai scris de câteva săptămâni.

Adevărul era că i se păruse ciudat, la început, să nu mai găsească zilnic câte o scrisoare de la ea în care îi povestea despre cum decurge aventura londoneză. Îi descria totul și parcă îl făcea să se simtă acolo, alături de ea. Nu-i răspunsese la scrisori, bineînțeles. Frații ei stăteau de veghe ca niște ulii, iar el nu avea de gând să se lase prins în vreo capcană doar pentru că fusese amabil. Așa că fusese ușurat când ea încetase să-i scrie. La fel cum fusese ușurat că ea nu i se aruncase în brațe la sosire, imediat după ce coborâse din trăsură.

– Atunci presupun că ești într-adevăr burlac și disponibil, continuă Arran, bătându-l pe umăr. Numai

să nu uiți că Ranulf se însoară cu prima englezoaică pe care a pus ochii la Londra. Bănuiesc că nu vrei să pățești la fel.

– Hm! interveni Mary, rezemându-se de umărul lui. Dacă țin bine minte, tu ți-ai pierdut capul după prima scoțiancă pe care ai pus ochii la Londra. Unde mai pui că era vorba de o fată din clanul Campbell, nici mai mult, nici mai puțin.

Mijlociul dintre frații MacLawry zâmbi.

– Nu mi-am pierdut capul, fetițo, zise el, sărutând-o pe obraz. Dar mi-a stat inima-n loc când te-am văzut.

Ea își puse delicat palma peste umărul lui.

– Am văzut când ai fost împușcat, Arran, îi șopti. Nu mai face glume despre cum ți-a stat inima.

– Vaaaai, îmi dau lacrimile când vă aud, comentă Ursul. Să mergem, Lach. Hai să fim niște domni și să ne prezentăm acestor fete adorabile și delicate.

– Numai să nu te-apuci să faci ca toate cele și să le pui pe fugă, Ursule.

Ultimul lucru pe care îl dorea Lach era să se trezească combinat cu o englezoaică pe care și cea mai slabă pală de vânt ar fi putut s-o dărâme și care, mai știi, s-ar fi dovedit rudă după tată cu clanul MacDonald. Pe toți sfinții! Pe de altă parte, sora logodnicei lui Glengask era destul de drăguță și era limpede că Ranulf verificase originea familiei. Era potrivită pentru un sărut și o hârjoneală.

– Să nu ziceți că nu v-am avertizat! strigă Arran după ei.

Când toată lumea, musafiri și servitori, își luă în primire camera și bagajele, Lachlan reușise să facă o numărătoare. Cât de cât, pentru că servitorii erau atât de bine îmbrăcați încât nu era sigur că apreciase corect cine ce hram purta. Erau cam șapte gentlemeni, cinci tinere, patru membri ai familiei Hanover, inclusiv Lord și Lady Hest și cele două fiice, plus 17 servitori, inclusiv un valet englez pe nume Ginger, preluat de marchizul de Glengask. Era pentru prima dată... în istorie când

englezii erau mai numeroși decât scoțienii la reședința clanului MacLawry.

Așadar, pe Lachlan nu îl miră când Glengask veni după el în bibliotecă, unde se retrăsese la un pahar de whisky. Ursului îi mai plăcea agitația, dar Lachlan prefera conversațiile în care putea să și înțeleagă ce se spunea.

– Auzi? întrebă el, așezat comod într-un fotoliu în fața focului care ardea domol. Zidurile freamătă de zgomot. Mai mult zgomot ca de obicei, vreau să spun.

– Mda.

Ranulf își turnă și el un pahar de whisky și se așeză pe fotoliul alăturat.

– Cred că jumătate din clanul MacLawry se răsucește în mormânt. Nu m-aș mira să se caște pământul și să înghită castelul.

Lachlan râse și aruncă o privire înspre ușă.

– A cui a fost ideea invaziei, dacă nu te superi că întreb? A ta sau a lui Winnie?

– A fost ideea mea ca nunta să fie în Ținuturile Înalte, răspunse marchizul. I-am lăsat Rowenei lista cu invitați, pentru că a trebuit să plec înainte.

Nu dădu detalii, dar Lachlan știa că gonise călare înspre nord, însoțit și apărat doar de un grăjdar și un ogar, și ajunsese la Gretna Green chiar la țanc ca să îi salveze pe Arran și pe Mary și să împiedice izbucnirea unui război în toată regula între clanurile MacLawry și Campbell.

– Cu toții par atât de... englezi, spuse Lachlan.

– Așa-i. Și se așteaptă să găsească aici o gospodărie și-o familie după chipul și asemănarea lor. Ceea ce nu suntem, zise Ranulf, aplecându-se în față. O să mă asigur că vor avea parte de ospitalitatea scoțiană, dar nu vreau nici să ne simțim jenați sau nelalocul nostru. A, și am nevoie să împrumut o parte din personalul tău.

Pe Lachlan nu îl surprinse cererea, dar era neobișnuit ca ea să vină direct de la marchiz. Pe teritoriul lor, cuvântul lui Glengask era poruncă. Avea clanul cel mai

numeros și armata cea mai mare din Ținuturile Înalte. Să ceară servitori în plus era un pic sub demnitatea lui.

– Pe oricine ai nevoie, îi răspunse.

– Mulțam. O să angajez niște bucătărese din sat și câțiva băieți care să ajute la grajduri, dar nu vreau ca Robert, băiatul morarului, să toarne din greșeală mâncarea în poala vreunui oaspete.

– Era bine dacă Winnie îți trimitea vorbă că aduce jumătate din Mayfair.

Ochii de un albastru intens ai lui Ranulf îi scrutară pe-ai lui.

– Nu cred că pe *mine* a vrut să mă surprindă.

Hm.

– Să știi că nu mi-a mai scris de săptămâni bune, Ran. Iar mai devreme abia dacă a dat mâna cu mine, așa grăbită era să o salute pe doamna lui Arran și pe noii ei prieteni.

– Chiar și-așa, Lachlan, cred că e momentul să stăm nițel de vorbă.

Nu suna încurajator. Era limpede, capcana care îl aștepta practic de când se născuse Winnie era pe cale să-l facă prizonier. Puține lucruri erau mai rele decât o viață în care alții îți aranjau socotelile. Nu voia o astfel de viață.

– Ran, n-am încurajat-o niciodată cu nimic să se țină după mine! protestă el. Nu i-am dat motive să-și facă gânduri. Tu, Ursul și ceilalți îmi sunteți mai apropiați decât verii mei de sânge, iar frați sau surori nu am. În afară de voi.

Nici măcar asta nu părea să îl convingă pe marchiz.

– Voi sunteți frații mei. Iar ea mi-e soră, continuă el.

– Prea bine atunci, spuse Ranulf și sorbi din pahar. Ești un bărbat cumsecade, Lachlan, și n-aș avea nimic de zis dacă ai curta-o pe Rowena. Dar mă bucur că ai luat deja o decizie în ce-o privește, pentru că n-aș vrea s-o văd că stă și își face speranțe pentru ceva ce n-are să se întâmple.

Termină băutura și se ridică.

- Vreau să-mi spui clar și răspicat că nu ai de gând s-o ceri pe sora mea. Pentru că am niște planuri de făcut pentru ea, că doar n-am de gând s-o las să se mărite cu un englezoi care s-o ducă în cealaltă parte a țării.

Lachlan se ridică, la rândul lui.

- Nu intenționez să o cer pe Winnie, spuse el, minunându-se că era atât de simplu să scape basma curată și să evite ceea ce păruse inevitabil. Deja o consider parte din familie, adăugă el.

- Poate tu o privești ca pe o soră, dar îți zic eu că ea nu te-a considerat niciodată un fel de frate. Dar nu mă bag. O să-i spun eu ce și cum. Nu vreau să existe neînțelegeri.

- Lasă-mă să-i spun eu, zise Lachlan, deși nu îi era prea clar de ce simțea nevoia să o facă. În general, evita cu orice preț istericalele și lacrimile femeilor. O să mă creadă. Sau așa sper, cel puțin.

- Ai grijă să te creadă. Și mai bine i-ai spune azi. Aș prefera să avem parte de cât mai puțin tărăboi.

- De acord.

Avu un moment de ezitare, apoi puse jos paharul și se uită înspre marchiz, care deja ajunsese la ușă.

- I-am mai spus și înainte, să știi.

- Ba nu. Ai tot evitat să o zici pe șleau. Zi-o fără ocolișuri și scutește-ne pe toți de bătăi de cap. Și de ceva suferință, adăugă Glengask ridicând din umeri.

Glengask se întoarse în mijlocul haosului care domnea în casă, iar Lachlan își termină băutura. Crezuse, de-a lungul timpului, că fusese foarte clar: nu ar fi putut nutri sentimente... romantice față de mezina familiei MacLawry, care i se ținea pe urme ca un cățeluș de pe vremea când abia învățase să meargă.

Crezuse că reușise foarte bine să danseze pe sârmă. Pe de o parte, respinsese avansurile ei adesea copilărești, iar pe de altă parte evitase să îi frângă inima. Se părea că subtilitatea de care dăduse dovadă nu era tocmai apreciată. Nu făcea parte din arsenalul clanului MacLawry.

Dar acum, pentru prima dată, simțea că viitorul îi aparține. Era un sentiment aproape încântător. Nimeni nu avea așteptări din partea lui. În fine, aproape nimeni. Ranulf se aștepta la un singur lucru. Trase aer în piept și se ridică de pe scaun. Ar face bine să rezolve cât mai repede și să spere că discuția nu se va lăsa cu lacrimi. Ultimul lucru de care avea chef era ca Ursul să-i spargă nasul pentru c-o făcuse pe surioara lui să plângă.

O găsi pe Winnie într-unul dintre saloanele de la etaj. Purta o rochie foarte drăguță, albastră cu crem, deși lui, unul, nu i se păruse nimic în neregulă la rochia pe care o purtase la sosire. Dar făcea pe englezoaica, și era lucru știut că ele își schimbau ținutele mai des decât adulmecau căprioarele aerul de teama unui prădător sau vânător.

Stătea în mijlocul noilor ei prieteni și râdeau cu toții, foarte amuzați de ceva ce spusese tânărul înalt și cu părul strălucitor. Lachlan nu-i mai ținea minte numele, dar se îndoia că slăbătura aceea putea să ridice un buștean, darămite să-l și azvârle.

– Pot să-ți spun o vorbă, Winnie? întrebă el, dându-și seama că, dintr-odată, se simțea... nelalocul lui.

Petrecuse la castel cam tot atât timp cât petrecuse în propria reședință, dar acum, cu acei oameni, cu parfumurile și sunetele noi apărute odată cu ei, nu-și putea reprima senzația că nu prea aparținea acelui loc.

– Desigur, Lord Gray, îi răspunse Winnie pe un ton vesel, ridicându-se. Jane, să nu-l lași pe lordul Samston să-și continue poveștile până nu mă-ntorc.

Privi apoi înspre tânărul blond și-i surâse.

– În nici un caz n-aș face așa ceva, Lady Rowena, spuse el cu o plecăciune demnă de un eveniment la curtea regală.

Lachlan o urmă pe Winnie în solariu, încăperea cu cea mai multă lumină naturală din castel și aflată la capătul holului. O mână de băncuțe din lemn și câteva scaune erau împrăștiate ici-colo, printre ghivece

cu trandafiri și crini, plante prea fragile ca să reziste la condițiile aspre din Ținuturile Înalte.

– Dincolo, parcă-i o menajerie, comentă el cu un zâmbet aparent relaxat. Sunt ca niște maimuțici. Toată lumea vorbește în același timp și vrea să se facă plăcută de masculul dominant.

– Și cine ar fi acela? întrebă Winnie îndreptându-se spre una dintre ferestrele ample ce dădeau spre sud.

– Lordul ăla, Samston. Când vorbește el, restul lumii tace.

– Foarte perspicace ești, zise ea, sprijinindu-se de geam, cu fața spre el și cu mâinile încrucișate la piept. Dar dacă ții bine minte când ți-a fost prezentat, are titlul de conte de Samston. Iar asta ar trebui să-ți explice câte ceva.

– Neah, făcu Lachlan, cu toate că știa că ar trebui să treacă la subiect, nu să o provoace pe Winnie.

Numai că... o tachina de când se știa și, spre deosebire de mironosițele și lorzișorii din celălalt salon, nu se temea de ieșirile ei temperamentale.

– Aici nu e vorba de rang. Nu-n totalitate. Samston e atracția grupului.

– O să țin minte, spuse ea, ridicând grațios o sprânceană. Din fericire, e chiar plăcut ochiului.

– El?! Lucește prea tare.

Winnie ridică ușor bărbia.

– Nu înțeleg, Lachlan. Ce voiai să-mi spui? Că lordul Samston e puternic sau că e strălucitor?

– Nici una, nici alta. Și tot nu-nțeleg de ce simți nevoia să vorbești ca o englezoaică, se încruntă el. La Londra n-ai decât să-ncerci să prostești pe cine poftești, dar acum ești acasă și n-o să-ți meargă.

Ea îi întoarse ostentativ spatele, admirând peisajul montan.

– Despre asta e vorba? Că nu-ți place accentul meu? Nu de alta, dar chiar nu e treaba ta.

– Nici nu cred că e treaba mea. Și nu, nici despre asta nu voiam să vorbim.

– Atunci spune-mi ce dorești, Lord Gray, ca să-mi pot relua îndatoririle de gazdă.

Lachlan se încruntă, privindu-i ceafa și coafura studiată. Cu câteva luni în urmă, Winnie MacLawry s-ar fi făcut luntre și punte să-l determine să nu încheie o conversație. Odată chiar se prefăcuse că-și sucește glezna în drum spre castel, doar ca să îl facă să o ducă în brațe. Când el îi ceruse lui Donald, grăjdarul, să o poarte pe brațe, Winnie își revenise miraculos.

Dar lucrurile stăteau acum complet diferit. Și cu cât își clarifica mai repede intențiile, mai precis lipsa lor în ce-o privește, cu atât mai repede avea să scape de grija că va fi prins într-o capcană fără ieșire doar pentru că Ranulf nu-i putea refuza surorii lui ceva ce își dorea cu tot dinadinsul.

Trase aer în piept.

– Uită-te la mine, te rog!

Ea ridică din umeri și se întoarse din nou spre el.

– Pare ceva serios, surâse, dar expresia de pe chip îi era în continuare una de iritare.

Iritare față de el! Ceva cu totul neobișnuit.

– Știu că de mult timp îți dorești ca... lucrurile să fie într-un anume fel între noi, fată dragă, și știu că e unul dintre motivele pentru care ai fugit la Londra. Voiai să te privesc ca pe o lady, nu ca pe-o copilă.

– Doar nu...

– Numai că nimic din ce-ai face nu are importanță, Winnie, continuă el. O să te văd mereu așa cum ești, adică puștoaica cu genunchii juliți pe care o învățam să pescuiască. Ce-ncerc să zic e că niciodată, dar niciodată n-o să te iau de nevastă, Winnie, așa că orice plan ai urzit în căpșorul ăla al tău, mai bine ai lăsa-o baltă. Distrează-te cu prietenii tăi, ajut-o pe Lady Charlotte cu nunta, dar nu te-aștepta să fie ceva între noi. Înțelegi?

Câteva secunde care părură o eternitate, ea îl privi fix. Lachlan se aștepta ca din clipă-n clipă ochii ei albaștri să se umple de lacrimi. După aceea, probabil că Ursul avea să-l umple de sânge, dar una peste alta făcuse

ce îi ordonase, practic, Ranulf. Nu era ca și cum și-ar fi dorit s-o vadă plângând.

Winnie zâmbi. Apoi izbucni în râs.

– O, Doamne... îngăimă ea printre hohote.

Nu suna a inimă frântă. Lachlan se încruntă înainte să își reamintească sieși că era bine că ea reacționa astfel.

– Ce-i așa al naibii de amuzant?

– Păreai așa serios... Îmi pare rău, răspunse ea. Bietul de tine, Lachlan! Cred că te apuca groaza de fiecare dată când mă vedeai.

– Neah. Nu mă apuca groaza. Și nu mi-e frică de tine. Vreau doar să ştii că între noi nu va exista nici o căsătorie.

– Bineînțeles că înțeleg. Ai fost o pasiune infantilă. Fantezia unei copilițe. Și în nici un caz nu mai sunt o copiliță.

Nu era deloc cum se așteptase să decurgă scena.

– Ai fost plecată doar trei luni. Bun, ți-ai schimbat accentul, dar și ceea ce simți? Nu cred că-i așa simplu.

– Mă nedumerești. Acum ești gelos că mi-am dat seama ce-mi doresc și că acel ceva nu ești tu?

– Doar îți pun vorbele la îndoială, fetițo.

– Ei, ce să zic! Până acum trei luni aproape că nu schimbasem vreo vorbă cu alți bărbați decât frații mei. Nu dansasem decât cu voi patru și nimeni nu-mi făcuse vreun compliment pe care să nu-l fi cerşit chiar eu. Așa că îmi pare rău că te-am cam agasat cu insistențele mele, dar nici că mă poți învinui.

– Nu te învinuiesc de nimic. Vreau doar să fim înțeleși.

– Suntem. Conversaţia asta nici nu e necesară. Perioada petrecută la Londra m-a făcut să deschid ochii, continuă Winnie, perfect stăpână pe ea. Ți-am scris scrisori la care n-ai răspuns niciodată. De când îmi pot aminti lucruri, ţin minte că îţi ceream flori, dansuri, poezie, iar tu rămâneai indiferent și neclintit. De fiecare dată.

Făcu un pas spre el și-și puse mâna pe brațul lui.

– Nu te mai vreau. Nu meriți osteneala și nici timpul meu. Apoi îl sărută pe obraz, ca pe un frate. Dar îți mulțumesc pentru că datorită ție știu exact ce fel de bărbat *nu* îmi doresc. Este o lecție pe care am învățat-o cu vârf și îndesat.

Își trecu apoi ușor degetele peste umărul lui și se îndreptă spre ușă, îngânând un cântec.

Lachlan rămase în picioare privind în gol și încercând să își vină în fire. Ce mama dracului? Îl curtase aproape 18 ani și brusc nu mai merita osteneala și timpul ei? Ha! Ziua în care nu ar putea satisface o femeie, orice femeie și-ar fi dorit, avea să fie ziua în care să-și lege un bolovan de picior și să se arunce în lacul Shinaig.

Nu o curtase pe Winnie MacLawry, deci la ce se așteptase ea? Era ridicol! Ea se ținuse după el, apoi se răzgândise și pe urmă hotărâse să îl și insulte din pricina asta? Nu făcuse nimic greșit. La dracu', absolut nimic. Nu intenționat. Dacă ar fi vrut-o, ar fi avut-o și cu asta, basta.

Dar să spună că nu e bărbatul pe care și-l dorea era de-a dreptul insultător. Era la fel de chipeș și de fermecător ca indivizii din cealaltă încăpere, care beau ceai ținând ceașca cu două degete și cu degetul mic în aer. N-o fi el conte, dar era viconte, la urma urmei. Și era convins că multe dintre drăguțele și delicatele ei amice englezoaice ar fi încântate să aibă parte de atenția lui. I-ar arăta el!

Și uite de la cine avea parte de toate figurile astea! De la o copilă cu ciulini în păr. N-avea decât să facă pe femeia în toată firea. Era posibil să-și dorească și el să îi arate că asta nu era o joacă de copii.

– M-ai făcut de data asta, fetițo, mormăi el. Dar nu arunca mănușa dacă nu ești pregătită să-ți accepte cineva provocarea. Vedem noi cine merită dorit și cine nu. Și cine merită avut.

Nu avea să fie ea, dar merita să o facă să urmărească spectacolul.

capitolul 2

– Azi chiar ar fi bine să purtați o bonetă sau una dintre pălăriile călduroase ale fraților dumneavoastră, milady, spuse Mitchell, camerista, punând în sertar câteva agrafe și peria de păr. Aici nu-i ca la Londra. Vântul e foarte rece, o să vă înghețe urechile.

– Sunt născută și crescută aici, Mitchell, îi reaminti Rowena, aruncând o ultimă privire înspre oglindă ca să își admire ținuta de călărie în roșu și negru și jobenul îndrăzneț. N-am uitat cum e vremea, pentru Dumnezeu. Își luă mănușile de călărie și se îndreptă spre ușă. N-am cum să port bonetă la ținuta asta. Toți englezii ar râde de mine. Iar dacă aș purta una dintre pălăriile cu boruri căzute ale Ursului... Poate că i-aș scuti pe toți de bătăi de cap și m-aș putea duce direct la mănăstire, continuă ea, prefăcându-se că se cutremură de dezgust.

– Nu știu pe nimeni care să nu se fi măritat de la o pălărie, insistă camerista.

– Nu încă. Și n-am de gând să devin prima.

– Atunci... Dumnezeu să ne aibă în pază.

Rowena ieși din dormitor și coborî la primul etaj. Castelul era deja plin de viață, iar fata zâmbi auzind-o pe una dintre cameriste cântând în surdină în timp ce deretica. Glengask fusese mereu un loc animat, plin de căpetenii venite în vizită, de aliați, de muzicanți și de o mulțime de bărbați pe care îi considerase lachei, dar care, de fapt, erau războinici din clanul MacLawry pe care Ranulf îi antamase ca să apere familia. Să îi țină sub protecție.

Acum, vechiul castel fortificat răsuna și era aproape zguduit de gălăgia produsă de două duzini de englezi, englezoaice și servitorii lor – tot englezi. Fusese aranjamentul ei și, cu toate mutrele fraților ei, nu puteau avea decât de câștigat dacă își făceau prieteni printre englezi. Și mai bine ar fi fost ca ei să decidă să o lase să-și aleagă singură viitorul soț și să fie de acord cu alegerea ei. Frații ei nu aveau cum să-l mai susțină pe Lachlan ca potențial

soț pentru ea. Iar dacă încă îl susțineau, trebuiau dați degrabă pe brazdă. N-avea nici cea mai vagă idee de ce simțise el nevoia să o informeze că nu se vor căsători vreodată. Își dăduse singură seama de asta cu ceva luni în urmă. Și era limpede că el nu se gândise deloc la ea la modul romantic.

Când ajunse pe la jumătatea holului lung și plin cu portrete de familie, simți cum o mână puternică o prinde de umăr și-o trage în sala armelor.

– Ce mama...

– Ne-ai pus în fața faptului împlinit. A fost o ambuscadă. Îți dai seama de asta, așa-i? mormăi Ursul, dându-i drumul.

În mâna stângă ținea o spadă lungă tipic scoțiană, iar după halul în care arăta bușteanul pe care reușiseră cumva să îl aducă în mijlocul încăperii, pe cel mai mic dintre frații ei îl supărase rău ceva. Sau cineva. Mai precis, chiar ea.

– Ranulf s-a întors cu trei zile înaintea noastră, îi răspunse ea, netezindu-și mâneca noii ținute de călărie. El ne-a cerut să facem bagajele și să pornim și noi la drum. Așa că, dacă vrei să dai vina pe cineva, dă-o pe el. Se opri o clipă și miji ochii. Sau pe Arran, pentru că el a plecat spre nord când mai erau trei săptămâni până să se încheie sezonul londonez.

– Nu-ncerca să-nfrumusețezi lucrurile, *piuthair*. Nu Ran a invitat jumătate din filfizonii din Mayfair să vină la Glengask. A fost opera ta!

– Așa e.

– Aha! Deci recunoști!

Ea își puse mâinile în șolduri.

– Știi cum li se spune femeilor de vârsta ta care nu-s măritate? îl întrebă.

Ursul lăsă capul într-o parte, iar o șuviță de păr negru îi căzu peste ochii gri-verzui.

– Disperate? sugeră el.

– Și asta. Dar în primul rând li se zice fete bătrâne. Sau uitate pe raft. Iar tu ești cu doar șase ani mai mare ca mine, Munro!

– Nu-ți face griji, Winnie. Până la urmă, Lachlan o să...

– Lachlan MacTier n-o să se-nsoare cu mine, îl întrerupse ea, chiar dacă îl văzu că se încruntă. Da, știu că am crezut cu toții că într-o bună zi vom fi împreună, dar Lachlan a fost mereu de altă părere. Și a fost o prostie din partea mea să cred că, dacă îmi doresc suficient ceva, atunci se va și întâmpla.

– Las' că vorbesc eu cu el.

Ar fi fost un dezastru în toată regula.

– Am vorbit eu deja. Sau, mai bine zis, el a venit să stea de vorbă cu mine. Mi-a zis că mi-am pierdut vremea și că nu vom fi niciodată un cuplu.

Ridică din umeri, încă surprinsă că vorbele lui o duruseră neașteptat de puțin. Era limpede că un vis de-o viață chiar putea fi uitat ca și cum n-ar fi existat. Pentru că într-adevăr între ei nu existase nimic. Ea, una, se săturase.

– Te rog ca nu cumva să te duci să-l pocnești, îi ceru ea.

– Văd că ai primit vestea destul de bine, remarcă fratele cel mai apropiat de ea ca vârstă, privind-o cu luare-aminte.

– Am renunțat la el la o săptămână după ce am plecat de aici. Sunt o fată frumoasă, Ursule, și am lucruri mai bune de făcut decât să plâng după un bărbat prea... bătut în cap ca să mă aprecieze. Făcu o piruetă, în stilul ei jucăuș și elegant deopotrivă. A avut o șansă și, dat fiind că e cu totul lipsit de pasiune și romantism, acum mă bucur că nu sunt obligată să rămân la ceva în care credeam pe vremea când credeam și că există unicorni.

Își repetase în minte acele cuvinte de o mulțime de ori și, pe măsură ce le rostea, își amintea cât de puțin o băgase Lachlan în seamă de-a lungul anilor, cât de lipsit de atenție fusese. Și astfel, cuvintele căpătau tot mai mult sens. Spunându-le cu glas tare punea capăt oficial poveștii lui Lachlan și Rowena, acea

poveste de vis a unei copile naive care se făcuse în sfârșit mare și își dăduse seama că prințul ei era, de fapt, o buturugă nătângă.

Ursul o privi lung.

– Și zici că băieții ăștia chipeși pe care i-ai adus sunt aici ca să ai de unde-alege? întrebă el într-un final. Vrei să te măriți cu un englezoi care să te ia din Ținuturile Înalte?

Era singurul lucru care o nemulțumea și o neliniștea deopotrivă. În urmă cu trei luni, fusese nerăbdătoare să scape din castelul Glengask. Se plictisise de cât de clare erau lucrurile și cât de ferm erau distribuite rolurile. Se simțea sofisticată acum, cu accentul ei cultivat și hainele aduse de la Paris. Dar știa că, odată plecată definitiv, avea să-i fie dor de frații ei.

– Nu știu, răspunse cu sinceritate. Din dragoste, cred că aș pleca, totuși.

El scăpă o înjurătură în dialect.

– Nu-mi place asta, îi zise apoi, deși nu era nevoie. Dar ești sigură că nu i-ai adus pe toți frumușeii ăia doar ca să îl faci pe Lachlan să te remarce?

– Pe toți sfinții! Nu fi absurd!

Poate că nu era cu totul străină de intenția de a-i demonstra lordului Gray că alți bărbați o considerau interesantă, dar ar fi făcut-o doar din mândrie.

– Toți acești oameni sunt potențiali aliați pentru Ranulf. Doar nu m-aș apuca să târăsc niște aristocrați la mii de kilometri distanță doar ca să fac gelos pe cineva. S-ar lăsa cu consecințe. Și dacă scopul meu ar fi să-l fac pe un bărbat să mă observe, de ce mi-aș invita și prietene?

– Om vedea, răspunse el, privind undeva pe deasupra ei. Deci... asta înseamnă că fetele cu care ai venit sunt libere, nu?

Cuvintele lui o făcură să se încrunte.

– Sunt prietenele mele. Am încercat ceva cu Jane Hanover și Arran și n-a ieșit bine. Nu cumva să-i frângi

și tu inima, îi ceru ea, scurtându-l cu privirea. Dar parcă o curtai pe Bethia Peterkin.

El ridică din umeri și zâmbi.

– Am curtat-o și am biruit, Winnie. Un bărbat are nevoie de noi teritorii de cucerit.

– Atunci dă-i înainte, dar ai grijă să nu provoci și noi războaie. Ranulf tocmai l-a înăbușit pe ultimul.

– Da, și așa ne-am ales cu o Campbell în familie, zise el, clătinând din cap. O Campbell sub acoperișul castelului Glengask. Și e și fată bună. Sunt vremuri ciudate, asta-i sigur.

Rowena era de acord, fără doar și poate.

– Acum, dacă ai terminat cu mine, o să ies la o plimbare călare cu prietenii mei.

Ursul pufni.

– Poneii ăia englezi pe care i-au adus o să fie morți la sfârșitul zilei dacă n-ai grijă să ții plimbarea la pas. Măcar am avea carne proaspătă la cină.

Rowena izbucni în râs.

– Gata, Ursule, ajunge! Englezii oricum ne cred diavoli și barbari. Dacă te-aud că vrei să le mănânci caii o să fugă-n pădure.

Dădu să plece, dar el o prinse de mână și o întoarse iar cu fața înspre el.

– Văd că ai rămas scoțiancă. Mă bucur.

Înainte să riște ca discuția să degenereze în ceartă, Rowena ieși din sala armelor cu impresionantul ei arsenal. Era născută și crescută în Ținuturile Înalte, dar învățase câte ceva în plus despre ea și despre viață. Era mai mult decât o fată îngrămădită, naivă și cu ciulini în păr. Se încruntă. Trebuia să își scoată din minte acea discuție. Întâi și întâi pentru că avusese loc în urmă cu trei luni. În al doilea rând, pentru că nu făcea decât să îi reamintească de cât de năroadă fusese până de curând.

Nu se mira că Ursul și, probabil, Ranulf și Arran credeau că invitase bărbați la castel ca să îl zgândăre pe Lachlan sau să îl facă să o remarce. Cu câteva luni în urmă poate că ar fi făcut-o. Ideea de a-l face gelos

îi dăduse târcoale de atâtea ori în momentele când visa cu ochii deschiși, încât uneori i se părea aproape reală.

Dar nu era. Nimic din ce-și imaginase că ar fi sau ar putea fi între ei doi nu era real. În schimb, ceilalți bărbați erau cât se poate de reali, îi făceau complimente, îi spuneau că are ochi frumoși, îi apreciau inteligența și replicile, îi admirau rochiile și în nici un caz nu o considerau enervantă. Îi făceau inima să-i bată mai repede. La o adică, nu putea decât să fie mulțumită și recunoscătoare că își dăduse seama de cât de dezinteresat fusese Lachlan de ea. Bine că își dăduse seama înainte să forțeze lucrurile și, implicit, să îl forțeze să fie cu ea. Ar fi fost nefericită tot restul vieții.

– Lady Rowena, se auzi o voce joasă și atent controlată în clipa când ajunse în hol. Arăți de vis. Ești imaginea Dianei, zeița vânătorii.

Nu, unicul ei regret legat de Lachlan era că nu înțelesese mai devreme cât de lipsite de speranță fuseseră încercările ei de a-l cuceri. Zâmbi când Adam James, Lord Samston, își ridică pălăria și îi oferi brațul.

– Dacă începi cu astfel de complimente de la prima oră, până la prânz n-o să mai știi ce să spui, îi răspunse cu accentul ei îndelung exersat.

Contele chicoti.

– Nici vorbă. Am două posibile direcții de acțiune: să fiu mai insistent sau mai... intim.

Cooper, majordomul, deschise ușa principală, aproape lovindu-l în cap pe lord.

– Mă scuzați, domnule, zise bătrânul scoțian. Nu mi-am dat seama că pălăria dumneavoastră e așa mare.

Adam se încruntă.

– Sper sincer că stăpânii tăi nu te lasă să manevrezi obiecte ascuțite, spuse el cu răceală, făcându-i semn Rowenei să iasă înaintea lui.

– A, nu, domnule. Prefer muscheta sau o bâtă zdravănă.

– Nu-l lua în seamă pe Cooper, interveni Rowena, aproape trăgându-l afară pe conte, spre aleea unde

o duzină de cai așteptau nerăbdători, scoțând aburi pe nările fremătătoare. Exagerează mereu.

– Cumnatul meu are o proprietate chiar lângă Edinburgh, spuse el, prinzând-o de talie cu ambele mâini și urcând-o în șa. Și-a adus servitori de la Londra tocmai ca să poată să se înțeleagă cu ei.

– Cooper e cu noi de foarte mulți ani, răspunse ea, remarcând că Jane era deja afară alături de Lady Edith Simms și fratele ei, Lord Victor. Ranulf nu l-ar înlocui vreodată. Nici pe el, nici pe vreun alt angajat, dacă asta insinuezi.

– Ei bine, doar n-am să recunosc așa ceva, nu?

Îi zâmbi și își încălecă calul, un murg pe nume King. Legătura de rudenie cu cineva din Edinburgh era, din punctul ei de vedere, unul dintre atuurile lui Adam James. Contele avea cunoștințe în Scoția, chiar dacă erau dobândite prin alianță. Și chiar dacă erau, de fapt, doar pe hârtie, pentru că, din ce apucase să observe, cumnatul lui, lordul Lewis, nu avea pic de sânge scoțian. Avusese, în schimb, norocul de a fi singurul moștenitor în viață al bătrânului Lord Lewis.

– Ah, mai mulți rivali, surâse Adam când își făcură apariția Arnold și William Peabody, urmați de John, Lord Bask, și verișoarele sale, Sarah și Susan Parker.

– Aici suntem cu toții prieteni, îi atrase ea atenția, cu toate că n-ar fi avut nici o obiecție dacă lordul Samston ar fi considerat-o un premiu demn de câștigat.

– Chiar suntem?

Când Rowena se uită înspre el, așezat confortabil în șaua lui King, îl văzu că scrutează atent capătul aleii, înspre deal. Dintr-acolo venea în galop un armăsar uriaș, încălecat de un bărbat cu capul gol, aplecat deasupra grumazului animalului. Chiar dacă lumina soarelui o împiedica să vadă bine, recunoștea oriunde silueta lui Lachlan MacTier, ale cărui plete șatene fluturau sălbatic în timp ce gonea călare pe Beowulf. Chiar dacă terminase cu el, îi făcea plăcere să-l vadă călărind. La o adică, cine n-ar fi admirat un călăreț priceput?

Intră pe alee și se opri chiar lângă ea.

– S-a întâmplat ceva? îl întrebă, mânând-o pe Black Agnes înspre el.

– Neah, răspunse Lachlan, făcându-l pe Beowulf să meargă la pas în cerc în jurul ei. Am auzit că ieșiți la o plimbare călare-n dimineața asta frumoasă și m-am gândit să vă însoțesc.

Ea îl privi fix. Părea foarte binedispus pentru cineva care crezuse că i-a frânt inima.

– De ce?

El zâmbi larg.

– Pentru că în grupul tău sunt câteva domnițe adorabile și n-ar avea parte de o vacanță adevărată în Scoția dacă n-ar avea parte și de-un scoțian.

Dacă mai era nevoie de-o dovadă că individul nu era îndrăgostit în secret de ea, dovada tocmai i se înfățișase. Dar îl cunoștea de 18 ani și știa că, dacă voia, putea fi fermecător. Așa că în loc să-i facă observația de bun-simț că prietenele ei deja cunoșteau suficienți scoțieni – pe frații ei și pe servitorii caselor MacLawry și Gray –, dădu aprobator din cap.

– Fă cum dorești.

– Mă bucur că putem rămâne prieteni, Winnie, chiar după ce ai... după acea neînțelegere.

Ea îi făcu semn să se apropie, iar el se conformă.

– Cu toții facem greşeli, mârâi ea. Nu-ți cer decât să nu încerci ceva cu Jane Hanover dacă n-ai de gând decât să te joci cu ea. E foarte romantică. Și foarte... tânără.

Lachlan ridică din sprânceană.

– Nu sunteți de-o seamă?

Pe când abia ajunsese la Londra, ar fi răspuns da. Dar între timp văzuse casa lor din Londra incendiată și îi văzuse pe Ranulf și pe Arran provocați și dușmăniți pentru simplul fapt că erau scoțieni. Arran o apărase când George Gerdens-Daily scosese pistolul la ei.

– Nu mai suntem, răspunse ea cu un zâmbet, apoi se îndepărtă ca să își salute oaspeții.

Tipul lucios, lordul Samston, i se alăturase lui Winnie, iar grupul pornise către defileul care ducea la lacul Shinaig. Lachlan se plasase undeva la coadă, ca să îi poată ține pe toți sub observație. N-ar fi fost bine dacă vreunul se pierdea printre stânci.

– Deci dumneata ești Lord Gray, se auzi o voce dulce dinspre dreapta lui.

Întoarse capul. O tânără frumușică, cu părul de culoarea mierii, călărea alături de el pe unul dintre caii de rezervă de la Glengask.

– Eu sunt, îi răspunse. Iar tu trebuie să fii Lady Jane Hanover, așa-i?

Luase decizia că regulile lui Winnie nu i se aplicau și lui.

– Așa-i, chicoti ea. Așadar... e adevărat că ești... fără obligații?

Deci Winnie povestise câte ceva. Situația putea deveni obositoare.

– Sunt liber ca pasărea cerului, domniță. Mereu am fost.

– O, am crezut... Nu contează. Cu siguranță nu doresc să mă amestec în viața ta personală.

Era politicoasă, dar era clar că așa-zisa lui legătură cu Winnie fusese discutată, iar el părea partea vătămată. Fir-ar să fie! Pe de altă parte, probabil că acea părere greșită avea să fie în avantajul lui, dacă toate femeile acelea erau dornice să-l consoleze. Numai să nu-l creadă vreun plăpând și-un suferind.

– N-a existat nici o înțelegere între mine și Winnie, o asigură el. Sunt cu opt ani mai mare ca ea, pe Sfânta Bridget!

– A, desigur.

Ea îl privi în ochi, iar Lachlan oftă. Cu siguranță nu era o noutate că era asociat cu Winnie MacLawry. Nu era vina lui Jane Hanover. Și cel puțin el și Winnie lămuriseră în privat cum stăteau lucrurile. Și spera ca în curând vestea să ajungă și la restul clanului, precum și la musafirii de la castel.

– De fapt, continuă el, zâmbind, poate că de mult tânjesc să cunosc o domniță.

Ea miji ochii și îi întoarse zâmbetul.

– Cred că ești un pic rebel.

– Așa-i. Toți scoțienii sunt rebeli. N-ai aflat încă?

– Mă întrebam dacă familia MacLawry este regula sau excepția de la regulă.

– Ambele, râse Lachlan.

Râsul ei, pe tonalități mult mai înalte și dulci, îl acompanie pe al lui. În fruntea grupului, Samston cel lucios arăta înspre două vulpi care scurmau într-o tufă de iarbă-neagră, iar comentariile lui erau, evident, inspirate, căci Winnie era amuzată. Apoi bărbatul se aplecă și prinse frâul lui Black Agnes, chipurile având grijă să treacă cu bine peste o creangă de copac căzută în drum.

Ei bine, era ridicol. Winnie se plimbase și chiar gonise pe acel traseu de nenumărate ori în 18 ani. Putea depăși fără probleme un astfel de obstacol minor. În plus, Black Agnes era o iapă temperamentală. Fraierul risca să rămână fără un deget mic de la mână. Ce-ar mai fi ținut apoi grațios în aer când își bea ceaiul?!

– Cine e Samston ăsta? întrebă el, încruntându-se când Winnie îi mulțumi tipului pentru ajutorul său nesolicitat și inutil, folosind chiar cuvântul „cavaler".

– Contele? întrebă Jane, la rândul ei, privind înspre direcția în care privea el. Îl cheamă Adam James. Deține patru proprietăți în Somerset și Derbyshire și se spune că are un venit undeva pe la 8 000 pe an.

Acele detalii nu-i spuneau aproape nimic, dar știa că așa evaluau englezii un om, în funcție de proprietățile și de banii lui.

– Dar ce fel de om e? încercă Lachlan din nou. Ce cred prietenii despre el? Are prieteni?

– Eu... Da. E considerat drept o partidă în adevăratul sens al cuvântului. În ultimele săptămâni i-a acordat o atenție specială lui Winnie. Cred că îl place, dar tot ea spune că îi pune des întrebări despre zestrea ei, iar asta

a făcut-o să fie prudentă, cred. Dar de ce te interesează, dacă-mi permiți să întreb? Adică, din moment ce...

– Frații lui Winnie nu sunt tocmai dornici să se mărite cu un... englez care să o ducă departe de Ținuturile Înalte, o întrerupse el înainte ca Jane să ajungă la concluzia că ar fi gelos sau ceva. Sunt doar curios dacă Samston ar fi un pretendent acceptabil.

– Oh. Da, e de înțeles, cred.

– Așa-i.

Normal că da. Trebuia neapărat să-i spună Ursului despre povestea cu zestrea. Winnie merita mai mult decât un vânător de zestre. Lachlan își drese glasul. Se afla acolo ca să îi demonstreze ceva lui Winnie, nu ca să discute despre ea.

– Așadar, Lady Jane Hanover, ce părere ai până acum despre Scoția?

Ei îi reapăru zâmbetul.

– E superbă, îți taie răsuflarea. Winnie spune că vremea poate deveni turbată cât ai bate din palme, dar până acum a fost minunată.

– Nu e de două ori la fel, răspunse el.

Era genul de loc care se insinua în carnea și sângele oamenilor de acolo. Pentru el, unul, era vital să trăiască pe acele pământuri.

– Jane, nu se cade să-l păstrezi pe Lord Gray doar pentru tine, ciripi o altă tânără.

Așa da! Era plăcut să vadă cum femeile se ceartă pe el, chiar dacă era vorba despre niște englezoaice delicate. Poate că Winnie fusese dezamăgită de el, dar din câte știa, era singura.

– Purtăm o conversație, Edith, răspunse Lady Jane cu o expresie mai curând amuzată decât enervată. Ești bine-venită să ni te alături.

Edith își făcu să încetinească iapa fragilă și neagră pe care și-o adusese de la Londra. Mare noroc dacă animalul nu avea să-și rupă un picior doar coborând panta până la lac.

– Și despre ce vorbiți? întrebă ea cu un zâmbet parcă prea larg.

– Despre ziua minunată de care avem noroc, îi explică Lachlan.

O evaluă rapid și decise că nu era ce trebuie pentru o tăvăleală scurtă. Părea disperată să-și găsească un soț și, dacă punea mâna pe el, slabe șanse să-l mai lase să scape.

– Acum două săptămâni a fulguit, continuă el.

Edith încuviință, urmărindu-l cu atenție de parcă i-ar fi dezvăluit locul unde e îngropată o comoară.

– Ești șeful clanului, cum e lordul Glengask?

– Neah. Sunt căpetenie.

Zâmbetul parcă îi era desenat pe buze.

– Și care e deosebirea?

– Eu conduc ramura MacTier a clanului MacLawry. Am neamuri și oameni care muncesc pământul și care răspund în fața mea, iar eu răspund în fața lui.

El și Glengask puteau discuta și despre eventuale dezacorduri sau neînțelegeri, dar nu se întâmplase decât arareori. Ranulf avea o viziune clară asupra clanului său, iar Lachlan o aproba în totalitate.

– A, așadar ești locotenentul lui.

Era mai complicat de atât, dar Lachlan își dădea seama că acea Edith, cu părul ei brunet strâns, prins în ace și agrafe, voia să știe câtă putere și influență avea el prin partea locului. Și avea destulă, dar nu la modul atât de evident ca marchizul de Glengask.

– Da, zise el cu glas tare. Cam așa ceva.

– Iar frații lui Glengask sunt și ei căpetenii?

– Neah. Ei aplică legea dictată de Glengask.

– Legea? Doamne, sună foarte dur.

El privi din nou înainte. Intraseră în defileu, printre copaci și între două rânduri de pereți stâncoși. Poteca avea serpentine, iar Winnie și blondul deja nu se mai vedeau. Nu era în regulă. Chiar dacă nu era interesat de ea la modul romantic, întâi și întâi avea datoria să o protejeze. Să-i apere atât persoana, cât și reputația.

– Scuzați-mă, le spuse tinerelor și-i dădu pinteni lui Beowulf.

Calul iuți pasul și în câteva clipe Lachlan se afla deja în spatele lui Winnie și al lordului englez. Ceilalți bărbați erau prea ocupați să îl remarce, făcând conversație cu restul femeilor. Era limpede că îi cedau contelui prima șansă de a o cuceri pe Winnie, dar își așteptau rândul. Foarte civilizat din partea lor.

Perechea din fruntea grupului încetini, iar Lachlan își struni calul ca să intre în ritmul celorlalți doi. Înțelegea cam un cuvânt din patru din ce spunea Winnie, dar reuși să-și dea seama că îi povestea lui Samston despre miturile din partea locului, despre legendele despre defileu, despre cum noaptea aici se auzeau vaietele văduvelor luptătorilor scoțieni uciși, iar lacrimile lor formaseră valea abruptă prin care tocmai treceau.

Lachlan se apropie. Auzise povestea de nenumărate ori, dar Winnie povestea atât de frumos că se întreba dacă sunetele pe care le auzea uneori din depărtare, noaptea, erau de la cimpoaie sau de la plânsetele văduvelor scoțiene.

– Ești foarte romantică, nu-i așa? comentă Samston. Când, de fapt, pretinzi că ești mai degrabă o fire practică.

– Cred că sunt și romantică, și practică. Sau, cel puțin, nu cred că cele două se exclud reciproc.

„Se exclud reciproc"? De când începuse să folosească așa cuvinte pompoase? Sigur le învățase la Londra, de unde venise și cu noul ei accent. I se părea ciudat să o vadă fluturând din gene înspre conte și întorcându-și capul din când în când ca să-și pună în valoare linia adorabilă a gâtului. Mai văzuse acel joc. Doar că, de când porniseră la drum, Winnie nici măcar nu-i aruncase vreo privire. Parcă nu ar fi existat pentru ea. Spusese că nu mai avea de gând să se țină după el. Și, brusc, o credea.

Ar fi trebuit să se simtă ușurat că nu mai era nevoit să fie mereu atent față de frații MacLawry, că nu mai trebuia să-și măsoare fiecare cuvințel când o complimentează,

că nu mai risca să se trezească însurat cu forța. Dacă ea nu i-ar fi spus că a fost dezamăgitor, poate chiar s-ar fi simțit ușurat. Dar îl insultase, îi insultase bărbăția și asta nu-i prea era pe plac. Dacă ar fi făcut și cel mai mic efort să-i arate cât poate fi de fermecător, probabil Winnie ar fi fost de altă părere.

Pe contele Samston, latura romantică a lui Winnie nu părea să îl sperie cum îl speria pe Lachlan, căci își înclină ușor capul și își apropie calul de Black Agnes. Preț de o clipă, Lachlan speră că temperamentala iapă scoțiană îl va mușca de ureche pe murgul englez, dar animalul se mulțumi să sforăie zgomotos și să-și întoarcă trufaș capul. Până și Black Agnes îi refuza pe englezoi.

– Cât de departe de aici e proprietatea ta? îl întrebă Susan, una dintre surorile Parker, apropiindu-și calul de al lui.

Praful se alesese de regulile englezești ale bunei-cuviințe, care spuneau că o tânără nu i se poate adresa unui bărbat decât după ce li s-a făcut cunoștință. Pe de altă parte, le cunoscuse aproape pe toate invitatele lui Winnie cu o seară înainte, la cină, și probabil că de-aici se presupunea că fuseseră prezentați unii celorlalți. Sau poate că regulile se schimbaseră în cei nouă ani de când nu mai fusese el la Londra.

– Reședința Gray e la vreo trei kilometri sud-est de castelul Glengask, răspunse el.

– Dar credeam că lordul Glengask e proprietarul tuturor pământurilor din zonă.

Din nou, o discuție despre putere, proprietăți, avere... obsesiile englezilor.

– Chiar este. Proprietatea lui trece pe lângă a mea și se întinde spre nord și spre est. A mea e mai spre vest.

– O! E un lucru bun că aici sunteți aliați cu toții, nu-i așa?

Aliați și veri de gradul al patrulea.

– Așa-i, răspunse el pe un ton neutru.

– Ești șeful clanului, la fel ca lordul Glengask?

El miji ochii. Simțea că-l ia durerea de cap.

– Neah.

– O! Dar lordul Munro? Cum îi spuneți voi... Ursul? El e șef?

Pentru cum îi priveau englezoii pe scoțieni, mai precis ca pe niște diavoli și barbari, femeile lor păreau cel puțin dornice să afle care dintre ei era mai eligibil.

– Cam așa ceva, îi răspunse fetei.

Ursul ar fi putut să se alăture și el grupului, în acea zi. Dar faptul că n-o făcuse... În fine, fiecare pentru el. Într-un final ajunseră aproape de capătul defileului, unde apa cădea spectaculos și aluneca apoi pe pante mai line, înspre Mahldoen, cel mai sudic dintre principalele două sate Glengask. Era un loc pitoresc, și nu era de mirare că Winnie îl alesese pentru a-l arăta noilor săi prieteni.

Descălecă de pe Beowulf, dar înainte să ajungă lângă Winnie și să o ajute și pe ea să descalece, Samston i-o luă înainte. O prinse ușor de mijloc și o dădu jos din șa, continuând să o țină de talie și după ce o aduse cu picioarele pe pământ la propriu. Ea ridică privirea și rămaseră uitându-se unul în ochii celuilalt ca și cum restul lumii nici n-ar fi existat. Lachlan habar nu avea ce joc juca Samston, dar nu-i era deloc pe plac. Și nici fraților ei nu le-ar fi fost. Bărbații nu aveau voie să pună labele pe surioara lor. În special englezoii care puneau întrebări despre zestre.

Dacă nu cumva încerca în continuare să îl facă gelos – deși nu părea deloc –, atunci era complet depășită de situație. Știa cum se face curte, să simuleze leșinul sau să pară că se împiedică pentru a cădea în brațele unui bărbat, dar toate acestea erau trucuri de copilă pentru a atrage atenția. Odată obținută atenția, nu avea idee de ce să facă mai departe.

În schimb, Samston avea, și tocmai asta era problema.

– Trebuia s-aducem undițe, spuse Lachlan cu glas tare, apropiindu-se de cei doi și făcându-și loc printre ei, aproape împingându-i.

Era gata să se comporte ca un necioplit dacă asta avea să-i servească scopul.

– Poate prindeam ceva de pus pe masă la cină, adăugă el.

– Vom rămâne aici câteva săptămâni, zise contele. Domnii pot merge la pescuit altă dată. Eu, unul, prefer să-mi petrec ziua într-o companie mai plăcută și mai atrăgătoare.

– Foarte frumos spus, Adam, interveni Winnie, zâmbind grațios.

Lachlan pufni, fără să-și mai mascheze enervarea pe care i-o provoca spilcuitul și îmbârligătorul de Samston.

– Mda... Foarte galant să zici despre o femeie că-i mai frumoasă ca un pește.

Se întoarse spre Winnie, dar privirea pe care ea i-o aruncă nu era cea cu care se obișnuise, adică amuzată și ușor exasperată. Era de-a dreptul enervată. Aproape că se aștepta să primească o palmă peste ochi și să i se ceară să plece. Însă ea întinse larg brațele înspre noii ei prieteni.

– E unul dintre locurile mele preferate, le spuse, și sunt încântată că îl pot împărtăși cu voi. Vă rog să nu-l luați în seamă pe lordul Gray. El găsește în continuare că iluminatul cu gaz este magie curată.

Toată lumea râse. Ba chiar păreau un pic prea amuzați de comentariul care îl privea. Lachlan mai fusese tachinat de-a lungul timpului și de obicei nu era deranjat de glumele care se făceau pe seama lui. Iar replica lui era mereu pe măsură. Dar cuvintele ei nu fuseseră o tachinare. Se simțea insultat. Iar ea nu-l insultase până atunci. Niciodată. Făcu un pas în spate când englezoii se apropiară de malul apei ce curgea cu repeziciune. Când toți erau ocupați să admire și să comenteze peisajul, se plasă discret în spatele lui Winnie.

– Deci n-o să fim prieteni, până la urmă? murmură el.

Umerii i se crispară, dar tânăra nu se întoarse spre el.

– Nu-mi mai insulta prietenii, îi șopti, la rândul ei. Nu ești așa fermecător pe cât se pare că te crezi, Lachlan. Îmi cer scuze dacă faptul că nu mai sunt îndrăgostită de tine ți-a rănit mândria, dar asta nu mă mai privește.

– Nu mi-ai rănit nimic, răspunse el, amintindu-și imediat să coboare vocea. Te porți ca o gâscă. Ți-ai pierdut și mințile odată cu accentul scoțian?

– Încerc să le prezint unor englezi influenți frumusețile Scoției. Iar tu ești certăreț și necioplit, și un mare... Ești tu însuți!

Făcu un pas în spate special ca să-l calce pe picior. Foarte tare.

– Pleacă de-aici!

– Nu plec. Trebuie să te păzesc.

– Din moment ce frații mei n-au considerat că e necesar să se țină azi după mine, nu văd nici un motiv să fii aici.

– Cele patru domnițe de colo sunt tot atâtea motive să fiu, fetițo.

Se întoarse spre el, în sfârșit, cu bărbia ridicată sfidător și cu mâinile încrucișate la piept.

– Și-atunci ce păzești? De ce stai aici și nu încetezi să-mi vorbești?

Privirea lui Lachlan coborî asupra buzelor ei frumoase și moi, care tocmai se crispau de nemulțumire. Sau poate de amuzament? Poate credea că l-a pus la respect? Dintotdeauna putuse să-i descifreze foarte repede stările și dispoziția. De ce oare, brusc, nu mai putea? Și de ce se certa cu ea când la câțiva pași avea câteva domnițe gata să se lase vrăjite?

Era prima dată când îl călca pe bătături la propriu și la figurat, prima dată când îl înfruntase parte în parte, ca și cum consecințele n-ar fi contat pentru ea. Și chiar nu contau, era limpede. Ochii ei gri precum furtuna practic scăpărau a... ceva. Ceva aprig, deloc rugător, deloc slab de înger. Și deloc englezesc.

Fără să-și dea seama, Lachlan făcu un pas mai aproape de ea. Chiar atunci, o mână o atinse pe Winnie din spate, pe umăr, apoi coborî pe braț și o apucă de mână.

– Vino, Rowena, spuse Lord Samston, întorcând-o înspre apă. Zi-mi, te rog, cum se numesc aceste flori!

Lachlan clipi des și își recăpătă controlul. Contele nu o trata pe Winnie... pe Rowena ca pe o copilă. Fără îndoială, asta o flata, dar era clar că Samston chiar n-o considera astfel. Nici unul dintre englezoii din grup n-o privea ca pe-o copiliță. Pentru ei era o tânără adorabilă, de rang și cu o avere considerabilă, unica soră a celui mai puternic om din Scoția. Oare cine o vedea în lumina greșită? Ei sau el? Judecând după reacția necontrolată pe care tocmai o avusese față de ea, înclina să creadă că el. Poate, doar poate, făcuse o greșeală refuzând-o înainte să se familiarizeze cât de cât cu tânăra lady în care se transformase. Putea să-și spună mult și bine că era mai bine așa și că, dacă ar fi curtat-o și apoi ar fi descoperit că sunt incompatibili, ar fi produs o ruptură ireparabilă între el și familia MacLawry. Doar că pe moment singurul lucru la care se putea gândi era că nu îi plăcea să vadă că un alt bărbat o atinge. Nu îi plăcea absolut deloc.

capitolul 3

Ranulf străbătea încăperea în lung și-n lat.

Rowena rămase în pragul ușii de la biroul fratelui ei și îl privi cum pășea de la fereastră la bibliotecă și înapoi. Era cu 13 ani mai mare decât ea, iar tatăl lor murise când era foarte mică. Abia și-l mai amintea. Ținea minte că avea o barbă deasă care o gâdila pe obraji. Crescuse privindu-și fratele mai mare mai curând ca pe un părinte. Iar faptul că îl vedea altfel decât calm și perfect controlat o deruta.

– Ai cerut să mă vezi? îl întrebă.

El încuviință din cap.

– Da. Ia loc, îi ceru el, trecând pe lângă ea și închizând ușa.

Starea ei de neliniște deveni brusc și mai intensă.

– Sper că toată lumea se poartă cum se cuvine. Să știi că am ales cu mare grijă pe cine să aduc aici.

– Știu. Charlotte și Lord Hest n-au avut nici un cuvânt rău de spus despre nici unul dintre englezoi și pentru asta trebuie să îți mulțumesc, *piuthair*.

Ea se așeză pe unul dintre cele două scaune din dreptul biroului.

– Cu plăcere. Ursul n-a omorât pe nimeni, așa-i?

Poate era mai nimerit să întrebe despre cum se purta Lachlan. Deunăzi fusese, fără doar și poate, nepoliticos și neprietenos. Complet diferit față de imaginea pe care și-o făcuse despre el de-a lungul anilor.

Ranulf surâse, apoi se îndreptă spre fereastră.

– Toată lumea e-n viață. I-am cerut lui Munro să se poarte frumos, dar tot sunt tentat să-l trimit la Edinburgh, doar ca să fiu sigur că n-o să ne facă necazuri.

– Nu poate rata nunta ta, protestă ea. Mi-am invitat prietenele tocmai ca să existe un echilibru. Ca să nu pară că...

Roși și nu duse ideea la bun sfârșit.

– Să nu pară că ți-ai adus pretendenții la Glengask ca să vezi cine ar da mai bine în familie? zise el, ridicând din sprânceană. Crezi că nu mi-am dat seama de asta din clipa-n care ai venit?

– Păi, eu...

– Ai vorbit cu Lachlan, da? o întrerupse el. Ți-a spus că... mă rog, că el...

– Lachlan mi-a spus pe față că nu mi-ar cere vreodată mâna, zise ea, impresionată de ezitarea lui, căci era limpede că nu voia să o facă să sufere. Nu-ți face griji, Ran. Nu e nevoie să mă cruți. Nu sufăr din pricina lui Lachlan. Eram mică și prostuță, iar el era... era acolo.

Și era și chipeș, înalt, suplu... dar departe de ce-și dorea ea. Își dăduse seama de asta între timp.

Ranulf se așeză, la rândul lui.

– Acum mă simt ușurat. N-aș fi obiectat să fiți împreună, dar trebuia ca amândoi să vă doriți asta.

– Nu merita să plâng după el, *bràthair*.

– Dacă n-a fost în stare să te vadă așa cum ești, atunci nu te merită. Se aplecă ușor înspre ea, fixând-o cu ochii

săi de-un albastru intens. Am ceva să-ți zic, dar nu-mi sări la beregată înainte să asculți până la sfârșit.

O, Doamne!

– De acord, spuse ea încet.

Dacă avea de gând să îi spună că nici unul dintre lorzii englezi pe care îi invitase nu era acceptabil fără să aștepte să îi cunoască măcar un pic, aveau să se certe rău.

– Acum câteva săptămâni am încercat să-l însor pe Arran cu Deirdre Stewart, ca să facem o alianță cu clanul Stewart. Numai că fratele nostru și-a pierdut capul după Mary Campbell și am fost la un pas de un război.

– Dar acum avem o alianță cu clanul Campbell, nu-i așa? întrebă ea. Bunicul ei a declarat pacea, iar tu ai fost de acord.

– Da. Am fost de acord cu pacea. Dar n-aș spune că avem o alianță. Mai curând, am decis să ne lăsăm în pace unii pe alții.

Se încruntă ușor, apoi reveni la expresia obișnuită, de nepătruns.

– Trebuie să am grijă de oamenii noștri. Sunt mulți țărani care au fugit din clanurile MacDonald și Campbell și au nevoie de casă și de lucru, copiii lor au nevoie de educație... am mori de supravegheat, o mulțime de bătăi de cap... Uite, m-am gândit la trei posibili soți pentru tine: lordul Robert Cranach și James MacMaster din clanul Buchanan și Niall Wyatt, viconte de Cairnsgrove, din clanul Watson.

Simți că îi sare inima din piept.

– O căsătorie aranjată? Dar...

– Nu. Sau nu chiar așa. Am crezut tot timpul c-o să te măriți cu Lachlan și nu m-am mai gândit la variante. Dar acum știu că îți cauți alesul. Dacă ai de gând să le dai o șansă tuturor englezoilor ăstora, de ce n-ai da și unor scoțieni? Lăsă privirea în jos și păru că-și studiază atent mâinile, apoi continuă: Să știi că nu le-am scos numele din pălărie. Nu sunt propuneri făcute așa, la întâmplare. Toți trei au stat o vreme la Londra. Doi dintre ei au și case acolo.

Faptul că Ranulf luase în calcul astfel de lucruri o înduioşă. Cu câteva luni în urmă fratele ei cel mare era gata să jure că nu-i va îngădui vreodată să plece din Ținuturile Înalte, iar acum...

– Te ascult, spuse ea.

– N-o să te oblig să-l alegi pe vreunul, dar clanul Buchanan are nevoie de oportunități în plus să-și extindă prezența și influența, iar pe cei din clanul Watson i-ar ajuta să aibă parte de ceva bani și mână de lucru în plus pentru principala lor sursă de venit, construcția de ambarcațiuni.

Îi adresa o rugăminte. Ranulf nu-i dădea ordine, nu îi dicta ce să facă și nu îi interzicea să procedeze după sufletul ei. Asta o deruta din capul locului. La fel și modul în care îi vorbise, ca și cum ar fi fost egali. Ca și cum ar fi fost doi adulți.

– Tu ai vreo preferință? îl întrebă, mulțumită că reușise să își controleze tonul și că părea calmă și stăpânită.

Fratele ei înclină ușor capul.

– Vrei să fiu sincer? Sau vrei să afli pe cine prefer ca să-i tragi un șut în părțile sensibile?

– Fii sincer, te rog, zâmbi ea.

– Lordul Robert Cranach. Are 24 de ani și, din ce-am auzit, are mintea cea mai deschisă și gândirea cea mai modernă din tot clanul lui.

Rowena încuviință din cap.

– Nu-ți promit nimic, dar în afară de faptul că admir manierele lordului Samston și priceperea lui la dans, nu sunt atașată de nici unul dintre acești tineri domni. Sau, cel puțin, nu încă. Prin urmare, n-am nimic împotrivă să-l cunosc pe lordul Robert sau pe alți bărbați pe care ai vrea să mi-i prezinți.

El o privi în tăcere câteva clipe.

– Continui să mă surprinzi, Rowena, spuse într-un final, chiar și când am ajuns să am așteptări mai mari de la tine.

Era cel mai de preț compliment pe care îl primise vreodată.

– Mulțam... adică îți mulțumesc că spui asta.

– Și-ți mai zic ceva ce-ar fi trebuit să-ți zic cu săptămâni bune în urmă, *piuthar*. Se ridică brusc, ocoli biroul, veni pe scaunul de lângă ea și-i luă mâna într-a lui. Am crezut că am dreptul să te țin departe de Londra. Îmi făceam griji că vei prefera viața ușoară și bărbații crescuți în puf de-acolo. Mi-ai demonstrat că mă înșelam. Mai mult, datorită plecării tale am cunoscut-o pe Charlotte. Nu mai ești o copiliță, Rowena, și sunt încântat și mândru că te-ai transformat într-o scoțiană de primă mână. Căci asta ești.

Numai că nu era tocmai așa. Chiar prefera Londra. Numai că toată viața îl privise cu respect și admirație pe Ranulf, iar faptul că îi spunea că e mândru de ea însemna nespus de mult.

– Adu-mi-i pe flăcăii tăi scoțieni, *bràthair!* reuși să spună cu glasul un pic tremurat. Sunt pregătită să fiu cucerită.

Ranulf îi ridică mâna și i-o sărută.

– Numai să nu uiți că nimeni n-o să te cucerească decât cu consimțământul sau permisiunea mea. Îi zâmbi și-i lăsă mâna. Gata, fugi de-aici!

– Azi mergem în An Soadh, poate vrei să ne însoțești. Vin și Arran cu Mary. Și Ursul vine. Iar Charlotte a cerut să le fie prezentată unora dintre sătenii noștri.

– Ai păstrat ce-i mai bun la final, așa-i?

Expiră adânc, se ridică și deschise ușa.

– O să vin. Și le-o voi prezenta chiar eu oamenilor noștri pe doamna mea, mulțam mult.

Nu mai trebuia decât să o anunțe pe Charlotte că Ranulf avea să le însoțească în An Soadh și era garantat că toți musafirii de la Londra li se vor alătura. Și când te gândești că nu jucase niciodată rolul de gazdă sau de organizatoare. Începea să creadă că se pricepe de minune la astfel de lucruri.

Ieși degrabă pe hol și se izbi de un piept lat și puternic. Gata să cadă din picioare, făcu doi pași în spate,

încercând să îngaime niște scuze. Două brațe puternice o apucară de umeri și o ajutară să își recapete echilibrul.

- Îmi pare rău n-am vrut să... A, bună dimineața, Lachlan.

- Bună dimineața, Winnie, răspunse el, cu mâinile încă pe umerii ei. Am auzit că îți mâni turma în sat. Mă gândeam să vin și eu.

Dacă avea de gând să se poarte ca în ziua anterioară, nu-l voia câtuși de puțin prin preajma ei și a prietenilor ei. De fapt, nu-l voia în preajmă indiferent de cum se purta, căci era mult mai ușor să ignore o persoană în lipsă. Dar dacă i-ar fi spus-o fățiș, n-ar fi făcut decât să adâncească prăpastia dintre ei.

- N-ai nevoie de permisiunea mea, îi zise.

- Ei bine, am zis să te-ntreb oricum. Ieri am vorbit un pic, până la urmă.

- Chiar așa? Am atâtea pe cap, cred că am uitat complet.

- Nu, zău. Ce noroc pe mine!

Văzând că el nu are nici o intenție să se miște, se smuci din strânsoarea lui.

- Da, probabil. Pentru că, dacă mi-aș aminti, prin cine știe ce minune, aș fi probabil foarte enervată că te-ai purtat ca un copil isteric. Fă un efort să nu mă faci iar de râs, îi mai spuse ea, încercând să treacă pe lângă el.

Nici nu apucă să facă doi pași și se trezi cu spatele lipit de perete.

- Uită-te la mine, îi ceru.

Avea vocea guturală și era clar nervos și o țintuia cu arătătorul în piept. Ea ridică privirea înspre ochii lui verzi, umbriți de gene lungi și dese. Nu înțelegea ce se întâmplase cu Lachlan MacTier cel mereu binedispus. În ultimele două zile văzuse o altă față a lui. Una care o neliniștea.

- Mă uit, îi răspunse.

- Nu mă lua de fraier, fetițo, continuă el pe același ton. Nu-s un cățeluș pe care să-l mângâi pe cap și să-l trimiți pe urmă-n cușcă. Dacă nu mă vrei în preajmă,

zi-mi și văd eu dacă sunt de acord sau nu. Dar o să spun mereu ce gândesc când vreunul dintre drăguții tăi englezoi se poartă nedemn de tine.

Rowena simți că-i tresare inima. Nu-i era pe plac senzația.

– Din moment ce ești imaginea vie a cuiva nedemn de mine, să nu te aștepți să țin cont de părerea ta.

El se aplecă spre ea, cu un mârâit surd, animalic. Părea o statuie de granit, dură și aspră. Apoi se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre capătul holului.

Rowena rămase lipită de perete, respirând precipitat. Când Lachlan îi spusese în sfârșit ceea ce ea deja știa, și anume că nu aveau un viitor împreună, ea, una, crezuse că vor putea rămâne prieteni. În fond, aveau o istorie împreună. Una întinsă pe parcursul a 18 ani. Îl știa amuzant, prietenos, afabil. Dar poate că fusese astfel doar când se considera un al patrulea frate pentru ea.

Iar ea nu avea nevoie de încă un frate și se exprimase deja foarte clar. Mai ales că niciodată nu îl privise ca pe un frate. Însă devenise limpede că el chiar se considerase ca atare. Iar de acum o privea cu totul altfel, iar îngăduința pe care o avusese față de ea se dusese pe apa Sâmbetei. Lachlan MacTier nu era cum îl crezuse ea –, iar descoperirea era derutantă. Dacă propriile percepții erau greșite...

Rowena se scutură de gândurile care îi dădeau târcoale. Ranulf tocmai îi propusese trei noi pretendenți, iar ea avea de condus 15 englezi în An Soadh, îngrijindu-se, totodată, ca musafirii să fie mulțumiți și să nu se plictisească. Dacă Lachlan avea de gând să-i facă probleme, urma să-l oprească. Se părea că nu mai puteau fi prieteni și, dacă asta însemna că urmau să devină dușmani, avea să fie tristă, dar s-ar fi împăcat cu ideea și l-ar fi tratat ca atare.

– Mi s-a părut mie sau l-am auzit pe Lachlan? întrebă Ranulf, făcând-o să tresară.

– Da. A luat-o spre camera Ursului.

– Bun. Vin nouă căpetenii la nuntă și n-am de gând să las ca petrecerea să dea în scandal pentru că nu-mi ajunge băutura, se strâmbă el. Deja mă doare capul când mă gândesc la câți cimpoieri se vor întrece să ne trezească a doua zi de dimineață.

– Poate era mai bine dacă tu și Charlotte urmați exemplul lui Arran și Mary și vă căsătoreați în secret, propuse ea, forțându-se să zâmbească.

Ranulf chiar avea suficiente bătăi de cap. Nu-i trebuia și cearta ei – dacă asta fusese – cu Lachlan.

– Nu-mi zice de două ori, fetițo, mormăi el.

O sărută pe obraz și se îndepărtă. Rowena tot nu reușea să se scuture de gândul că, de fapt, nu îl cunoștea deloc pe bărbatul pentru care făcuse o pasiune. Dar avea alte lucruri de făcut. Așa că porni în căutarea lui Charlotte Hanover.

– Arăți de parcă-ți tună și fulgeră, zise Ursul MacLawry.

Lachlan îi aruncă o privire prietenului său, apoi continuă să se uite la lacul Shinaig, pe malul căruia se plimbau.

– Sora ta mi-a cerut să n-o fac de râs, spuse el pe un ton iritat.

– Și mie-mi cere același lucru cel puțin o dată pe zi, zise fratele ei, ridicând din umeri. Sarah Parker aia îmi tot aruncă ocheade. Tu ce crezi?

– Nu te deranjează că îi e rușine cu tine? continuă Lachlan.

– Aseară nu se mai lăsa dusă de la brațul meu. N-aș zice că îi e rușine.

– De sora ta vorbesc, încuiatule. Nu de Sarah Parker.

– Ia nu mă mai insulta! Winnie e o lady de acum. A făcut reverență în fața reginei. Iar tu te dai de ceasul morții doar pentru că vezi că nu mai suspină după tine. Aia e. O să te obișnuiești să fii privit ca noi toți, ceilalți.

Poate că asta îl și deranja, de fapt. Cu zi înainte ea îl luase prin surprindere, poate pentru prima dată de când se știau. Iar felul în care Samston o tot atingea

pe braț, de parcă ar fi fost proprietatea lui... nu, nu îi plăcea deloc, dar nu voia să devină o obișnuință să fie catalogat și îndepărtat drept o persoană nedemnă de timpul ei. Ar fi putut să defileze în fața ei cu fostele iubite și să-i arate cam cât de importantă era părerea ei pentru el. Numai că de-a lungul anilor avusese grijă ca ea să nu știe că există femei în viața lui. Evitase ca ea să afle orice lucru care ar fi rănit-o. Așa că ar fi fost o cruzime din partea lui să facă paradă doar pentru că îl enervase.

O mână delicată îl cuprinse de braț, aproape făcându-l să tresară. Trase aer în piept și se uită într-o parte.

– Lady Jane, spuse, simțind o combinație stranie de ușurare și dezamăgire.

Jane Hanover îi zâmbi. Era, fără doar și poate, mai puțin înclinată să umble cu nasul pe sus decât toate celelalte englezoaice din suita Rowenei, lucru care, din punctul lui de vedere, era o bilă albă pentru ea. Devenise cea mai dragă prietenă a lui Winnie, lucru care îl făcea prudent și temător. Dar, în același timp, fusese avertizat să se țină departe de ea, lucru care îl făcea să simtă dorința să facă exact pe dos.

– Toată lumea pare atât de încântată și nerăbdătoare în legătură cu nunta lui Charlotte cu Glengask, spuse ea arătând spre grupul vesel în fruntea căruia pășeau chiar cei doi, braț la braț. Când a avut loc ultima nuntă importantă aici?

Lachlan stătu pe gânduri câteva clipe.

– Clanul Stewart a avut ceva asemănător acum vreo opt ani, dar nu-mi amintesc de altă nuntă mare la care familia MacLawry să fi fost invitată. Am mai avut câteva evenimente și petreceri mai mici, dar nimic nu se compară cu nunta unui șef de clan.

– Ea ca un fel de nuntă regală, nu-i așa?

– Da. Aici, Glengask e ca un rege. Nici un alt clan nu are atâta putere în toată Scoția.

Inspiră, cuprins brusc de un fior de neliniște pe care nu și-l putea explica.

– Pentru nunta asta avem două clanuri, MacLawry și Campbell. Va veni însuși ducele de Alkirk. Șeful clanului Campbell.

– Dumnezeule! Nu știam. Nu cumva unul dintre ei l-a împușcat pe Arran cu doar o săptămână în urmă?

– Nu-i nevoie să-mi amintești. Dar Ranulf vrea o pace care să dureze, așa că-l vom ajuta să o încheie.

Ea plecă ușor genele.

– Cât curaj!

Un cu totul alt fel de avertisment începu să-i sune în minte. Ridică din umeri.

– Dacă iese bine, va fi o petrecere grozavă pe care vom fi prea beți ca să ne-o mai amintim.

– Vai, dar eu vreau să îmi amintesc toată experiența minunată din aceste săptămâni. Ținuturile Înalte sunt un loc magnific.

– Așa-i. Se zice că în fiecare zi peisajul arată diferit. Și că...

Cineva aproape că îl îmbrânci din spate, îndepărtându-l de Jane.

– Trebuie să-ți găsim un șal sau o eșarfă cu modelul și culorile MacLawry, Janie, interveni Winnie, plasându-se între ei și luându-și de braț prietena. Lui Charlotte îi vor fi prezentate azi culorile clanului.

– Tata mi-a spus că Ranulf și-ar dori ca el să poarte un kilt, răspunse Jane chicotind. Se pregătește să fie oripilat.

– Nu-i nimic jenant să porți kilt, protestă Lachlan. Voi, englezoii, sunteți prea pudici.

În timp ce vorbea era atent la Winnie. Oare încerca să o ferească pe Jane de conversația lui vădit irezistibilă? Sau, în ciuda a tot ce-i spusese, era geloasă că stătea de vorbă cu prietena ei? Dacă așa era, atunci era cazul să își dea seama ce voia de fapt. Lui îi era limpede că persoana confuză era ea. Era al naibii de enervant. Niciodată gândul la ea nu-i ocupase într-atât mintea. O mare belea. Asta era ea. O belea.

– Lachlan, zise ea pe un ton destul de rece, ți-a spus Ursul că organizăm jocuri și evenimente în săptămâna când are loc nunta? Ranulf a fost de acord. Crede că o adunare va ține lumea prea ocupată ca să provoace scandal. L-am rugat pe Urs să se ocupe de pregătiri, eu fiind ocupată cu oaspeții noștri.

– Mi-a spus.

Nu era prea convins că o metodă de a evita scandalurile și belelele era să pună prăjini, săbii și pietre în mâinile muntenilor și să-i pună să se întreacă la diverse probe tradiționale.

– Ai putea să îl ajuți. Sau preferi să ții trena femeilor la cumpărături?

El miji ochii. Se simțea cam confuz, dar poate era doar o indigestie. Bucătăreasa lui fusese împrumutată la Glengask, iar ajutorul ei, care gătea acum la el la reședință, făcuse o obsesie pentru untură. Își îndreptă spatele și se uită înspre Jane, evitând privirea lui Winnie.

– Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, domniță. Dacă mai vrei să afli câte ceva despre Ținuturile Înalte, îți povestesc bucuros.

– Mulțumesc, Lord Gray, răspunse ea roșind. Cel mai probabil voi profita de amabila-ți ofertă.

– Aștept cu nerăbdare.

Schiță o plecăciune, apoi se uită înspre însoțitoarea lui Jane, vădit enervată.

– Winnie.

– Lachlan.

Înainte să-i mai dea ceva de făcut, Lachlan mări pasul și se îndepărtă de Winnie și de prietena ei. S-ar fi dus la Urs, dar asta l-ar fi părut să pară un obedient care deja face ce-i ceruse ea. Așa că încetini în dreptul lui Arran și Mary, undeva pe la jumătatea grupului.

– Sora ta e enervantă rău, mormăi el.

– E prima dată când se joacă de-a gazda, spuse mijlociul dintre frații MacLawry, cu un zâmbet ușor. Și din moment ce face asta cu ocazia nunții lui Ranulf, o să fie

și ultima dată. Aici, cel puțin. Ai puțintică răbdare. Sau mușcă din ceva. S-ar putea să funcționeze.

- Cred că Rowena se descurcă remarcabil de bine în postura de gazdă, interveni Mary Campbell MacLawry. La doar 18 ani se ocupă de oaspeți străini, de o nuntă, de o petrecere cu jocuri sportive la care va lua parte tot clanul, de o vizită în păr a neamurilor mele... Eu, una, nu sunt sigură că m-aș fi descurcat cu atâtea pe cap la vârsta ei.

- La vârsta ei, o imită Arran. Sunt doar trei ani diferență între voi două. Tu m-ai făcut să mă-ndrăgostesc de cineva din familia Campbell, așa că sunt convins că te-ai putea descurca să te ocupi de o nuntă și de o petrecere.

Ea se sprijini ușor de umărul lui.

- Am s-o ajut cât voi putea de mult, dar tot mă bucur că nu-s toate pe umerii mei.

Lachlan trase aer în piept, încercând să nu vomite de la atâtea dulcegării.

- Ce-o avea sau n-o avea pe umeri nu-i dă dreptul să latre la mine și să-mi dea ordine de parcă aș fi ultimul servitor.

- Așa face cu noi toți, răspunse Arran. Ce nu-ți pică ție bine e că nu mai bate din gene și nu-ți mai aruncă priviri galeșe. De acum ești doar un flăcău oarecare, Lach.

Nu avea cum să fie ăsta motivul. Winnie nu fusese niciodată atât de enervantă și de imprevizibilă ca după întoarcerea de la Londra. Zilele lipsite de griji și complimentele primite de la toți acei englezoi spălăciți și plăpânzi o schimbaseră. Normal că Arran nu observa, pentru că și el se lăsase sedus de Londra. Chiar și Ranulf. Cu câteva luni în urmă, marchizul ar fi preferat să-și dea foc la casă decât să-i calce pragul vreun picior de englez. Și uite că acum se însura cu o englezoaică.

- Ți-ai pierdut mințile, Arran, mormăi el. Ești îndrăgostit și vezi totul în roz. Mă duc să vorbesc cu Ursul.

Arran pufni.

– Dacă-n Munro îți pui speranța pentru o discuție rațională și obiectivă... mai bine te arunci în lac.

Lachlan ignoră cuvintele prietenului său, precum și chicotelile care îi urmară, și-și făcu loc prin gloata frumos și nepotrivit îmbrăcată și încălțată. Când se apropie de Urs, îl văzu alături de Sarah Parker și de sora ei, Susan. Uriașului îi plăceau provocările, dar să se afișeze astfel cu două englezoaice, în prezența vărului lor, era cam prea de tot chiar și pentru Munro. Se vedea nevoit să amâne discuția în care avea de gând să-l avertizeze pe mezinul MacLawry că surioara lui trebuie pusă la punct. Dată fiind situația, tot ce putea face pe moment era să stea cu ochii pe ea. Trebuiau pregătite camerele de oaspeți pentru căpeteniile de clan și pentru alți musafiri mai puțin prietenoși, iar dacă Winnie îl repartiza pe vreunul în camera greșită, doar pentru că i se părea că ochii respectivului se asortau cu nuanța camerei, risca să provoace un război.

Samston și Arnold Peabody, un tip cu bărbia îngustă, li se alăturaseră lui Winnie și Jane. Le flancau și, practic, le țineau departe de oricine ar fi vrut să își facă loc în grupul lor. Numai că el, unul, nu avea nici o intenție să o facă. Voia doar ca ei să-i intre în cap că nu era cățelușul ei. Îi avea deja pe Fergus și pe Una, cei doi credincioși câini de vânătoare care însoțeau grupul chiar în acele momente, ținându-se aproape de Ranulf.

– Winnie ne-a spus că pe proprietatea Glengask sunt două sate, se auzi o voce de femeie.

Lachlan se întoarse. Era una dintre englezoaice, Lady Edith Simms, care se apropia cât de repede îi permiteau poalele înfoiate ale rochiei. Mda, era cea vădit disperată să se mărite. Bruneta nu avea mai mult de 1,50. Era aproape o piticanie față de el, care măsura 1,85. Dar îi zâmbea frumos și în nici un caz nu îi spunea că era o dezamăgire pentru ea și că era bun numai să-și umfle mușchii. Și nici nu-i ceruse nimeni să se țină departe de ea, cum se întâmplase în cazul lui Lady Jane Hanover. Și clar nu avea să anunțe pe toată lumea că era un idiot.

– Așa e, îi răspunse, oferindu-i brațul.

Ea îl prinse de mânecă cu degetele-i micuțe. În preajma ei se simțea cât o namilă. Winnie era cu cel puțin 15 centimetri mai înaltă decât Lady Edith și când era lângă el nu simțea că o domină. Mai ales când era furioasă.

– Unde se află celălalt sat? întrebă Edith.

El se forță să-și vină în fire. Nu Winnie trebuia să-l intereseze. Ideea era ca el să se simtă bine și să se distreze în compania musafirilor, în ciuda comportamentului exasperant al mezinei familiei MacLawry.

– E la mai puțin de patru kilometri sud față de unde suntem acum, îi răspunse el. Apa pe lângă care am mers ieri călare o ia devale și trece pe lângă Mahldoen. Mai sunt și alte așezări, dar sunt mai mici și mai risipite.

– Cred că duceți o viață destul de însingurată pe aici, zise ea după câteva clipe. Locuiești singur la reședința Gray?

– Sunt doar eu și servitorii. De asta îmi și petrec aproape tot timpul liber la Glengask. Am crescut împreună cu toții, practic.

– Aha, făcu ea, încuviințând din cap de parcă și-ar fi lămurit o curiozitate.

– Ți-am dat răspunsul la o ghicitoare, domniță?

– În timpul călătoriei, Winnie ne-a povestit despre Glengask. Ne-a spus că sunteți veri, dar că vă aveți mai curând ca frații.

– Suntem veri de-al treilea sau de-al patrulea, cam așa ceva. Bunica mea era o MacLawry și era verișoara șefului clanului.

În trecut, ori de câte ori încercase să scoată în evidență faptul că erau rude, Winnie se străduise din răsputeri să sublinieze cât de îndepărtate le erau legăturile de rudenie. Și iată-l acum făcând același lucru.

– Cred că Winnie nu mă considera parte din familie pe când se prezenta peste tot drept Lady Gray.

Edith chicoti.

– Nici că i-o pot lua în lume de rău. Ești ceea ce la Londra am numi un bărbat la mare căutare, milord.

Lachlan zâmbi.

– Spune-mi Lachlan, domniță. Nu-s genul care stă bățos la el în castel și privește lumea și viața de la distanță și înălțime.

– Prea bine, Lachlan.

În vreme ce el și familia MacLawry preferau să își petreacă timpul afară, în aer liber, nu același lucru se putea spune despre oaspeții londonezi. La jumătatea plimbării cu toții erau deja asudați și își pierduseră suflul. Conversația trena, iar Lachlan era destul de sigur că jumătate dintre membrii grupului s-ar fi lăsat păgubași și ar fi făcut cale-ntoarsă dacă drumul deja parcurs n-ar fi fost deja mai lung decât distanța care mai rămăsese până în sat. Nici nu era de mirare, la altitudinea la care se aflau, dar nu înțelegea cum de Winnie ar găsi irezistibil un individ roșu la față care se tăvălea pe jos și încerca din răsputeri să-și recapete suflul. Arran tocmai scăpase de atela de la braț cu două zile în urmă și arăta de parcă plimbarea abia începuse.

– Zâmbești, observă Edith cu glas tare.

Și ea respira greu, iar felul în care îl strângea de braț era mai curând ca să se sprijine decât ca să flirteze.

– Trebuie să-mi spui ce găsești așa amuzant, continuă ea.

Într-adevăr, putea să-i spună, dar ar fi atras din nou furia lui Winnie. Așa că Lachlan redeveni serios.

– E a patra zi cu soare la rând, observă el pe un ton neutru. E suficient să facă un muntean să zâmbească.

Răspunsul păru să o mulțumească, pentru că îi surâse și încuviință din cap.

– O, da! Winnie ne-a povestit că în perioada asta a anului natura este la apogeul frumuseții. Dimineața, ea și Samston ies la o plimbare călare ca să vadă o vale plină, pur și simplu, de zambile sălbatice. Nu-i așa că e romantic? oftă ea, sprijinindu-se și mai mult de el.

– Mda, mormăi el aruncând o privire otrăvită înspre ceafa contelui.

— Știi unde e acea vale, Lachlan? Poate mă duci în plimbare acolo.

— Nu mi-o amintesc, minți el.

Nu era câtuși de puțin dispus să se lase atras într-un flirt câtă vreme atenția îi era concentrată în altă parte. Cineva trebuia să-l prevină pe Ranulf că sora lui se compromitea cu un englezoi pus pe căpătuială. Cu un vânător de zestre. Marchizul avea să pună capăt întregii povești mai rapid și mai eficient ca un foc de armă. Sau poate chiar cu un foc de armă, dacă Samston nu era cu băgare de seamă. Și ce mama naibii urmărea Winnie, totuși? Reușise ceea ce își propusese, și anume să aibă parte de un sezon monden la Londra, dar ăsta nu era un motiv să le spună vechilor prieteni că s-a terminat totul între ei sau să facă paradă în fața acelor fraieri de englezoi ca o copiliță care face pe omul mare doar pentru că poartă haine de om mare. În ce-l privea, tactica nu funcționa. Dar englezii nu o vedeau cum o vedea el.

Odată ajunși la An Soadh nu o scăpă din ochi, căci atenția fraților ei era îndreptată spre femei. Era nevoie să aibă grijă cineva și să o supravegheze ca nu cumva să facă sau să pară a face ceva nelalocul ei.

Când aflară că lordul Glengask și aleasa lui veniseră în sat, localnicii începură să apară din toate părțile, iar grupul londonez se sparse în mai multe grupuri mai mici și își începu vizita în pitoreasca așezare. Poate că femeile aveau să facă haz de opțiunile limitate de la prăvălia croitoresei, dar sigur nu aveau să găsească vreun cusur produselor de brutărie ale doamnei Todd. Ranulf deja discuta despre țesătoria unde se făceau stofele în culorile clanului, precum și altele care erau expediate în America și în nord-est, dar și despre atelierul de olărit pe care intenționa să-l construiască după ce descoperise o piață foarte interesată de obiecte din lut decorate cu imagini cu ciulini și iarbă-neagră.

Glengask înființase numeroase întreprinderi cu scopul principal de a le vinde bunuri diverse scoțienilor dezrădăcinați care fuseseră obligați să se mute

în orașe sau chiar peste hotare. Cele mai multe erau la Edinburgh, dar unele se aflau pe lângă râul Dee și contribuiseră la înflorirea satelor din zonă.

Mai auzise toate astea și chiar dăduse o mână de ajutor, atât din punct de vedere logistic, cât și convingând munteni bănuitori și ostili că, dacă făceau schimbări în prezent, nu însemna că își negau sau își ștergeau trecutul. Era partea cea mai dificilă din sarcinile lui de căpetenie de clan, aceea de a găsi modalități de a menține tradițiile scoțiene în vreme ce deschidea drumurile către un viitor mai simplu și mai confortabil. Iar când avea succes, reprezenta și cea mai mare satisfacție din a fi lordul Gray.

– Îmi vine să-ncep să cânt de fiecare dată când aud povestea asta, zise Ursul, făcându-și loc până lângă el. Crezi că englezoilor le pasă? Nici cât negru sub unghie, ascultă-mă pe mine.

– Neah. Nici unul n-a văzut o familie nevoită să plece pentru că i-a fost arsă casa ca să aibă oile mai mult loc de pășunat. Nu m-ar mira să aflu că poate chiar ei au dat ordinele, din locuințele lor confortabile din sud.

Îl căută din priviri pe Samston, dar contele nu era nicăieri. Și nici Winnie.

– Ești cinic rău, Lach.

– Mda, cred că sunt, zise el scuturându-se. Mai bine cinic decât dezamăgit.

Munro se încruntă, dar înainte să apuce să zică ceva, Lachlan se îndepărtă de grup. I-ar da o lecție lui Winnie dacă le-ar spune tuturor că plecase cu Samston și nici măcar nu putea să își explice de ce el, unul, n-o luase în direcția opusă. Ce indivizi proști, fără sânge-n ei, care priveau de sus pe toată lumea și credeau că asta îi face interesanți! Cum putea cineva să-i considere atrăgători? Mai ales Winnie, care avea termeni de comparație precum frații ei... sau el. Îi observă pe ea și pe Samston în dreptul gardului ce împrejmuia vacile scoțiene ale domnului Addie. Era convins că domnul conte avea să găsească de cuviință să facă ceva comentarii și să le compare cu eleganta și bălțata rasă Herefords din frumoasa

lui țară. Iar Winnie avea să fluture din gene fără să îi pese de ce îi spunea, atât timp cât avea parte de toată atenția lui.

Samston era cu fața spre ea. Cu o mână îi atingea cotul, apoi degetele îi coborau de-a lungul brațului și se împleteau într-ale ei. Iar Winnie... Winnie îi cuprindea obrazul în palmă. Era un gest senzual, intim, complet diferit de flirtul obișnuit al unei fătuci.

Numai că Winnie... de fapt, Rowena nu mai era o fătucă.

Lachlan o privi iar și iar. Pletele negre și bogate îi erau împletite în două cozi care îi ajungeau până la jumătatea spatelui. Câteva șuvițe libere îi mângâiau ovalul feței, fluturând sub briza dimineții. O pălărie de paie, altfel inutilă, îi adumbrea ochii, evidențiindu-i ochii ce băteau înspre gri, precum blana unei pisici sălbatice scoțiene. El, unul, știa prea bine că ea avea și temperamentul frumoasei feline. Rochia verde cu alb, de plimbare, era, cel mai probabil, croită după ultima modă de la Londra, iar felul în care se mula pe rotunjimile trupului ei...

Înghiți în sec. Dumnezeule mare! Ce naiba se întâmplase? Cu trei luni în urmă fusese convins că era doar o copilandră. Când se întorsese de la Londra, iar el îi spusese o dată pentru totdeauna că n-o să-i ceară niciodată mâna, iar ea râsese de el, practic, și fusese perfect de acord... și atunci fusese o copilandră, nu? O copilă alintată, supărată că i se refuzate obsesia preferată.

Întreaga Scoție și, de altfel, întreaga lume îl izbiră brusc în față. Imaginea pe care o avea în minte despre ea, cea a copiliței cu fustele rupte și cu ciulini în păr înceta să existe. Rowena MacLawry era o tânără uimitor de atrăgătoare. De-a dreptul răpitoare. Iar el nu observase asta decât când un alt bărbat pusese mâna pe ea.

Dorința, gelozia și furia îl orbeau mai tare decât soarele arzător al verii. Se retrase din raza lor vizuală înainte să fie observat. Era limpede că făcuse o mare greșeală refuzând-o. Iar acum trebuia să îndrepte lucrurile înainte ca Samston cel lucios să-i pună inelul de logodnă

pe deget. În mod normal, n-ar trebui să-i ia prea mult timp să reușească. În fond și la urma urmei, fusese îndrăgostită de el cam de când se știa – adică de 18 ani. Odată ce avea să-i reamintească asta și să-i spună că de acum o privea ca pe tânăra adorabilă în care se transformase... Ei bine, totul avea să se schimbe.

capitolul 4

– Scoția ta e splendidă, Rowena, murmură Adam James, privind-o cu frumoșii lui ochi căprui. Dar tot nu se compară cu tine.

– Ce...

– Taci, o întrerupse el. Acum o să te sărut.

Părea o informație deloc necesară, la felul în care o condusese în spatele casei domnului Addie. Nu era convinsă că îl cunoștea suficient de bine sau avea suficientă încredere în el ca să se sărute, dar cineva tot trebuia să fie primul cu care se săruta. Iar înainte să se atașeze prea mult de ea, Rowena trebuia să-l anunțe că Ranulf selectase alți trei bărbați pe care ea fusese de acord să îi cunoască. Dar primul sărut era totuși primul sărut, și nu se simțea înclinată să îl refuze pe Adam. În cel mai rău caz, avea să fie încă un lucru bifat pe lista de lucruri pe care Lachlan nu le făcuse pentru ea. Gura lui se apropie de a ei, caldă și fină, deloc umedă, cum o avertizase Jane. Își lipi buzele de ale lui și își aminti să îndoaie un genunchi și să ridice piciorul la câțiva centimetri de la sol, așa cum exersase cu Jane în oglindă, la reședința Hanover. Una peste alta, găsea că se descurca destul de bine. El începu să se retragă, apoi aruncă o privire rapidă peste umărul ei și se apropie iar, trăgând-o chiar mai aproape. Își simți buzele strivite de-ale lui și se trezi cu nasul în obrazul lui. Rowena îl împinse. Pe toți sfinții, toată tărășenia nu i se părea deloc romantică.

– Aici erați, se auzi vocea lui Jane, urmată de un scurt țipăt de surpriză. Dumnezeule!

Adam se îndepărtă ușor de ea, făcând o grimasă abia perceptibilă.

- Îmi cer scuze, Lady Rowena, zise el. Mi-am permis prea mult. Lady Jane, fac apel la discreția dumitale.

Totul părea atât de exagerat și de... artificial. Repetat. Rowena se încruntă.

- Nu cumva chiar intenționai să fim văzuți sărutându-ne? Doar că de altcineva? îl interogă ea, fără să uite de accentul londonez.

- Eu... N-aș face niciodată așa ceva! protestă el, roșind violent.

Nu roșise când o sărutase. Deci de-aici venise grimasa aceea pe care abia apucase să i-o observe. Voise ca nu Jane, ci altcineva să îi surprindă.

- Atunci n-ai de ce să-ți faci griji, îi răspunse, profund dezamăgită.

Cât de prostuță și naivă o crezuse? Mai ales după repetatele lui întrebări așa-zis politicoase despre dota pe care i-ar asigura-o Ranulf la măritiș.

- Jane ne va păstra secretul, continuă ea.

Se îndepărtă fără să arunce o privire în urmă și-și luă prietena de braț.

- Vreau să îndrept lucrurile, milady! Am greșit amândoi pentru că am căzut pradă pasiunii reciproce care...

- Oprește-te! i-o tăie ea brusc. Nu mă las prostită.

Jane pufni.

- Dacă-mi permiți o observație, Lord Samston, nici n-ai idee ce noroc ai că tocmai eu v-am văzut. Dacă le spui fraților ei că ai sărutat-o pe Winnie, mai ales când nimeni altcineva nu-ți poate confirma afirmațiile, ai șanse mult mai mari să-ți pierzi viața decât să-i obții mâna și averea.

- Nu înțeleg de ce simți nevoia să mă ataci, spuse contele pe un ton înțepat. Nu am făcut decât să apelez la discreția ta.

- Și de-asta m-ai sărutat a doua oară când ai simțit că se apropie cineva? Asta nu e pasiune reciprocă, milord. E pură lăcomie. Vino, Jane, vreau să-ți arăt brutăria!

Cu poalele rochiilor fluturând, se îndepărtară de conte și ocoliră casa.

– Știai că are de gând să te sărute? îi șopti Jane.

– M-am gândit că e posibil. Dar acum nici nu mai sunt sigură că mă place.

Și era sătulă de acel sentiment de nesiguranță.

– Eu cred că da. Și dacă n-ar fi fost atât de disperat după averea ta, te-ar fi căpătat și pe tine, și banii tăi, comentă Jane, încrețindu-și nasul. Dar e mai bine că s-a purtat așa.

– Nu te contrazic.

Rowena încercă să râdă, dar realiză că tocmai avusese parte de primul sărut, iar sărutul nu pornise din pasiune, ci din dorința lui Adam de a căpăta bani și putere. Chiar nu o amuza situația.

În timp ce se îndreptau spre piața mare, unde se afla restul grupului, aruncă o privire prudentă înspre Ranulf. Fratele ei cel mare avea o expresie relaxată și amuzată și nu-și lua ochii de la Charlotte. Asta o făcu să se relaxeze un pic. Arran părea ocupat cu Mary, iar Ursul, cu surorile Parker. Deci nu îi observaseră lipsa, lucru foarte neobișnuit și, în situația dată, cât se poate de convenabil.

– Pot să te întreb ceva? întrebă Jane, dându-i drumul de la braț, dar rămânând lângă ea. Dar să nu te superi. E doar o întrebare.

– Mă poți întreba orice, Janie, răspunse ea, devenind brusc curioasă. Bineînțeles că nu mă supăr.

– E vorba despre Lachlan. Lordul Gray.

O, Doamne! La naiba, doar îi ceruse lui Lachlan să stea departe de Jane! Și iată că, de fiecare dată când îi căuta cu privirea, erau unul lângă celălalt și discutau. Dată fiind recenta tensiune dintre ea și Lachlan, nu putea decât să-l învinuiască pe viconte pentru că-i nesocotea pe față cerința.

– Asta nu e o întrebare, zise ea pe un ton prudent.

– Era o întrebare implicită, spuse Jane roșind. Vreau să spun... Acum, că Samston a ieșit din cărți, cum s-ar

spune, asta înseamnă că... o să-ți schimbi decizia în ce-l privește pe Lord Gray?

Aproape împotriva voinței ei, Rowena se întoarse spre Lachlan și constată că și el se uita fix la ea. Indiferent de ce simțea pentru el, trebuia să rămână obiectivă și nu putea să nu recunoască evidența – că Lord Gray era un bărbat al naibii de chipeș. Cum stătea în aer liber, cu umerii lui largi, părul șaten în bătaia vântului, purtând kilt sau, ca în acea zi, o pereche de pantaloni din piele de căprioară și cizme, era întocmai imaginea pe care orice tânără romantică o proiecta în minte înainte să pună capul pe pernă. Era un muntean neîmblânzit, desprins din sălbăticia acelui tărâm atât de special.

Crescuse visând astfel la el. Poate era bine că de acum avea așteptări mai potolite. Mai așezate și mai simplu de gestionat. Cum ar fi să fie, la rândul ei, apreciată de bărbații de care era interesată. Rowena oftă și-și privi prietena.

– Nu mă mai simt legată de Lachlan. Nici măcar nu sunt sigură dacă mai suntem prieteni. Dacă îl placi, doresc doar să te previn că riști să-ți irosești efortul și sentimentele pentru cineva lipsit de inimă.

– A fost foarte drăguț cu mine.

– Chiar este drăguț. De-a dreptul fermecător. Dar e așa cu toată lumea. Să nu crezi că zâmbetele lui îți sunt dedicate exclusiv ție.

Jane încuviință din cap.

– Sunt în gardă. Am văzut cât de frustrată ai fost de întreaga situație. Am făcut greșeala de a mă îndrăgosti de Arran, crezând că are o slăbiciune pentru mine când, de fapt, el era doar politicos. Dar acum înțeleg.

Rowena se cam îndoia că prietena ei era în gardă chiar pe cât credea. Dar, din moment ce tocmai devenise conștientă de propriile greșeli în ce-l privea pe Lachlan, nu putea să nu-i dea lui Jane credit pentru propria revelație.

– Atunci fă cum dorești, draga mea. Doar te rog, te implor, nu-l lăsa să-ți frângă inima.

– N-am să-l las. Îți promit!

– Winnie, asta e brutăria despre care ne povesteai acum două săptămâni? întrebă Edith, întrerupându-le conversația. Pare foarte... banală.

– Asta pentru că biscuiții de aici n-au nevoie de cine știe ce prezentare. Calitatea lor vorbește de la sine, răspunse Rowena, zâmbind. Propun să intrăm și să vedem dacă doamna Todd a copt azi faimoșii ei biscuiți cu miere.

În timp ce conducea grupul, îl văzu pe lordul Samston alăturându-se celor care se îndreptau spre atelierul de olărit. Și tot atunci observă felul în care Lachlan îl fixa cu privirea pe conte. Avea o uitătură de-a dreptul veninoasă, care o sperie și o nedumeri în egală măsură, o dată pentru că era neobișnuit pentru Lachlan să fie neprietenos și o dată pentru că nu vedea nici un motiv pentru ca el să nutrească o asemenea antipatie față de Samston.

– Mă scuzați o clipă, zise, zâmbindu-i doamnei Todd și comandând două duzini de biscuiți cu miere înainte să se strecoare pe ușă afară.

Bineînțeles că Lachlan nu era în grija ei, stările lui de spirit nu le mai afectau pe ale ei, iar gusturile și preferințele lui nu mai deveneau automat ale ei. Dar stătea singur cuc în urma tuturor și părea că vrea să-l ia pe Samston la pumni până îl lasă lat. Adam James o dezamăgise, dar nu avea de gând să lase pe nimeni să se ia de oaspeții veniți în nord ca să ia parte la nuntă.

– Ți-a intrat cumva o muscă-n gură? întrebă ea încet când ajunse lângă Lachlan.

– Neah. Dar am de gând să-i zbor dinții din gură ăluia de colo, răspunse el pe același ton.

O, nu! Oare Lachlan îi văzuse sărutându-se? Nu, nu avea nici o noimă. Dacă i-ar fi văzut, fie i-ar fi spus Ursului, fie ar fi sărit direct la bătaie, chiar atunci.

– Și ce te-a făcut, mă rog, să ai așa un chef să recurgi la violență? întrebă ea ca să se asigure.

– Are o uitătură arogantă. Nu-mi place.

Ea aruncă o privire scurtă înspre obiectul pasiunii ei de aproape douăzeci de ani.

- Aș putea să te-ntreb ce s-a schimbat de azi-dimineață, dar serios, Lachlan, chiar nu-mi pasă. Lasă-l în plata Domnului! Lasă-i în pace pe toți musafirii mei! Ia-ți proasta dispoziție și du-te!

El o privi, iar ochii lui verzi aruncau sclipiri atât de tăioase, încât făcu instinctiv un pas în spate.

- Credeam că ne-am înțeles că nu-s cățelușul tău, fetițo. Lordul Samston al tău n-are ce căuta aici și n-are ce căuta cu tine. Dacă n-are grijă, s-ar putea să-și facă dușmani pe-aici.

Acel Lachlan pe care îl cunoștea nu amenința oamenii fără motiv. Dar până în urmă cu câteva minute îi avusese pe amândoi în raza vizuală. Toată dimineața. Ce-i scăpase?

- Bineînțeles că nu ești cățelușul meu, îi răspunse, menținându-și vocea joasă și controlată. Și știu că nu ești nesăbuit. Fie că-l placi, fie nu pe lordul Samston, știi prea bine că nu e cazul să provoci scandal. Dacă te iei fără motiv de un lord englez și-i mai și învinețești un ochi, o să provoci un dezastru față de care rivalitatea cu clanul Campbell o să pară o furtună într-un pahar cu apă.

Lachlan pufni ironic.

- O furtună într-un pahar cu apă? Cineva ar trebui să-ți aducă aminte că ești scoțiană, fetițo.

Ea se încruntă. Parcă nu-l recunoștea pe bărbatul din fața ei. Părea atât de... imprevizibil. Era o senzație nouă și nu era sigură că îi era pe plac. Nu că avea vreo importanță.

- N-am nevoie să-mi aducă nimeni aminte de nimic.

- O, ba da, dacă ai impresia că vreunul dintre molaticii ăștia, și vânători de zestre pe deasupra, te poate face fericită.

Părea de-a dreptul gelos, iar asta nu avea nici o noimă.

- Știi bine că am avut deja acea discuție atât de necesară între noi și ne-am lămurit că nu-i nevoie

să te preocupe fericirea mea. Dacă de asta te uiți la Adam de parcă ai vrea să-l ucizi din priviri, încetează! Chiar nu e treaba ta.

– Aici greșești, fetițo.

Ea îl fixă cu privirea.

– Și ce te face să crezi că e un vânător de zestre, de fapt?

– Bine. Tu ai părerea ta, eu o am pe-a mea.

Ei bine, era de-ajuns.

– Nu știu ce te-a apucat de ești așa mânios, zise ea cu mâinile în șolduri, dar n-ai nici un motiv să comentezi sau să mârâi din cauza mea și a lui Samston. E prea târziu. Am planurile mele, care nu te includ pe tine.

O încerca o stranie satisfacție rostind acele cuvinte și transmițând, prin simplul ton al vocii, că era furioasă. Cel mai probabil, lui îi displăcea faptul că n-o mai vedea încuviințându-i fiecare cuvânt și agățându-se de fiecare privire pe care i-o arunca și de aici se declanșase toată încordarea dintre ei. Ei bine, dacă Lachlan se considera neglijat, nu avea decât să găsească pe altcineva care să se uite la el ca la un soare. Jane părea înlocuitoarea cea mai la îndemână. Pentru că după trei luni în care își reamintise zi de zi, oră de oră cât timp, cât efort și cât suflet investise degeaba în el, nu era dispusă să îi mai acorde nici un minut în plus.

– Mai știi, poate nici socotelile mele nu te includ pe tine.

– Deja ești ridicol. Mai bine taci.

Lachlan nu părea să fi spus tot ce avea de spus. Ca să nu îi dea prilejul să distrugă și ultimele urme de prietenie dintre ei, Rowena plecă degrabă și intră în atelierul de olărit. Nici unul dintre oaspeții englezi nu părea neapărat interesat de procesul de fabricație a farfuriilor și ceștilor, dar din punctul ei de vedere asta însemna că nu vedeau esențialul. Căci nici lui Ranulf nu îi păsa prea mult despre cum se fabricau obiectele. Ce era impresionant era că reușise să pună afacerea pe picioare

și că în acest fel 10–12 localnici aveau parte de un venit lunar pentru că lucrau în atelier.

- Ranulf?

Fratele ei se întoarse spre ea, ținând un frumos platou decorat cu flori de ciulin.

- Da, *piuthair*. Le-ai arătat prietenilor tăi brutăria?

- Da.

În fine, oarecum.

- Ai trimis vorbă... cui spuneai?

El ridică din sprânceană.

- Nu te-ai răzgândit, sper.

- A, nu, câtuși de puțin. Mă întrebam când ar urma să vină, spuse Rowena.

Marchizul continuă să o scruteze cu o expresie de curiozitate pe chip.

- Cairnsgrove ar putea ajunge mâine la prânz, cel târziu. Ceilalți ar sosi cam după încă o zi sau două. De ce-ntrebi? Privi peste umărul ei, înspre locul unde se aflau Samston și câțiva alți oaspeți englezi.

- N-am un motiv special, răspunse ea, păstrând o expresie neutră.

Motivul nu avea legătură atât cu Adam James, cât despre ultimii 18 ani duși pe apa Sâmbetei. Voia să găsească un logodnic repede, ca să poată uita la fel de repede de Lachlan MacTier.

- Cred că sunt nerăbdătoare să-mi văd de viața mea.

- Aha. Îi dădu platoul unui muncitor, o luă de braț pe Rowena și o duse câțiva pași mai în lături.

Nerăbdarea asta a ta... Cumva a fost provocată de ceva anume?

I-ar fi putut spune că Samston o sărutase ca prin acel șiretlic să pună mâna pe zestrea ei. I-ar fi putut spune că Lachlan părea mult mai mânios și mai pornit decât îl știa. Dar oricare dintre acele răspunsuri risca să provoace necazuri de care chiar nu avea nevoie. Plus că Lachlan era în continuare cel mai bun prieten al Ursului și căpetenia în care Ranulf avea cea mai mare încredere.

– Îți organizăm nunta, improviză ea cu zâmbetul pe buze. Nu-i normal ca o fată să se gândească și la interesul ei?

– Ba cred că da.

Mâine la prânz. Nu avea să mai iasă de dimineață cu Samston la o plimbare călare până în valea Madainn, dar cu siguranță putea să evite să dea de necaz până atunci. Chiar în acea clipă lângă ei apăru Jane, de parcă unul dintre zeii antici i-ar fi ghicit gândurile și ar fi decis să râdă un pic de ea.

– Lachlan m-a invitat mâine-dimineață la o plimbare călare, anunță prietena ei, înmânându-i un biscuit și zâmbind încântată. Nici n-a fost nevoie să flirtez cu el mai întâi.

– O, splendid! răspunse Rowena, păstrându-și sângele-rece și zâmbetul.

Una din două: ultima discuție cu Lachlan fusese doar o încercare de a o face de râs sau o invitase pe Jane doar ca să o sfideze.

– Pe-acolo sunt o mulțime de trasee pitorești, continuă ea, aparent netulburată.

– Mi-a spus ceva de... valea Madainn, dacă am reținut corect. E valea aceea cu zambile sălbatice?

– Eu... Da, chiar aceea. Sunt și niște ruine acolo. Arran spune că locul e bântuit.

– Dumnezeule! se cutremură Jane.

– Nu te îngrijora, sunt convinsă că Lachlan te va apăra.

Vai, suna ca o fată bătrână și acră, până și ea își dădea seama. Nu asta îi fusese intenția. Doar că prietena ei nu avea nevoie de mult ca să se arunce cu capul înainte și să se îndrăgostească, iar Lachlan nu era ținta potrivită pentru inima unei tinere. Și, colac peste pupăză – poate – o invitase pe Jane la o plimbare călare. Avea de gând să provoace necazuri? Lui Jane? Ei? Clanului?

Se încruntă. Fără doar și poate, avea să iasă și ea la o plimbare a doua zi de dimineață. Lachlan nu trebuia

lăsat să rănească și pe altcineva. Mai ales pe prietena ei cea mai bună.

- Astea sunt ruinele despre care Winnie spunea că sunt bântuite? întrebă Jane, cu răsuflarea tăiată de aerul rece al dimineții.

Lachlan îi dădu pinteni lui Beowulf. Unde mama naibii era Winnie? În ziua anterioară, Lady Edith îi spusese că urma să se plimbe cu Samston chiar în valea cu pricina. Nu știa ce plănuia contele să facă în acel decor romantic prin excelență, doar că el, unul, avea de gând să îl împiedice. Numai că... cei doi nu păreau să fie prin preajmă.

- Așa-i, răspunse el, răsucindu-se în șa ca să se uite peste lacul de la baza stâncilor. Ruinele cu pricina sunt ale castelului Teàrlag. Se spune că lordul Teàrlag și-a trimis soția într-o vizită, dar ea a făcut cale întoarsă pentru că zăpada blocase drumul. Când s-a întors, și-a găsit bărbatul înlănțuit cu sora ei, în dormitorul matrimonial. Zice-se că Lady Teârlag era un fel de vrăjitoare și că a făcut castelul scrum, cu tot cu locatari. Umblă vorba că și acum se plimbă printre ruine și veghează ca nu cumva vreo altă femeie să se apropie de soțul ei.

- Groaznic! exclamă Jane, privind cu un aer neliniștit înspre fostul castel.

- Morala e să nu te pui c-o scoțiană. Niciodată. Nu există creatură mai aprigă pe lume.

- O, sunt convinsă, chicoti Jane. Și cred că și lordul Samston s-a convins de asta pe pielea lui.

Devenea interesant.

- Nu era vorba că Winnie iese să se plimbe azi pe-aici? Credeam că o să ne-ntâlnim toți patru, într-un final.

- Winnie și-a schimbat planurile, cred. Știu sigur că le-a schimbat pe-ale contelui.

Hm. În familia MacLawry, Ursul era recunoscut drept cel încăpățânat, iar Arran, drept cel mai inteligent. Lachlan își petrecuse întreaga viață gestionându-i cu succes pe toți membrii familiei, inclusiv pe Ranulf și sora

lor cea amorezată de el, strecurându-se eficient și fără a provoca incidente. Unde mai pui că relația cu familia fusese marcată și de incidente precum inundații, surpări de teren, recolte distruse, plus de misiunea de a avea grijă de 200 de suflete. Ceva se întâmplase ieri între Winnie și Samston. Inițial crezuse că Winnie se străduia un pic prea mult să ascundă un secret care o făcea fericită. Însă îi devenea tot mai clar că, în realitate, contele căzuse în dizgrație – un lucru, de altfel, splendid. Numai că trebuia să afle exact ce se petrecuse și dacă nu cumva făcuse un calcul greșit și o înțepase prea tare pe Rowena în timpul plimbării prin sat. Și dacă nu cumva Samston merita un pumn în figură.

– Un bărbat trebuie să știe să se întindă doar cât îi e plapuma. Să nu încerce mai mult decât își permite.

Erau cuvinte suficient de vagi, dar numai bune să o atragă pe Jane în conversație.

Ea clipi des, iar frumoșii ochi căprui îi trădau uimirea.

– Așadar, Winnie ți-a povestit?

– Păi nu avea cum să nu le spună fraților ei, se aventură el.

– Adevărat. Mie-mi spusese că, dacă le zice că lordul Samston a sărutat-o, o să-l omoare, cu toate că ea a avut grijă să îl pună la punct. Zi și tu, individul și-a imaginat că o poate compromite ca să se mărite cu el. Și-a spus că, dacă eu îi văd sărutându-se, o va avea pe Winnie la mână. Trebuia să-și imagineze că eu n-aș spune niciodată nimănui. Și, sincer să-ți spun, cred că Winnie l-a învățat minte mai bine decât ar fi făcut-o însuși lordul Glengask, chicoti Jane.

Lachlan își încleștă fălcile.

– Da, de acord, reuși să mormăie.

Ticălosul acela o sărutase. Iar el avea noroc că afurisitul de conte nu-i dobândise afecțiunea, căci altfel ar fi pierdut bătălia înainte să înceapă. Orice alegea să facă, important era să nu se mai agite și să se perpelească atât. Winnie, adică Rowena, abia dacă îi vorbea și, cu toate că asta îl scotea din sărite, nu putea să o învinovățească.

Fata chiar credea că nu era interesat de ea. Ei bine, avea să găsească momentul potrivit ca să o facă să asculte ce avea de spus și atunci...

În acea clipă atenția îi fu atrasă de o mișcare abia perceptibilă în zona intrării aproape prăbușite a fostului castel. În trecut ar fi presupus aproape imediat că acolo pândea cineva din clanul Campbell sau Daily care încerca să ucidă un membru al clanului MacLawry. Numai că zărise în lumina soarelui o sclipire de muselină verde. Se pare că la pândă stătea o anumită persoană care ar fi trebuit să știe că era periculos să plece neînsoțită, dar care fie era îngrijorată pentru prietena ei impresionabilă și vorbăreață, fie geloasă pe ea. Spera că a doua variantă era cea adevărată.

Lachlan descălecă de pe Beowulf.

- Dă-mi voie să mă uit un pic la scara asta a ta, zise el, apropiindu-se de Jane și de calul ei în așa fel încât să poată vedea intrarea în castel.

Nu avea de gând să se facă de râs și să sperie o căprioară.

- Pare cam lungă, constată, inspectându-i scara.

- Mulțumesc, Lachlan. Îți spun drept, o ador pe Winnie și în general o consider foarte echilibrată și cu capul pe umeri, dar cred că a renunțat cam prea repede la tine.

- Ți-a spus că m-a dat deoparte? întrebă el, încruntându-se.

Dar discuția nu era despre cine față de cine își pierduse interesul, ci despre cum să obțină ceva informații în timp ce își dădea seama clar cine se ascundea și îi urmărea de dincolo de ruine.

- Ei, a spus că nu ai fost niciodată al ei și că în sfârșit și-a dat seama de asta. Zău acum, chiar nu înțeleg de ce nu ai plăcut-o. Dacă aș fi bărbat, m-aș căsători cu ea fără să clipesc. E splendidă, amuzantă și foarte, foarte curajoasă.

- Și dacă am făcut o greșeală?

Nu fu sigur că pronunțase cu adevărat cuvintele decât când ea înclină ușor capul înspre el, cu o expresie uluită.

– Poftim? îl întrebă cu vocea gâtuită.

Lachlan își drese glasul.

– Nu vreau să te supăr, domniță, pentru că ești bună și frumoasă. Doar că... La naiba, nu știu care-i treaba, dar parcă nu mai e copila care era acum o săptămână.

– Lachlan, ești interesat de Winnie?

Vestea trebuie să-i fi cutremurat lumea din temelii, căci Jane abia reuși să își șoptească întrebarea. Ceea ce era un lucru bun, dat fiind că cineva stătea ascuns printre ruine, cu urechile ciulite. Sigur că, spuse cu glas tare, cuvintele ar fi putut face munții să se prăbușească.

– Cred că sunt interesat, da. Cel puțin, nu îmi place ideea că Samston sau vreun alt englezoi să pună mâinile pe ea.

– Dumnezeule, oftă ea.

Părea să fie expresia ei preferată și nu vestea ceva bun. Niciodată.

– Nu știu ce... Desigur, ar trebui să-i spui lui Winnie ce simți.

– Am încercat chiar ieri, dar de când s-a întors de la Londra toate discuțiile noastre se transformă în certuri.

Să îi spună ce simte, să facă conversație cu ea, să folosească vorbe alese... toate astea erau lucruri pe care le făceau englezoii. Iar el nu era vreun afurisit de englezoi!

De după unul dintre zidurile aproape prăbușite se iți un nas cârn. O prinsese spionându-l de nenumărate ori de-a lungul timpului și știa precis că și nasul cel cârn și ciuful brunet pe care tocmai le văzuse preț de o clipă erau ale lui Winnie.

– Știi ceva? Cred că am văzut niște boboci de rață aproape de iazul de colo, Jane, zise el tare. Vrei să arunci o privire? Am nevoie de câteva clipe să mă gândesc.

– Desigur. Jane îi puse ușor mâna pe braț. A fost foarte... dezamăgită în ce te privește. Este posibil să fie prea târziu.

Nu era prea târziu, pentru că nu era dispus să accepte asta. Tot ce-i trebuia lui Winnie era să fie curtată de un muntean get-beget. Iar el trebuia să-și dea seama dacă se lovise cumva la cap sau dacă pur și simplu îi luase 18 ani să vadă realitatea. Să o vadă pe ea, cu adevărat, nu ca pe copila de odinioară.

Purtase ochelari de cal în tot acest timp? Sau poate chiar era ceva adevăr în zicala că fructul interzis e cel mai dulce? Trecuseră abia două zile de când îi spusese limpede că nu are vreun plan să îi ceară mâna. Se eliberase. Iar acum începea să-și dea seama că poate fusese cea mai mare greșeală din cei 26 de ani de viață.

Rowena se ascunse după o grămadă de pietre. Îi ceruse lui Lachlan să se țină departe de Jane și, cu toate astea, iată-l făcând pe cavalerul pe lângă ea. Și flirtând. Se încruntă, iar nasul cârn i se încreți. Pentru Dumnezeu, niciodată nu se învrednicise să verifice dacă scara de la șaua ei era cumva prea lungă sau scurtă și dacă piciorul îi era bine așezat în ea. Odată chiar își văzuse de drum și o lăsase singură când ea pretinsese că o ia amețeala.

Nu că de acum îi mai păsa. Adam, lordul Samston, își jucase cartea și pierduse, dar trei scoțieni erau în drum spre Glengask tocmai ca să o cunoască. Nu mai era nici o tânără în căutarea experienței primului sărut. Rowena își duse încet degetele în dreptul buzelor. Ei bine, poate nu fusese un sărut... nemaipomenit, dar fusese totuși un sărut. Cândva visase ca primul să fie cu Lachlan, dar știa de acum că fusese un gând ridicol și prostesc. Lachlan îi spusese foarte clar că nu avea nici o intenție romantică în ce-o privea, iar ea își făcuse alte planuri.

În acea dimineață se furișase afară din casă doar ca să se asigure că Jane era bine. Ieri, Lachlan chiar nu fusese el însuși și, văzându-l atât de nervos, voise să se asigure că nu va încerca să o seducă pe Jane doar ca să demonstreze ceva sau ca să îi facă ei în ciudă. Trase aer în piept și privi în jur. Caii și călăreții fuseseră înghițiți de ceața dimineții. Poate erau undeva pe-aproape, ținându-se

de mână și exclamând încântați de cât de albastre erau zambilele sălbatice. Dar ei nu îi păsa, evident.

– Ce mama naibii faci aici?

Rowena scoase un țipăt ascuțit și se întoarse brusc. Lachlan MacTier, Lord Gray, se sprijinea de ce fusese odinioară intrarea în vechea fortăreață. Avea brațele încrucișate la piept și o expresie amuzată pe chip. La naiba!

– Am crezut c-am văzut o stafie, minți ea.

Își veni rapid în fire și dădu să se ridice în picioare, dar ceva îi ținea poalele rochiei și o trăgea înapoi în genunchi.

– O stafie, zici? repetă el. Pe bătrâna Lady Teàrlag, venită să-și caute necredinciosul bărbat?

– Nu știu, răspunse ea, întorcându-se să își desprindă rochia. Mi-a trezit curiozitatea.

Singurul lucru mai rău decât să fie descoperită de prostul de Lachlan era să rămână la pământ, prinsă ca în cursă.

– Mereu ai fost neîmblânzită, Rowena. Ce-i al tău e al tău.

Ea încetă să mai tragă de rochie și ridică privirea înspre el.

– Cum mi-ai spus?

– Rowena. Nu așa te cheamă?

Când îl auzi rostindu-i numele, un fior cald îi coborî pe șira spinării.

– Niciodată nu mi-ai spus Rowena. De la tine auzeam doar „Winnie, ai ciulini în păr“, sau „Winnie, dă-mi pace, te rog“.

Așa. Asta trebuia să își amintească – faptul că o considera o copilă, o soră mai mică, în timp ce lordul Samston o sărutase. Că ceilalți bărbați o considerau o lady, o tânără atrăgătoare și o partidă excelentă pentru căsătorie. Și că prefera oricum să aibă alături pe cineva care nu detesta Londra și pe englezi.

El se desprinse de zidul dărăpănat și se apropie de ea.

– Nu cred c-ai văzut-o pe Lady Teàrlag. Cred că voiai să știi ce fac aici cu Jane Hanover.

– Ești cu Jane? tresări ea auzindu-l că recunoaște.

– Ai zis că nu-ți pasă. Nu era un secret. Dar vreau să știu ce cauți aici de una singură, fără vreun pretendent, fără vreunul dintre frații tăi, fără vreunul dintre câinii de vânătoare. Nu e înțelept din partea ta.

– Campbell însuși va sosi la castel în două săptămâni. Nimeni n-ar îndrăzni să-i zădărnicească planurile. Iar acum vreau să-ți reamintesc că are o fire foarte romantică. La Jane mă refer. Să nu o faci să sufere!

Lachlan se ghemui lângă ea. Privind-o în ochi, se aplecă încet și întinse o mână în spatele ei. Rowena își ținu respirația. Nu făcea decât să o tachineze pentru că nu suporta că nu mai era îndrăgostită de el și că găsise pe cineva mai demn de atenția și de afecțiunea ei. Cu o smucitură, el reuși să-i elibereze poalele rochiei. Rowena vrut să se ridice imediat în picioare, dar el o prinse de braț și o reținu lângă el, ochi în ochi.

– Jane zicea că flăcăul cel lucios, cum îi zice? Sandstone? Zicea că...

– Îl cheamă Samston, îl corectă ea, evitând să își lase privirea să alunece înspre buzele lui.

– Zicea că te-a sărutat, continuă el, de parcă n-ar fi auzit-o.

– La naiba, mormăi ea, simțind că i se înroșesc obrajii. I-am spus lui Jane să păstreze asta pentru ea. Ultimul lucru pe care-l vreau e ca unul dintre frații mei să-l ia la pumni.

– Nu doar din cauza lor ar trebui să-și facă griji.

– O, te rog!

Își smuci brațul din strânsoarea mâinii lui și se ridică anevoie în picioare, abia ținându-și echilibrul pe pietrele inegale. Avea nevoie de ceva. De înălțime. De a nu-l avea prin preajmă. De ceva.

– N-ai decât să pretinzi că-mi ești frate, dar am deja trei. Nu-mi trebuie încă unul. Și ca să pot să mă îndrăgostesc și să mă mărit e nevoie să vorbesc cu bărbații, chiar

să dansez cu ei. O, Doamne! exclamă ea, ducându-și mâna la piept. Aș putea chiar găsi pe cineva care mă iubește, la rându-i. Poate o să ne și sărutăm.

– Cu toate astea, l-ai respins pe Samston. După sărut.

La naiba cu toate! Putea da vina pe Jane că se apucase să-i povestească despre tot incidentul, dar cel mai probabil Lachlan reușise cu abilitate să îi smulgă secretele. Așa făcea mereu cu Ursul.

– Așa e. Mi-am dat seama că mulți dintre bărbați sunt... sub așteptările și speranțele mele. Inclusiv tu.

– Nu-i amuzant, Rowena.

– Nici nu intenționam să fie. Se întoarse și îl lovi cu umărul în piept. Pleacă! Dă-mi pace! M-am ținut după tine de când am învățat să merg și acum mi-am dat seama că am greșit. Eram o copilă prostuță și fără minte. Nu te mai vreau. Singurul lucru pe care îl vreau de la tine, Lachlan MacTier, e să nu te mai amesteci în viața mea și să nu-mi distrugi șansa la iubire și la fericire.

El o prinse din nou de mână, trăgând-o mai aproape de el.

– Știu bine că încă mă placi, Rowena, și știu că vrei să mă faci gelos aducându-i pe toți filfizonii ăștia aici.

– Nu sunt filfizoni. Sunt doar în pas cu moda. Lucru despre care tu nu știi absolut nimic.

Încercă să se smucească, dar strânsoarea lui era ca de oțel. I se mai întâmplase să audă pe unul sau altul spunând că Lachlan e iute la mânie, dar ea, una, nu îl văzuse niciodată astfel. Și în nici un caz nu îl văzuse furios pe ea.

– Nu încerc să îți provoc nimic, continuă ea, ridicând în sfârșit privirea înspre ochii lui verzi. Mi-au ajuns 18 ani în care am fost ignorată și luată în râs. Acum dă-mi drumul!

– N-o să accept să te uiți la mine ca și cum nu exist ca bărbat, îi zise el, cu glas scăzut. Ca și cum poți să clipești o dată din ochii ăia frumoși și gata, devin invizibil. Poți hotărî că nu mă vrei, dar nu pentru că ai decis că nu

exist. Pentru că doar te prefaci că nu mă placi, Rowena. Știu asta.

O trase mai aproape de el. Ea apucă să scoată doar un sunet slab de surpriză și de protest, căci în secunda următoare buzele lui tari și calde se lipiră de ale ei. Nu era nimic blând în sărutul lui, dar la urma urmei era un muntean în toată puterea cuvântului, născut și crescut pe acele meleaguri. Nu avea purtări de gentleman, nu avea ținute după ultima modă, nu strălucea ca scos din cutie precum ceilalți bărbați pe care ea îi poftise la Glengask. Transmitea forță, pasiune și furie, iar Rowena închise ochii copleșită de intensitatea lui. Lachlan MacTier o săruta. O devora. Și în chiar acele clipe își dorea să fie devorată.

Însă el o împinse brusc, așezând-o cu picioarele pe pământ.

– Acum să te văd cum o să te prefaci că-s invizibil, murmură el, îndreptându-se de spate.

Rowena rămase nemișcată acolo, printre ruinele castelului Teàrlag, fixându-l cu privirea. Cu un an în urmă, ba chiar cu trei luni în urmă ar fi fost cu totul... Numai că nu se întâmplase cu trei luni în urmă, ci în urmă cu câteva clipe. Iar în prezent ea avea alte planuri. Și alți bărbați dornici să o curteze.

– Te văd foarte bine, îi răspunse și-l pălmui cu toată forța de care era capabilă. Nu ești invizibil. Și nu ești nici pe departe așa fermecător cum te crezi. Ai avut o șansă. Acum pleacă, Lachlan MacTier!

Pe obrazul lui începea să se contureze o urmă roșie în forma palmei ei, dar el nu se deranjă să reacționeze la lovitura încasată.

– Prea bine, zise cu glas tărăgănat. Dar nu s-a terminat aici, Rowena.

Spre marea ei surpriză, pe chipul lui apăru un zâmbet larg.

– De-abia acum devine interesant, încheie el.

Se întoarse pe călcâie și, după câteva momente, Lachlan, calul lui și zgomotul copitelor dispărură

în ceață. În jurul ei copacii scoteau șoapte misterioase și aproape că îi venea a crede că ruinele și nefericita Lady Teàrlag îi vorbeau. Și din ce auzise despre Lady Teàrlag, gândeau la fel în ce-i privește pe bărbații nestatornici.

Nu avea de gând să pice din nou în aceeași capcană. Nu când tocmai reușise să se elibereze și să se elibereze și de el. Nu când atâția tineri chipeși, de familie bună și cu averi considerabile și-ar fi dorit să-i câștige mâna. Nu când fratele ei cel mare aranjase să îi fie prezentați alți trei bărbați a căror intrare în familie ar fi fost benefică pentru întregul clan. Probabil că Lachlan se juca din nou cu ea doar pentru că nu-i convenea că fostul lui cățeluș credincios nu mai voia să dea din coadă și să-l urmeze peste tot, ca înainte.

Lachlan avea însă dreptate într-o privință. Nu mai avea cum să pretindă că e invizibil. Nu după acel sărut. Nu când își amintise, pentru o clipă, cât de mult tânjise odinioară ca el să o sărute întocmai cum o făcuse.

– Afurisit să fii, Lachlan MacTier! scrâșni ea, revenind la accentul scoțian. S-a isprăvit! Gata!

capitolul 5

Vicontele de Cairnsgrove sosi la scurt timp după apusul soarelui. Coborî din trăsură, fiind urmat de două persoane mai tinere care îi semănau atât de bine încât nu-i puteau fi decât frate și soră. De la fereastra camerei Ursului, Rowena îi urmări cu privirea și asistă la întâmpinarea pe care le-o făcu însuși lordul Glengask.

Îi plăcuse dintotdeauna să urmărească felul în care membrii altor clanuri se comportau în fața lui Ranulf. Purtarea lor curtenitoare și, uneori, strânsul mâinilor erau îndeajuns pentru a demonstra respectul pe care până și cei mai temuți și mai duri dintre munteni îl nutreau față de MacLawry, cum îi spuneau cu toții.

Lui Niall Wyatt nu îi tremură mâna când o întinse spre Ranulf, dar plecăciunea pe care o făcu fu destul

de adâncă. Ceilalți doi păreau gata să leșine. Aveau părul roșcat, la fel ca vicontele. Îi arătară lui Ranulf tot respectul cuvenit, dar tot la Cairnsgrove erau atenți în primul rând.

Culorile clanului Watson erau albastru, verde și galben, iar vicontele purta o lavalieră în acele culori. În afară de asta, putea fi confundat cu orice gentleman englez cu părul roșcat. Purta un joben, o haină fină, bleumarin, pantaloni din piele de căprioară, o vestă albastră cu negru și o pereche de pantofi negri, strălucitori.

– Frumușel, frumușel! observă Ursul, dându-și jos haina de călărie și venind lângă ea la fereastră. Este Cairnsgrove, așa-i?

– Da. Ran vrea să ne facă cunoștință.

– Nu mai spune. Și tu ce părere ai, *piuthar*?

– Sunt... curioasă.

Gândul că se uita la un bărbat pe care Ranulf îl considera demn de ea, chiar dacă lordul Cairnsgrove era a doua lui alegere, i se părea foarte straniu. Fratele ei nu considera aproape pe nimeni demn de ea și de mâna ei. Și uite că îi prezenta bărbați cărora le plăcea Londra sau care, în orice caz, nu disprețuiau orașul și viața de acolo. Era ceva cu totul neobișnuit pentru Ranulf.

– Deci e adevărat, chiar nu-l mai vrei pe Lachlan?

Rowena îl privi scurt. Putea să-i spună că Lachlan o sărutase, iar ea îl pălmuise, dar știa prea bine că în Ținuturile Înalte izbucniseră războaie din mai puțin de-atât. În plus, era mai simplu să se prefacă, să își spună că fusese doar o ultimă zvâcnire, o rămășiță a visului ei imposibil pe care îl purtase atâta timp în suflet.

Oricum, Lachlan nici nu o voia cu adevărat. Se purtase ca o brută pentru că-i fusese rănită mândria. Da, sărutul acela o tulburase și continua să o facă, dar asta numai pentru că fusese cu totul neașteptat. Și pentru că fusese cu totul diferit de sărutul cast și lipsit de pasiune al lui Samston. Desigur, nu își dăduse seama că acel prim sărut fusese lipsit de pasiune până când Lachlan nu se năpustise asupra ei.

– Winnie? Mai ești?

Ea se scutură.

– Ce e, Ursule?

– Chiar ai terminat-o cu Lachlan?

– Da. Da, am terminat-o. Trase aer în piept și se îndepărtă de fereastră. Ei bine, ar trebui să cobor și să-i cunosc pe noii noștri oaspeți, zise ea, netezindu-și rochia de muselină în nuanțe de albastru și maro.

– Mda. Sper să nu adormi înainte să se încheie conversația.

Rowena se opri în drum spre ușă.

– Așadar, îl cunoști? Sau pur și simplu nu-l placi?

Ursul o luă de braț și o conduse spre ieșire.

– Câte-un pic din amândouă, probabil, zâmbi el și îi închise ușa în nas.

Nu-i era de cine știe ce ajutor. Dar probabil încerca să-i reamintească faptul că Ranulf alesese, cel mai probabil, bărbați care nu împărtășeau prea multe dintre interesele și pasiunile fraților ei. Cineva calm, echilibrat, care să o facă să se simtă în siguranță, care să aibă timpul și dorința de a-i face loc în viața sa, de a-i arăta afecțiune. Nu cineva care, după ce-o ignorase 18 ani, să o sărute sălbatic tocmai când devenise suficient de înțeleaptă să îl uite și să își vadă de viața ei.

Frații Wyatt se aflau în salon. Ranulf și Charlotte făceau conversație cu Cairnsgrove, în vreme ce Jane, Edith și Arnold Peabody îi asaltau pe cei doi tineri cu întrebări despre cum era vremea la Edinburgh.

Jane îi aruncă o privire întrebătoare, dar pentru moment Rowena se mulțumi să îi zâmbească prietenei ei. Aveau timp mai târziu să dezbată tot ce se petrecuse în acea zi. Cu zâmbetul pe buze, veni lângă fratele ei.

– Lord Cairnsgrove, i se adresă ea vicontelui, Ranulf mi-a spus că ai venit să iei parte la nuntă.

– Așa este, răspunse el, luându-i mâna și aplecându-se ușor. Niall Wyatt, la dispoziția dumitale.

Ei bine, suna cam a limbă de lemn. Făcu o scurtă reverență.

– Rowena MacLawry, la dispoziția dumitale.

Ranulf o luă de mână pe Charlotte.

– Ne scuzați o clipă. Vreau să le-o prezint pe aleasa mea fratelui și surorii tale.

– Desigur, Lord Glengask, răspunse vicontele. Amândoi sunt încântați să fie aici. Castelul Glengask și familia MacLawry sunt de-a dreptul legendare în Edinburgh.

După ce marchizul și viitoarea lui soție se îndepărtară, Cairnsgrove o privi în ochi pe Rowena.

– Am auzit că abia ce te-ai întors de la Londra. Găsesc orașul cam plictisitor, recunosc, dar îmi plac spectacolele de teatru. Ai avut timp să mergi la vreo piesă?

Ea își dădu seama că tânărul nu avea pic de accent scoțian. Dacă n-ar fi știut despre el că deține o proprietate chiar la doi pași de Edinburgh, l-ar fi putut considera londonez.

– Da, am fost la câteva spectacole, îi răspunse.

Se opri brusc, cuprinsă de un fior cald. Privi în lături și văzu că în încăpere tocmai intraseră Lachlan, Ursul, Arran și Mary. La naiba, nu putea să se țină departe? Ochii lui verzi ca mușchiul de pământ îi întâlniră pe ai ei și nu se plecară. Însă ea plecă ochii. Lachlan nu avea decât să se ducă să vrăjească din priviri pe altcineva.

– Am văzut *Hamlet*, continuă ea, reîndreptându-și atenția către Cairnsgrove. Iar cu o seară înainte să plecăm din Londra am fost la premieră la *Speed the Plow* de Thomas Morton.

El bătu din palme, vizibil încântat.

– Splendide alegeri! Cine l-a jucat pe Hamlet? La spectacolul pe care l-am văzut anul trecut, protagonistul era un tânăr care a oferit o interpretare fascinantă. Cum îl chema...? A! Andrew Wilsby. Jocul lui a fost atât de nuanțat încât pentru câteva momente m-am temut că cel de pe scenă înnebunește chiar sub privirile noastre.

– Nu-mi amintesc numele actorului, răspunse Rowena, continuând să zâmbească. Dar a fost o interpretare bună. Așadar, mergi des la Londra?

– Ori de câte ori am ocazia. Se poate spune că și teatrul din Edinburgh este decent, dar nu se compară cu cel din Londra. Dar ce se compară totuși cu ce e la Londra? râse el. A, iată-l pe fratele tău, nu-i așa? Mă bucur să te văd, Lord Arran.

Arran se apropie, și bărbații își strânseră mâinile.

– Niall, ai cunoscut-o pe soția mea? Mary, ți-l prezint pe Niall Wyatt, Lord Cairnsgrove. Niall, ți-o prezint pe lady Mary MacLawry.

Vicontele roși violent.

– O, te-ai însurat, așadar? Nu știam. Eu... Felicitări, desigur, amândurora. Lady Mary, mă bucur de cunoștință.

Rowena crescuse ferită de lumea dezlănțuită, dar putea recunoaște un om cu inima frântă. Iar inima lui Niall Wyatt tocmai fusese făcută mii de fărâme. Pentru Dumnezeu! Era limpede că Ranulf nu era pe cât de atotștiutor se credea, pentru că inima lui Niall era dăruită unui membru al familiei MacLawry, și nu despre ea era vorba. Expiră ușor și-i puse mâna pe braț.

– Lord Cairnsgrove tocmai mi se plângea de calitatea teatrului din Edinburgh, spuse ea cu glas tare. Recunosc că, deși unele serate au fost foarte plăcute, cred că spectacolele de teatru au fost cea mai plăcută parte a șederii mele la Londra. Toată lumea era atât de... strălucitoare.

Cairnsgrove făcu eforturi vizibile să își vină în fire.

– Întocmai. Și toată lumea vrea să fie văzută la sosire sau la plecare, altfel ce sens ar avea să stea în beznă, îmbrăcați în cele mai alese haine.

Lachlan alese tocmai acel moment ca să își croiască drum în spatele vicontelui. Rowena râse forțat și strânse și mai tare brațul oaspetelui.

– Foarte adevărat, milord.

– O, te rog, spune-mi Niall!

– Prea bine, Niall.

În următoarea oră, înainte de cină, se prefăcu a flirta cu un bărbat care era în mod clar mai interesat de fratele ei decât de ea. Iar când îi povesti despre întâlnirea dintre Arran și Mary și despre fuga lor, înțelese două lucruri:

în primul rând, avea multe în comun cu Niall Wyatt, a cărui inimă bătea pentru cineva care nu îi putea împărtăși sentimentele, în al doilea rând, că se prefăcea că flirtează doar pentru că Lachlan era de față.

Îi spusese că nu se terminase, ceea ce era absolut ridicol, pentru că ea îi spusese tocmai opusul chiar în ziua în care se întorsese la Glengask. Iar în acea discuție pe care, de altfel, el o inițiase, afurisitul, îi transmisese foarte clar că nu era interesat de ea. Ce naiba se petrecuse în ultimele zile de se răzgândise? În afară, desigur, de faptul că văzuse că alți bărbați se arată interesați de ea?

Totul ar fi părut demn de tot râsul, ca o farsă dintr-o piesă de teatru, dacă n-ar fi fost acel sărut. Sărutul care o făcuse să uite, preț de câteva clipe, că jurase să nu revină la vechile obiceiuri și să repete vechea greșeală de a se îndrăgosti de Lachlan MacTier, pentru că nu merita să sufere pentru el. Iar asta nu se schimbase. Nu avea cum să se schimbe, pentru că el doar se prefăcea că o place pentru că vedea că și alții o plac. Bine, nu și cel la brațul căruia se afla în acele momente. Alții însă chiar o plăceau.

Iar dacă lordul Robert Cranach din clanul Buchanan, care urma să sosească a doua zi, avea să fie interesat de ea, și nu doar pentru că îi plăcea teatrul, atunci era pregătită, chiar pregătită să se îndrăgostească de el. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– La zi, câți bărbați îi bagă Glengask sub nas Rowenei?

Lachlan aruncă o săgeată de darts către țintă, atât de tare că se izbi de tablă, chiar în centru, și căzu pe jos.

– Asta nu se pune, comentă Ursul. Socotim doar săgețile care rămân pe țintă.

– Nu-mi pasă dacă o pui la socoteală sau ți-o bagi undeva, mârâi Lachlan. De ce îi tot aduce bărbați? Parcă nu voia să o oblige să accepte o căsătorie aranjată.

– Păi nu vrea. Mă rog, nu cred. Întreabă-l! Sau întreab-o pe Winnie! Dar nu mai distruge ținta.

– Nu-ți faci griji pentru viitorul tău? insistă Lachlan, aruncând încă o săgeată care sfârși la zeci de centimetri de țintă.

– Eu?! Doar n-o să mă însor eu cu ea! Ce, ai înnebunit?!

Deja îl dureau fălcile de la cât de tare le încleștase.

– Altceva zic. Ranulf a încercat să-l însoare pe Arran cu Deirdre Stewart, iar acum, cu Rowena, țintește spre un Watson. Ce nu...

Munro râse.

– Cairnsgrove ar prefera să-l ia pe Arran la țintă, din ce văd.

– Asta nu e ce... Stai așa! Ce-ai zis?

– Niall Wyatt nu și-a putut lua ochii de la Arran toată seara. N-ai băgat de seamă? Eu, unul, mă bucur că preferă membrii slăbănogi ai familiei.

Normal că nu băgase de seamă. Fusese prea ocupat să se uite la Rowena, care stătea agățată de brațul lui Niall. Iar dacă Arran era slăbănog, însemna că el, unul, era piele și os. Bine, în comparație cu Ursul erau cu toții slăbănogi. Dar asta nu conta acum.

– Asta înseamnă că Cairnsgrove nu are de gând să-i propună să se căsătorească, nu?

Ursul ridică din umeri și se îndreptă spre tabla de darts.

– Nu știu. Tot ce se poate. Alianța i-ar prinde bine clanului Watson. Cred că totul depinde dacă Winnie e dispusă să accepte așa un aranjament. Cred că-n mintea lui Ranulf e perfect așa: își mărită sora cu un bărbat care n-o s-o atingă nici cu un deget.

– E o idioțenie.

– Dar ce te-nfierbânți așa, Lach? Și dă-ți la o parte amărâtele de săgeți ca să pot s-arunc.

Lachlan își smulse săgețile de pe tablă, le adună de pe jos pe cele căzute și se lăsă să cadă în scaunul pe care Munro tocmai îl eliberase. Uneori, stilul direct și fără ascunzișuri al Ursului îi prindea foarte bine. Clanurile și politica din jurul lor puteau fi înnebunitor de complexe, iar cel mai mic dintre frații MacLawry avea

un ochi foarte bun cu care reușea să vadă dincolo de acele probleme. Doar că în dimineața respectivă Lachlan găsea că Ursul era mai încăpățânat și mai greu de cap ca de obicei și i se părea că o face intenționat.

- Deci zi, Ranulf vrea s-o oblige pe Rowena să se mărite au ba? insistă el. Ar trebuie să te intereseze, Ursule, pentru că tu ai putea fi următorul.

Săgeata aruncată de Munro aproape că-l nimeri în picior.

- Ce mama naibii tot îndrugi acolo, frate?

- Căsătoriile aranjate. De asta vorbesc. Arran, Rowena și apoi tu. Jumătate dintre clanuri trimit aici oameni care să asiste la nunta lui Glengask. Te-ai gândit cumva că printre toți o fi și-o domniță la care s-a gândit pentru tine? Că doar aduce pretendenți pentru Rowena. Sau, cel puțin unul.

- Eu știu că îi aduce trei pretendenți, zise bărbatul cât un munte, încruntându-se. Cairnsgrove e doar primul. James MacMasters și lordul Robert Cranach vor sosi după-amiază.

- Clanul Buchanan, completă Lachlan, recunoscând numele.

Nu-i cunoscuse personal pe cei doi, dar simplul fapt că fuseseră invitați special, cel mai probabil ca să o curteze pe Rowena, era enervant. Îl înfuria peste poate. Recunoștea că poate fusese o prostie să creadă că o va face pe Rowena să se răzgândească și să se reîndrăgostească de el doar cu un sărut. Palma pe care o primise era dovada cea mai clară. Dar chiar și așa, cu Samston ieșit din cărți, își spusese că nu-i va fi prea greu să o readucă la sentimente mai bune față de el. Între timp apăruse însă Cairnsgrove, cu hainele lui elegante, accentul de Oxford și discuțiile despre teatru.

Fusese de două ori în pericol s-o piardă. Noroc că Samston se dovedise un idiot, iar Cairnsgrove avea alte preferințe. Dar norocul nu avea să fie mereu de partea lui. Alți doi pretendenți aleși de fratele pe care Rowena îl adora erau pe drum.

– Unde-i Rowena?

– Nu știu. Ea și Jane Hanover au stat treze până-n zori tot îndrugând verzi și uscate. Probabil acum doarme. Pe cine crezi că vrea Ranulf să mă trimită s-o pețesc? Sper că nu pe Bethia Peterkin.

Lachlan se ridică.

– Credeam c-ai avut-o deja la pat. Și pe ea, și pe sora ei, Flora.

– Așa-i. Și i-am spus uneia pe numele celeilalte, nu mai știu însă cui. Oricum, una dintre ele s-a jurat că-mi înfige un pumnal în inimă, se cutremură Ursul.

– Ai noroc dacă doar în inimă.

Lachlan deschise ușa sălii de jocuri.

– Cred că Glengask ar vrea să te însoare cu o MacAllister, căci știe că cei din clanul Campbell urmăreau să încheie o alianță cu ei.

– O MacAllister? Sper că nu cu Gormal MacAllister! Are doar un ochi. Plus că... la naiba, Lach! Cum rămâne cu jocul?

– Îți cedez victoria.

Ignorând mormăielile și protestele lui Munro, Lachlan ieși pe hol și o luă apoi pe culoarul care ducea spre aripa vestică a castelului, acolo unde erau dormitoarele familiei. Arran și Mary se mutaseră în câteva camere mai mari din aripa de sud, ca să aibă mai multă intimitate. Dat fiind numărul mare de oaspeți care sosiseră și urmau să sosească, atât Ursul, cât și Rowena își cedaseră saloanele și alte încăperi auxiliare pentru a fi transformate în dormitoare pentru invitați. Lachlan știa toate astea, așa cum știa cu ochii închiși fiecare ungher din Glengask. Petrecuse aici mai mult timp decât la el acasă. Reședința Gray era în regulă, dar prefera să fie în castelul Glengask, cu zarva și agitația sa și compania fraților MacLawry. Stătuse așezat pe jos în dormitorul Rowenei pentru mai multe petreceri cu ceai decât își putea aminti.

Iar acum? Acum nu voia petreceri cu ceai. O voia pe ea.

Se opri în dreptul ușii de la camera ei. Dacă ciocănea, cel mai probabil ea ar fi tras zăvorul și i-ar fi cerut să plece, nu neapărat în acea ordine. Așa că împinse ușor ușa, intră, o închise în urma lui și abia atunci ciocăni.

Movila de pături din mijlocul patului se mișcă. Chiar dacă era tentat să le dea la o parte, una câte una, până ajungea la delicioasa tratație de dedesubt, rămase în dreptul ușii. Singurul mod de a câștiga jocul era ca ea să și-l dorească înapoi și nu putea obține asta speriind-o.

- Cine e? mormăi ea, cu capul undeva sub păturile groase. Mitchell, ți-am zis să nu mă trezești.

- Sunt Lachlan, răspunse el.

Movila rămase nemișcată.

- Pleacă!

- Nu.

Tăcere.

- Ești deja înăuntru, nu-i așa?

- Da.

Odată lămurit acel aspect, se duse să tragă draperiile groase de la fereastră. Cele pe care ea le alesese pentru că aveau nuanța ochilor lui, din ce-și amintea. Dinspre pat, un ochi gri, aproape acoperit de șuvițele de păr ca pana corbului, apăru dintre pături.

- Trebuie să pleci. Acum.

Setul miniatural de ceai cu care îl tortura odinioară era așezat frumos pe un raft. El ridică cu grijă una dintre ceșcuțele alb-albastre din porțelan. Avea o mică spărtură la tortiță.

- Asta e ceașca pe care i-o dădeai mereu lui Munro, zise el, în ideea că dacă o sparge rămâi cu alte trei cești perfect intacte.

- Nu mă face să strig după ajutor, Lachlan. Ranulf o să-ți interzică să mai calci la castel. Cel puțin!

- Așa cred și eu. Puse ceșcuța la loc și ridică o alta. Pe asta mi-o ofereai mereu mie, continuă. Ți se părea că modelul seamănă cu o inimă.

- Și te strâmbai de fiecare dată când ziceam asta.

De sub pătură apăru și celălalt ochi. Acum îl fixa cu privirea.

– Păi erai neobosită. Nu-mi dădeai pace o clipă.

Lachlan puse ceșcuța pe farfurioară, se întoarse spre ea și își încrucișă brațele la piept, mai mult ca să nu facă vreun gest nedemn de un gentleman.

– Atunci ar trebui să te simți ușurat că ai scăpat. Păreai chiar bucuros marți, când n-am sărit la ceartă după ce mi-ai spus că nu-mi vei cere mâna.

– A, asta. Păi se pare că am greșit.

Rowena se ridică în capul oaselor, ținând cuverturile strânse sub bărbie. Oare era goală pe dedesubt? Lachlan își simți mădularul zvâcnind la acel gând. Poate ar fi trebuit să-și strângă brațele în dreptul prohabului, ca să-și țină bărbăția sub control.

– Mi-a luat câteva săptămâni să-mi dau seama cât am greșit în ce te privește, zise ea cu glas calm și controlat. Tu cum ai reușit în doar patru zile să dai peste cap tot ce ai crezut 18 ani?

– Păi...

– Lasă-mă să ghicesc, îl întrerupse Rowena. Nu-ți mai place că nu te mai privește nimeni galeș. Iar faptul că ai văzut bărbați privindu-mă galeș a înrăutățit situația.

El miji ochii.

– E posibil ca partea a doua să mă fi izbit, recunoscu el. Dar numai pentru că m-a făcut să te privesc. De fapt, m-a făcut să văd. Să te văd nu cum erai, ci cum ești acum.

– Și presupun că de-asta ai decis să te arunci ieri asupra mea.

Iată-l mărturisindu-i ce simțea cu adevărat, sau cel puțin ce reușise să-și dea seama că simte, iar ea continua să se uite la el de parcă avea coarne. Și negi. Ceea ce nu avea.

– A fost un sărut. Pentru că țin la tine și pentru că intenționez cu adevărat să te curtez.

Rowena izbucni în râs.

– Ce mama dracului e așa amuzant?

– E doar că... În mintea mea am purtat conversația asta de o sută de ori și îmi sunase mereu mult mai romantică, oftă ea. Dacă faci asta pentru că îți lipsește atenția de care te bucurai din partea mea, îmi pare rău. Dar avem pe-aici câteva tinere care mi-au spus deja că te găsesc foarte chipeș, să știi. Dacă într-adevăr asta ți-e intenția și ești sincer, n-ai decât să mă curtezi, dar te rog să-ți dai seama că e prea târziu. Nu voi fi cucerită. Nu de tine.

Lachlan se încruntă și trase aer în piept. Conversația chiar nu mergea așa cum își imaginase.

– Nu cred că e prea târziu, o contrazise. Și mai cred că nu-ți dai seama de ceea ce vrei. Ai văzut că bărbații la Londra sunt frumușei, molicei și slabi de înger și ai decis că vrei și tu un exemplar, pentru că știi că asta și-ar dori o lady. Dar nu ești o lady englezoaică, Rowena. Ești o scoțiană și n-o să te mulțumești niciodată cu un bărbat molatic și slab.

Ea ridică sfidător bărbia.

– Cât de profund din partea ta, Lachlan. În cazul ăsta, e bine că lordul Cairnsgrove e aici. El nu e englez.

El pufni.

– Te-ai mărita cu un bărbat care îl preferă pe fratele tău doar ca să-mi faci mie în ciudă? Atunci nu cred că e adevărat că m-ai uitat și nu mai însemn nimic pentru tine.

Își dădu seama după expresia de pe chipul ei că își dăduse seama de preferințele contelui.

– Nu fac nimic ca să-ți fac în ciudă, Lachlan. Ranulf mi-a cerut să aleg pe cineva. Acum evaluez lucrurile. Și fac asta pentru Ranulf, așa că n-o să-ți îngădui să distrugi totul. În orice caz, greșești. M-am născut aici, dar nu aparțin acestor locuri. Nu mai aparțin.

Situația era mai gravă decât crezuse el.

– Și ce, acum ești englezoaică?

– Am fost dintotdeauna pe jumătate englezoaică.

Părea că ajunseseră într-un impas. Iar dacă Ranulf îi ceruse să facă ceva, nu îi ordonase, Rowena avea să încerce să onoreze acea rugăminte.

– Uite ce-i, fată. Vezi dacă vreunul dintre flăcăiandrii tăi îți răscolește inima. N-o să mă bag. Sunt în stare să mă înfrânez. Dar la sfârșitul fiecărei zile o să intru-n camera asta și-o să-ți dau un sărut de noapte bună.

– Neah! În nici un caz.

Era prima dată în discuție când părea neliniștită și dădea drumul la accent.

– Păi și ce preferi, să-i calc pe bătături și să le ard pumni în mutre? Că pot s-o fac, să știi. Din trei pași ajunse lângă pat. Nu depun armele, Rowena. Ca să știi. Sunt parte din... întrecerea asta, că așa o văd, ca pe o întrecere, și am de gând să o câștig.

Se întoarse spre ușă.

– Și dacă te las să mă săruți o să te porți cum se cuvine?

Lachlan se opri, așteptă o clipă, apoi se întoarse s-o privească.

– Nu pot să-ți promit. Sunt muntean și când știu ce vreau, fac orice-i nevoie ca să obțin ce vreau.

Făcu o pauză, conștient că trebuia să își îndulcească un pic vorbele dacă voia să o convingă să fie de acord cu sărutul de noapte bună și cu orice ar fi urmat după.

– Pot să-ți promit însă că o să-ți dau răgaz să conversezi cu pretendenții tăi, că n-o să omor pe nimeni, n-o să provoc vreun război între clanuri. Dar numai dacă ești de acord cu condițiile mele.

Urmă o tăcere atât de lungă, încât Lachlan își spuse că probabil ratase cu adevărat orice șansă în privința ei. Iar asta... îl durea. Resimțea durerea undeva adânc, în piept. Dacă cineva atât de plin de viață și de culoare ca Rowena renunța la el, oare cine avea de pierdut, ea sau el?

– Nu prea am de ales, zise ea într-un sfârșit. Un sărut în fiecare seară și, în schimb, nu te amesteci în viitorul meu. Și-mi promiți să nu începi nici o bătaie!

– Cu nimeni? insistă el.

Ea strânse buzele.

– Cu oaspeții mei. Nici o încăierare. Nici un schimb de pumni. Nu începi nimic violent.

– De acord.

Mai ales că viitorul ei era el, fie că ea era sau nu dispusă să recunoască. Și oricine încerca să o cucerească, ei bine, declanșa problemele și necazurile. Ei. Nu el.

– Batem palma?

Ea se strâmbă ușor, scoase mâna dreaptă de sub cuverturi și i-o întinse. Lachlan se întoarse lângă pat, îi prinse degetele și le duse la buze.

– Poate m-am trezit ceva mai târziu, Rowena, murmură el, ezitând înainte de a-i da drumul, dar te cunosc mai bine ca oricine.

– Numai dacă erai atent. Din ce-mi amintesc, îți petreceai majoritatea timpului încercând să scapi de mine. Și chiar dacă știi ce-mi plăcea cândva, cred că acum nu prea mă mai cunoști.

– Om vedea.

După ce Lachlan ieși din dormitorul ei și închise ușa cu grijă, Rowena se întinse la loc pe perne. Indiferent de ce simțea față de ea, trebuia să recunoască: avea un fel aparte de a-și lăsa amprenta într-o încăpere.

Un sărut în fiecare noapte. Ar fi trebuit să fie furioasă și nemulțumită că el folosise împotriva ei dorința ca lucrurile la castel să rămână civilizate în următoarele săptămâni. Și uite că, din dorința ca Ranulf să aibă parte de o nuntă perfectă, era nevoită să-și încalce promisiunea de a se ține departe de așa-zisul farmec al lui Lachlan MacTier. Și o scotea din sărite senzația neliniștitoare, aproape de nerăbdare, pe care o resimțea în stomac și pe șira spinării.

Ceea ce îi spusese Lachlan întruchipa împlinirea visului romantic al unei copile. Împlinirea visului ei, până acum trei luni. Poate nu era de mirare că simțea ceva auzind acele cuvinte. În rest, chiar nu știa totul despre

ea, așa cum credea. Nu avea cum, din moment ce nu făcuse decât să-i facă pe plac când era mică și să o ignore când era mai mare – sau, cel puțin, se credea mare. Nu avea cum să știe nici ce îi plăcea, nici ce își dorea. Și nu știa absolut nimic despre Londra și sofisticatele ei surse de distracție care îi erau acum pe plac.

După vreo 20 de minute cineva bătu la ușă.

– Cine e? întrebă, sperând că nu era vreunul dintre frații ei.

Nu se simțea în stare să îi explice lui Ranulf de ce nu avea să se mărite cu Cairnsgrove sau de ce Lachlan decisese brusc să o curteze.

– Sunt Mitchell, milady, se auzi vocea cameristei ei. Ați zis să nu vă trezesc, dar fratele dumneavoastră îi duce pe câțiva englezoi la pescuit pe lac, m-am gândit că vreți să știți.

O, Doamne! Rowena aruncă păturile cât colo și se dădu jos din pat.

– Intră!

Se așeză la măsuța de toaletă ca să își perie părul și să-și spele dinții, în timp ce Mitchell îi căuta ceva potrivit să poarte pentru acea ocazie.

– Care dintre frați? întrebă Rowena, deși nu era greu de ghicit.

– Stăpânul Munro. Cooper ne-a povestit că el și Lord Gray au intrat în salonul pentru mic dejun și i-au provocat pe oaspeți. Au zis că pun la bătaie zece lire și dreptul de a se lăuda pentru oricine prinde cel mai mare păstrăv până la asfințit.

– Deci doamnele au fost lăsate în urmă?

– Unele nu au vrut să meargă, dar altele au decis să organizeze un picnic la malul apei.

Mitchell îi propuse o rochie adorabilă, din muselină albă cu flori roșii și negre. Rowena alesese materialul la Londra pentru că era în culorile clanului. Dădu aprobator din cap.

– Sună foarte distractiv, zise ea și se ridică să își dea jos cămașa de noapte, să își pună o cămășuță subțire și să o lase pe Mitchell să o îmbrace.

Așadar, după ce dăduse buzna în dormitorul ei, Lachlan se apucase să organizeze o ieșire la pescuit. Era de-a dreptul surprinsă. Totul părea atât de... civilizat.

– Cooper a trimis vreo șase lachei ca să aranjeze totul la mal. Cu mese, scaune și tot ce trebuie. Au dus chiar și-un baldachin. N-am mai văzut atâta agitație pe aici de la ultima reuniune a clanului.

– Nu era nevoie de atâta tevatură, se încruntă Rowena. Se așeză din nou la măsuța de toaletă pentru ca Mitchell să-i ridice părul și să i-l fixeze în coafură.

– O să-i spun lui Cooper că nu avem nevoie decât de câteva pături pe care să ne așezăm.

– Domnișoara brunetă... Lady Edith, nu? Dânsa a zis că e prea ud pe jos și că au nevoie să se apere de soarele scoțian. Ce-i așa de speriat la soarele scoțian? întrebă camerista, aplecându-se ușor înspre Rowena. Nici măcar n-avem parte de el prea des.

– O lady trebuie să își protejeze tenul, zâmbi Rowena. Domnilor nu le plac femeile cu piele înroșită și pătată.

– Țin minte că nu o dată ați venit acasă prinsă de soare, comentă Mitchell în timp ce-i termina de împletit părul și îi înfășura coada în jurul capului. Mie-mi păreați frumoasă și sănătoasă, chiar dacă miroseați oleacă a pește.

Rowena izbucni în râs.

– Nu prea e descrierea unei lady.

Abia de când vizitase Londra își dăduse seama ce neobișnuită îi fusese copilăria. De la vârsta de cinci ani fusese crescută doar de frații ei și de unchiul lor Myles. În lumea ei, fetele mergeau la pescuit, purtau pantaloni ca să poată călări precum băieții, învățau să folosească pistolul, pușca, sabia și purtau rochițe cu multe volane la petrecerile cu ceai.

Acum era la alt nivel. Așa că toate acele lucruri pe care Lachlan pretindea că le știe despre ea nu însemnau

decât o sursă de jenă și penibil. Iar dacă avea de gând să folosească acele lucruri împotriva ei, ei bine, și ea știa câteva detalii nu tocmai plăcute despre el. Nu voia să transforme totul într-un război între ei, dar nici nu avea de gând să mai petreacă vreo clipă, vreodată, suspinând după Lachlan MacTier.

La o adică, deja se gândise prea mult la el pentru o singură zi. Își îndreptă umerii, deschise ușa dormitorului și se îndreptă degrabă spre scări. Avea să domolească pasul și să meargă ca o lady când avea să ajungă la parter, acolo unde se aflau oaspeții ei. Excursia din acea zi nu era organizată de ea, dar atâta lucru putea să facă, să se îngrijească să nu se transforme totul în haosul tipic familiei MacLawry.

– Pari foarte hotărâtă în dimineața asta, îi zise Arran, oprindu-se în capul scărilor ca să o aștepte.

– Evident. Sunt în întârziere pentru ieșirea la pescuit, îi răspunse ea, trecând repede pe lângă el.

– Bărbații au plecat acum vreo cinci minute, iar femeile încă își aleg umbreluțele de soare. Mijlociul familiei începu să coboare treptele în urma ei. Am pus pariu cu Ursul care domniță o să cadă prima în lac.

Ea se încruntă și se opri brusc.

– Nu e deloc amu... A, râzi de mine! spuse, văzându-l că zâmbește.

– Așa-i. Erai așa de serioasă că nu m-am putut abține. Și mai e ceva. Știu că pregătești venirea la nuntă a unei cete întregi de munteni, plus un turneu de jocuri și mă gândeam că ți-ar prinde bine să-ți spună cineva ce treabă bună faci. Căci într-adevăr faci o treabă de primă mână.

Rowena îl luă de brațul teafăr și-l lăsă să o conducă restul drumului.

– Oaspeții scoțieni abia încep să sosească. Nu mă-ndoiesc că până la cină o să avem deja primul scandal.

Iar dacă îl declanșa Lachlan, măcar nu mai avea de ce să își facă griji pentru vreun sărut și pentru senzațiile amețitoare și enervante care veneau la pachet.

– N-ar fi o nuntă-n toată legea fără o încăierare.

– Sper să nu aducă deloc cu ce s-a întâmplat când te-ai căsătorit tu, oftă ea, strângându-l de braț. Mi-am făcut atâtea griji pentru tine, știai? Puteai să-mi fi spus ce urma să se petreacă. Pe cât era Ranulf de supărat, pe atât era de îngrozit că n-o să mai ajungi viu în Ținuturile Înalte.

– Știu, răspunse el. Înainte să o cunosc pe Mary, nu mi-ar fi dat niciodată prin gând să fug și să mă însor pe ascuns, cu atât mai puțin cu o fată din clanul Campbell. Dragostea e o creatură ciudată, Rowena. Odată ce te-a prins în gheare, nu-ți dorești să mai scapi și ai face orice să rămâi prizonierul ei.

Simplul fapt că fratele ei cel mai inteligent și cu gândirea cea mai logică fugise de la Londra cu Mary Campbell, știind prea bine că va avea pe urme o hoardă de oameni înarmați din clanul Campbell, era pentru ea suficient de grăitor pentru ce însemna dragostea și nebunia pe care o putea declanșa. Iar decizia ei de a găsi un bărbat calm, echilibrat și cultivat cu care să se mărite părea tot mai de bun-simț.

– Unde-i Mary a ta în dimineața asta?

El îi zâmbi cu căldură.

– Are niște probleme la stomac. Mă duc acum să-i iau niște pâine prăjită și ceai de mentă.

Rowena îl sărută pe obraz.

– Mă bucur atât de mult pentru tine, Arran. O să fiu mătușă!

– Și eu mă bucur mult. Te rog să le transmiți prietenilor tăi scuzele mele pentru că nu voi participa la excursia de azi.

– Desigur.

În clipa în care Winnie își luă boneta și umbrela de soare și ieși din casă, lui Arran îi pieri zâmbetul.

– Glengask e pe-aici? îl întrebă pe Cooper când majordomul se rezemă de ușă.

Atâția oaspeți englezoi îl epuizau de-a dreptul.

– Da, stăpâne. E la grajduri. Debny zice că hrana cailor se va termina până la sfârșitul săptămânii.

Arran încuviință din cap, porni pe complicatele culoare ale castelului până ajunse la ieșirea cea mai apropiată de grajduri. Tolera prezența tuturor acelor englezoi, dar nu avea de gând să petreacă mai mult timp în compania lor decât era neapărat necesar. Mai ales când o avea alături pe proaspăta lui soție. În plus, nu voia ca vreunul dintre prietenii noi sau vechi ai lui Winnie să-i audă discuția cu Ranulf.

Îl găsi pe marchiz lângă grăjdarul-șef, în timp ce două ajutoare umpleau un car cu fân. Howard Howard, fostul vizitiu londonez, cu un singur ochi, care îi ajutase pe el și pe Mary să ajungă în Ținuturile Înalte, stătea pe capră cu frâiele în mâini. Arran zâmbi. Toate ca toate, dar îi datora foarte multe lui Howard.

– Cum îți place aici, Howard? îl întrebă, întinzându-i mâna.

Vizitiul își șterse mâna de pantaloni înainte de a o strânge pe a lui Arran.

– E exact cum ați descris, Lord Arran. Iar grajdul de-aici de la Glengask e prima-ntâi. Sunt onorat că mi-ați găsit de lucru aici. Sunteți mare om, să știți, încheie el, ștergându-și discret ochiul sănătos.

– Când vom ajunge să și înțelegem tot ce spune o să fim bucuroși nevoie-mare cu toții, glumi Debny.

– Ha, ha! N-aveți decât să vă spuneți că io sunt ăla cu accentul ciudat, pufni Howard. Ce facem, mergem odată-n sat?

– Mergem, interveni Ranulf, făcând un pas în spate, în timp ce Debny urcă pe capră alături de vizitiu. Nu-l lăsați pe Tom MacNamara să vă ceară prea mult pentru cereale. Aduceți-i aminte că datorită nouă îi merge afacerea cu morăritul.

– Da, stăpâne.

– Hrană pentru cai? întrebă Arran în timp ce carul se îndepărta înspre Mahldoen.

– Da. Caii englezoi nu sunt obișnuiți să mănânce dulcea iarbă scoțiană, din ce se pare, răspunse Ranulf. Ce-ți mai face umărul?

– N-o să mă iau prea curând la trântă cu Ursul, dar sunt aproape vindecat.

Ridică din umeri ca să îi facă o demonstrație. Ținând cont de faptul că îl nimerise glonțul pe care Charles Calder, nepotul lui Campbell, îl trăsese cu intenția de a-l nimeri în inimă, se simțea norocos că nu era la doi metri sub pământ.

– Bun. Te duci și tu la pescuit cu restul grupului?

– Nu. Mary e la pat și vreau să-i țin companie.

– Așa se și cuvine, din moment ce tu ai adus-o acolo.

Ranulf se îndreptă spre casă, iar Arran îl urmă. Relația dintre ei fusese încordată în ultimele săptămâni, dar de când cu pacea cu clanul Campbell și cu sarcina lui Mary lucrurile începuseră să revină la normal. Dar uneori Arran avea senzația că amândoi pășeau pe gheață subțire.

– Azi-dimineață am văzut ceva ce cred că ai vrea să știi, zise Arran, cu glas scăzut.

– Te ascult.

Fergus și Una, câinii de vânătoare ai marchizului, ieșiră în fugă din gard și veniră lângă ei, de-o parte și de alta.

– L-am văzut pe Lachlan ieșind din dormitorul lui Winnie, rânjind ca un drac împielițat.

Ranulf încetini.

– El te-a văzut?

– Neah. M-am tras în spatele ușii când l-am observat.

– Hm.

– Asta-i tot ce ai de zis? se încruntă Arran. Mai aveam puțin și-i săream la gât.

– Mi-a spus acum câteva zile că Rowena îi e ca o soră și că nu are de gând să o curteze. Și am chemat la castel câțiva flăcăi ca s-o cunoască. De-asta am zis doar „hm". Mai ales că el și Rowena n-au fost tocmai prietenoși unul cu celălalt în ultima vreme.

– Am observat și eu. Acum câteva luni nici n-aș fi clipit dacă l-aș fi văzut ieșind de-acolo, dar rânjetul de pe fața lui nu mi s-a părut câtuși de puțin frățesc.

Motiv pentru care aproape că sărise să-l bată pe lordul Gray înainte să decidă să facă o mică anchetă.

- Dacă nu era vorba de Lachlan, și-ar fi luat un șut în fund pentru că a fost singur undeva cu ea, spuse Ranulf. Privi înspre lac și miji ochii în lumina soarelui de dimineață. M-am pripit în cazul tău, Arran. De data asta sunt înclinat să am mai multă răbdare.

Faptul că fratele lui cel mare, de obicei plin de încredere în sine, își recunoștea o greșeală, era cu totul neobișnuit. De data asta... Arran înghiți în sec.

- Atunci o să fiu cu ochii pe Lachlan, dar cred că ar fi mai bine să nu-i zicem nimic Ursului.

- De acord.

Marchizul continuă să se îndrepte spre castel.

- Și era bine dacă-mi spuneai despre Cairnsgrove înainte să-l invit aici.

- Ți-aș fi spus dacă aş fi ştiut că-l ai pe listă, răspunse Arran ridicând din sprânceană. Pe cine ai mai chemat?

- Pe Robert Cranach și pe Jimmy MacMaster.

Alegerile îl luară prin surprindere.

- Din clanul Buchanan? Văd că ești chiar serios să-i găsești un soț lui Winnie.

- N-am de gând s-o mai las să suspine după Lachlan. Sau să-și piardă iar minţile după el. Vreau să fie fericită.

Arran încuviință din cap.

- Dacă ai nevoie de o alianță cu Cairnsgrove, îl poți trimite să se țină după Urs.

Glengask pufni.

- Asta chiar ar fi interesant.

- Ba bine că nu.

capitolul 6

- Nu, nu-i nici un deranj, spuse Lachlan înfulecând un sângerete şi dând peste cap un pahar cu vin care, blasfemie, era îndoit cu apă. Mi-ar face plăcere să îți arăt reşedinţa Gray, Lady Jane. Nu e la fel de veche precum

Glengask, dar a fost construită în plin război cu clanul MacDonald și e o fortăreață al naibii de trainică.

- E bântuită? vru să știe Sarah Parker.

- Nu fi prostuță, Sarah! o certă Susan, sora ei.

- O, chiar e, răspunse el. Și nu e singura.

- E adevărat? chicoti Sarah, privind de partea cealaltă a mesei înspre Rowena. Și castelul Glengask e bântuit?

Rowena îi aruncă lui Lachlan o privire enervată.

- Sigur, umblă tot felul de povești și legende, dar eu n-am văzut vreo stafie.

- Nu asta ziceai pe vremuri.

Lachlan își dăduse cuvântul că avea să evite să se contreze cu musafirii bărbați, dar nu promisese că o să o lase și pe ea în pace.

- Mi-aduc aminte de multe nopți cu furtună când dădeai buzna în camera unde jucam noi biliard și ne ziceai că bătrânul Dougall MacLawry se plimbă prin dormitorul tău și cântă la cimpoiul lui 'necat.

Alături de el, Jane se înfioră.

- Ce-i acela un cimpoi 'necat? șopti ea.

- Cimpoi înecat, îi explică Rowena cu accentul ei atent cultivat. Dougall e stră-stră-stră... de cinci ori străunchiul meu. Se spune că i-a văzut pe cei din clanul Campbell venind călare spre Glengask și și-a luat cimpoiul ca să îi avertizeze pe cei de la castel. O iscoadă a familiei Campbell s-a strecurat în spatele lui, i-a tăiat gâtul și l-a aruncat cu cimpoi cu tot în lac. Făcu un gest spre apa din spatele ei, cu undele ușor încrețite de vânt. Avertismentul lui a fost totuși auzit, iar castelul a rezistat atacului.

- Și până în ziua de azi, în nopțile furtunoase cântă la cimpoi ca să dea de veste la castel, încheie Lachlan. În orice caz, așa zice legenda.

- Cerule mare! făcu Sarah. E înspăimântător!

- E romantic, o contrazise Jane. Pentru cine e parte a familiei MacLawry. Iar eu sunt. Sau, mai bine zis, voi fi în câteva zile.

– Doar la tine în cameră își face apariția, Winnie? întrebă Susan Parker, ducându-și o mână la inimă.

– Da, răspunse ea, înainte ca Lachlan să apuce să deschidă gura și să afirme contrariul. Dormitorul meu a fost cândva al lui, minți ea.

– O, slavă Domnului!

– E singura fantomă din partea locului? întrebă Sarah Parker cu ochii mijiți, neîncrezătoare.

La celălalt capăt al mesei, Ursul lăsă cu zgomot halba de bere din mână. Lachlan nu avea idee cum și de unde reușise să facă rost de bere când tot restul lumii era condamnată la nesuferitul acela de vin de Madeira.

– Chiar luna trecută am avut o stafie dormind pe jos, la capătul patului meu, zise el. Era rece ca moartea, vă spun.

Doamnele icniră, în afară de Rowena, care părea de-a dreptul consternată. Iat-o încercând să-i facă pe toți să pară civilizați și în pas cu lumea și însuși castelul Glengask i se punea împotrivă. Lachlan o privi lung preț de câteva clipe. Rowena adora poveștile cu stafii. Știa el însuși asta. Dar de față cu prietenii englezoi alegea să se prefacă. Să pretindă că nimic legat de stafii nu îi e pe plac.

– Fraier mai ești, Ursule! se auzi vorbind. Nu era o stafie, era pelerina ta de ploaie. Și știi asta.

Jane râse, iar restul grupului îi urmă exemplul, pe principiul turmei. Căci se purtau întocmai ca o turmă. Dar Lachlan abia băgă de seamă. Atenția îi era îndreptată în continuare asupra Rowenei, asupra expresiei de surpriză din furtunoșii ei ochi gri, la curbura ușoară a buzelor ei înainte de a-și acoperi delicat gura cu un șervet.

– Dacă vreți să auziți niște povești a-ntâia, continuă el, să vă zică Owen despre tunelurile iacobine de sub castel.

– Nu sunt tuneluri iacobine, îl corectă Ursul. Nu-i nimic iacobin la ele.

– Și ce sunt, atunci?

Munro rânji înspre Sarah Parker.

- Tuneluri de salvare. În caz că ne atacă armata engleză. Dacă aveți nevoie să fugiți de-aici, duceți-vă la cămara din bucătărie. Pe urmă, dacă aveți suficient curaj să înfruntați șobolanii, păianjenii și stafiile, o să ieșiți undeva într-unul dintre canioanele din preajmă.

- Dar nu e posibil ca alții să folosească tunelurile ca să intre în castel? Nu pare o treabă foarte sigură.

- Intrarea dinspre exterior nu e ușor de găsit, continuă Lachlan, privind înspre Rowena și constatând că se mai relaxase din clipa în care prietenii ei englezoi încetaseră să mai fie regalați cu povești barbare. De fapt, e imposibil să o găsești dacă nu ți-o arată cineva mai înainte. Dar fiți fără de grijă. Și dacă nu am fi pe pace cu toată lumea, tot ați fi în siguranță aici.

- Întocmai, interveni și Rowena. Ia spune, ați decis ce probe vor fi la întreceri? îl întrebă ea.

Măcar i se adresa direct, chit că o făcea doar pentru că îi venise în ajutor.

- Nu. Pentru toți engle... prietenii tăi de aici m-am gândit să fie două probe, întrecerea călare și poate aruncarea greutății.

Cum nu se gândise, în realitate, nici măcar o clipă la jocurile pe care ea îl rugase să o ajute să le organizeze, i se părea o propunere chiar bună.

- Poate oricine să participe la întreceri? întrebă Samston.

Erau, practic, primele sunete pe care le scotea în mai bine de o zi.

- Da, îi răspunse Lachlan. Dacă ai curaj să te bagi, ne va face plăcere să te vedem pierzând.

Obrajii contelui se făcură stacojii.

- Pariez pe 100 de lire că King, calul meu, întrece orice mârțoagă scoțiană, făcu Samston, aruncându-i Rowenei o privire grăitoare.

Era prea de tot. Lachlan se ridică.

- Hopa sus, fistichiule, mârâi el. Hai mai încolo, ca să am suficient loc să te bat până nu mai știi de tine.

– Lachlan! îl mustră Rowena. Nu accept să se ia nimeni la bătaie din cauza unor insulte legate de cai!

Era limpede din expresia ei că știa exact ce îl înfuriase, iar asta îi făcu sângele să dea în clocot. Era conștientă că fusese insultată, dar pentru că se prefăcea a fi englezoaică, el credea că ea o să ignore insulta. Nici o șansă.

– Nu-ți face griji, pufni el, înconjurând masa și îndreptându-se spre Samston. N-o să-l iau la pumni decât după ce-l târăsc undeva departe de ochii lumii.

– E ridicol!

Contele sări în picioare, dar numai ca să înceapă să se retragă din calea lui Lachlan.

– Lord Gray, aveam o înțelegere!

Cuvintele Rowenei îl făcură să se oprească. Avea să folosească incidentul drept scuză ca să evite să îl sărute, chiar dacă el nu făcuse decât să sară în apărarea onoarei ei. Trase aer în piept și-și propti arătătorul în pieptul lui Samston.

– Noi, cei din partea locului, ne prețuim caii, scrâșni el, și nu insultăm... proprietatea altuia decât dacă suntem dispuși să ne apărăm cu sânge comentariile idioate. Ține minte toate astea, netotule!

Îi întoarse spatele, se îndepărtă și își reluă locul la masă. Urmă o tăcere prelungă și jenantă pentru care, mai mult ca sigur, Rowena avea să îl învinuiască tot pe el. Totul ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi continuat să îl venereze. Până și Ursul părea un pic mirat, dar, pe de altă parte, uriașul nu știa că Samston îi sărutase sora și fusese respins.

– Să-nțeleg, așadar, că voi doi o să vă întreceți? zise Ursul într-un final. Pentru că, dacă pariezi 100 de lire pe tine, Samston, țin și eu rămășagul. Contra ta și a lui Lachlan.

Lordul Bask, unul dintre englezi, decise și el să se înscrie. Avea un fel mai politicos și mai reținut de a se lăuda și de a-și lăuda calul, un pursânge arab pe nume Lucifer. Se părea că jumătate dintre caii negri din cartierul londonez Mayfair se numeau Lucifer sau Satan.

Lachlan își spuse că probabil domnișorii sensibili se simțeau astfel mai puternici la gândul că îl încalecă pe diavol.

- Se poate organiza și o cursă pentru doamne? întrebă Lady Edith.

- Da. Dar vreau să vă previn că Rowena și Black Agnes a ei au câștigat ultimele două întreceri. Și au fost întreceri la care a luat parte doar clanul nostru. De data asta vor participa cel puțin șase alte clanuri.

- Winnie, chiar voiam să te întreb de ce pe iapa ta albă o cheamă Agnes cea Neagră? îi întrerupse Jane cu obișnuita-i bună dispoziție.

Rowena zâmbi.

- După Agnes cea Neagră Randolph. A ținut piept armatei engleze chiar și când soțul ei lupta în altă parte. Contele de Salisbury a fost nevoit să se retragă după cinci luni în care n-a reușit să frângă rezistența și să cucerească castelul Dunbar. Chiar și mama lui Lachlan a fost botezată Agnes după ea.

- Deci a fost o eroină, spuse Jane. Dar nu și o stafie.

Ursul clătină din cap.

- Acum 200 de ani, parlamentul a ordonat ca Dunbar să fie ras de pe fața pământului. Se spune că Agnes cea Neagră bântuie și acum colina unde se înălța odinioară castelul.

- Dumnezeule! suspină Sarah Parker, cu un zâmbet slab. Poate trebuia să întreb dacă există pe aici vreun loc care e bântuit.

Conversația reveni apoi la pescuit și la seara dansantă pe care Rowena o organiza, pare-se, a doua zi. Era prima oară când Lachlan auzea de așa ceva. Nu fusese invitat, dar al naibii să fie dacă avea de gând să rateze șansa să-i arate Rowenei că putea dansa la fel ca orice aristocrat englez.

- Ne mai vin niște oaspeți, zise Ursul cu ochii asupra drumului care șerpuia până aproape de lac, de unde urca dealul până la Glengask. Doi bărbați călare.

Nu putea fi cineva din clanul Campbell, căci n-ar fi îndrăznit, cu toată pacea dintre ei, să plece la drum fără o suită, iar căpeteniile MacLawry veneau cu toţii împreună cu familiile şi cu cei pe care îi aleseseră să concureze la întreceri. Lachlan se întoarse spre Rowena care, la rândul ei, urmărea siluetele care se apropiau.

– Crezi că sunt James MacMaster şi Robert Cranach? întrebă el încet.

Ea clipi des.

– Ştiai de ei? îi şopti, aplecându-se uşor peste masă înspre el.

Ar fi vrut să-i sărute buzele întredeschise şi să îi simtă răsuflarea caldă.

– Da. Ce crezi, seamănă mai curând cu Cairnsgrove sau cu Samston? o întrebă tot în şoaptă.

– Taci!

Rowena privi spre capătul mesei, unde Cairnsgrove stătea de vorbă cu William Peabody.

– Poate tot ce mă interesează e că nici unul nu eşti tu, adăugă ea.

Ei bine, cuvintele îl răniră mai mult decât era dispus să recunoască. Lachlan se forţă să zâmbească.

– Dacă era pe-aşa, fetiţo, ţi-ai fi ales deja bărbatul. Numai că n-ai făcut-o, aşa că întrecerea nu s-a încheiat.

– Nu sunt trofeul nimănui!

– Sigur că nu. Tu alegi cine câştigă. Doar să nu uiţi că sunt şi eu în întrecerea asta la fel ca lorzii tăi sclipitori. Şi n-am de gând să fiu învins.

Situaţia era însă destul de complicată. Rowena era singura soră a lui Glengask, iar Ranulf o lăsase să îşi facă singură alegerile. Acum 100 de ani, sau chiar acum 50 de ani, el, Lachlan, n-ar fi trebuit decât să o răpească într-o noapte, să o aşeze pe calul lui şi să găsească un preot care să-i lege pe vecie.

În schimb, acum trebuia să se poarte ca un gentleman şi să intre în competiţie cu alţi bărbaţi, cu gentlemeni mult mai obişnuiţi să se comporte aşa cum părea că-şi dorea ea. Şi mai şi pornea cu un handicap faţă

de ceilalți pentru că își dăduse seama doar cu câteva zile în urmă că Rowena devenise o tânără atrăgătoare, superbă, admirabilă.

Nu-i plăcea deloc cum stăteau lucrurile. Dar până găsea sau se ivea o soluție mai bună, trebuia să joace după regulile ei. Norocul lui că era dispus să și trișeze din când în când. Sau să facă orice altceva ce l-ar ajuta să câștige.

La o jumătate de oră după ce ambii călăreți dispărură din raza vizuală, trei bărbați își făcură apariția, pe jos, pe poteca ce ducea spre lac. Majoritatea oaspeților pescuiau, dar nu toți. Nu cel pe care ea l-ar fi vrut undeva mai departe ca să îi dea răgaz să se gândească la toate.

Probabil că Munro fusese cel care îi spusese lui Lachlan despre noii ei pretendenți. Lui Ranulf nu i-ar fi dat prin minte să facă așa ceva, iar Arran n-ar fi făcut-o din principiu.

Nu avea să o ajute cu nimic să se holbeze la spatele lat al fratelui ei în timp ce își făcea de lucru cu undița. Nici să se încrunte la Lachlan, care stătea sub baldachin alături de Jane și de Edith. Prietenele ei păreau să îl învețe să brodeze. Ori era cel mai netalentat elev cu putință, ori era și el cu mintea și atenția îndreptate spre nou-veniți.

La naiba, de ce nu se ducea înapoi la pescuit? Până la urmă, întreaga ieșire fusese ideea lui. Dar uite-l cum stătea acolo, unde îl putea vedea și auzi foarte bine, probabil plin de ciudă că ea nu-l mai găsea irezistibil. Totuși, acea scuză nu mai avea atâta noimă ca înainte să o sărute la castelul Teàrlag. Înainte să o ia în brațe așa cum ea își imagina de când avea vreo 15 ani și afirmațiile ei despre cum se va mărita cu Lachlan începuseră să semnifice ceva mai... romantic. Ceva sexual.

Îmbujorată toată, mai luă o gură de vin de Madeira. Da, avusese acele gânduri în privința lui, dar asta nu însemna că nu le va avea și față de alt bărbat. Pentru Dumnezeu, fusese la un pas să se îndrăgostească

de lordul Samston, numai că își dăduse seama la timp că era mai interesat de averea ei decât de inima ei. Fusese nerăbdătoare și plină de speranță înainte de întâlnirea cu Cairnsgrove, asta durase doar vreo zece minute.

Acum își propunea să fie prudent de optimistă. Să fie înțeleaptă. Ranulf îl prefera pe lordul Robert Cranach. Cu șase luni în urmă, știind că lordul Robert era preferatul fratelui ei, ar fi ales pe oricine altcineva. Sigur, dacă nu ar fi fost deja fixată pe Lachlan. Iată însă că nu mai era fixată pe el, iar Ranulf nu-i ordonase să facă o alegere, ci doar o rugase să aibă mintea deschisă.

Bărbatul înalt și impozant din mijloc nu putea fi decât marchizul de Glengask. Cel din dreapta lui era cam îndesat, cu părul de culoarea grânelor și cu bărbia lată. Nu era la fel de chipeș ca Lachlan. La o adică, puțini bărbați erau.

Rowena își îndreptă atenția înspre bărbatul din stânga fratelui ei. Primul lucru pe care îl observă fu haina lungă și neagră de călărie ale cărei poale se loveau ritmic de cizmele de călărie. Putea fi romantică o astfel de haină? Părea poetică, cel puțin.

Cel care o purta era cu aproape un cap mai înalt decât vărul lui. Chipul îi era mai prelung și mai îngust, iar ochii erau de un căprui cald, plăcut. Părul blond-închis îi era curat și bine aranjat și se uita când la ea, când la Ranulf, cu care conversa.

Când trioul ajunse la baldachin, ea se ridică, aproape fără să observe că și celelalte femei îi urmară exemplul. Singurul lucru la care se gândea era că își dorea din suflet ca bărbatul în haină neagră să fie lordul Robert Cranach.

– Rowena, spuse Ranulf, făcându-i semn să se apropie, am adăugat încă doi oaspeți la lista ta. Sper că nu te deranjează, *piuthar*.

– Sigur că nu, *bràthair*. Unde-s mulți, distracția crește.

– Prea bine.

Ranulf făcu un semn spre bărbatul mai scund.

- Rowena, dă-mi voie atunci să ți-l prezint pe James MacMaster. James, ea este sora mea, Rowena.

- Încântat, Lady Rowena, zise el, cu un ușor accent scoțian.

Faptul că nu vorbea chiar ca un scoțian era explicabil, totuși. Petrecuse ceva timp la Londra. Ranulf îi povestise că ambii bărbați Buchanan locuiseră și în capitală. Rowena făcu o reverență.

- Asemenea, domnule MacMaster.

- Iar el este lordul Robert Cranach, fratele mai mic al marchizului de Helvy. Rob, ea este sora mea.

Haina cea neagră schiță o plecăciune foarte elegantă.

- Lady Rowena, chiar ești minunată, exact cum vorbește lumea.

Și el avea oarece accent scoțian, dar era limpede că petrecuse mult timp pe alte meleaguri. Rowena înclină capul.

- Sunt foarte încântată să te cunosc, Lord Robert.

El zâmbi.

- Voi fi direct, căci văd că toți bărbații de aici nu au ochi decât pentru tine. Am auzit că mâine-seară are loc o petrecere dansantă și mi-ar plăcea foarte mult să îmi rezervi un vals, milady.

O, era mult mai bine decât se așteptase.

- Am să te trec în carnețelul de bal.

MacMaster scoase un oftat sonor.

- Știam că așa se va întâmpla. Când o domniță dă cu ochii de Rob, noi, ceilalți, zici că ne transformăm în capre.

Rowena râse, conștientă că râsul îi suna un pic cam strident și că părea cam prea încântată. Ceea ce și era.

- Ei bine, dacă îmi oferiți amândoi brațul, va fi plăcerea mea să vă fac cunoștință cu ceilalți oaspeți.

Cei doi se conformară degrabă, iar ea îi conduse către grupul aflat la cea mai mare distanță de Lachlan. Evitase în mod deliberat să îi arunce vreo privire de la venirea celor trei, dar simțea, fără doar și poate, că se uita la ea. Nu îi păsa, desigur, că el știa cine erau cei

doi oaspeți nou-veniți și că știa, de asemenea, ce vânt îi aducea la Glengask. Ei fuseseră invitați, spre deosebire de el, care își făcea apariția unde poftea și mai ales când poftea – adică, mai nou, peste tot și tot timpul. Când momentul nu mai putu fi evitat, ea se opri în fața lui. Lachlan stătea pe scaun cu gleznele încrucișate. Jane și Edith, aflate la stânga și la dreapta lui, se ridicară imediat. Doamnele erau, desigur, perfect politicoase și prietenoase. Strângând din dinți, Rowena îl privi pe Lachlan în ochi. Ochii aceia verzi erau atât de frumoși... iar ea își dorea să-l vadă pe fundul lacului cu ochii lui cu tot.

– James, Lord Robert, el este vecinul nostru, anunță ea, punând toată distanța socială posibilă între ea și Lachlan. Lord Gray, ți-i prezint pe James MacMaster și pe lordul Robert Cranach.

Lent, aproape fără tragere de inimă, el se ridică în picioare.

– MacMaster, Lord Robert, zise cu accentul său frapant.

Dacă simțea nevoia să demonstreze că era mai înalt decât cei doi rivali, era momentul cel mai potrivit. Ea, una, știa precis cât era de înalt. Și că asta nu avea nici o importanță. Nesuferitul!

– Gray, făcu Lord Robert, înclinând capul în semn de salut.

– Doar n-ai venit călare tocmai de la Fort William, nu? întrebă Lachlan, întinzându-i mâna.

Lordul Robert i-o strânse.

– Nu, îi răspunse. Trăsura e la câteva ore în urma noastră. Prefer să călătoresc călare când am ocazia.

– Iar eu nu voiam să rămân în urmă, completă James.

– Fratele meu Munro pescuiește, desigur, interveni ea înainte ca Lachlan să apuce să-i provoace la cine știe ce întrecere de viteză sau de forță. E acolo cu ceilalți domni. Mergem?

– La ordinele tale, răspunse lordul Robert cu un gest larg.

Picioarele Rowenei abia atingeau pământul în timp ce îi conducea pe cei doi Buchanan la malul apei pentru a le face cunoștință cu ceilalți membri ai grupului. Dacă următoarele două săptămâni aveau să se desfășoare la fel de bine ca ultimele 30 de minute, Lachlan MacTier nu avea decât să vorbească de trofee și învingători până se învinețea la față. Nu avea să mai conteze.

Pentru că, deși o atrăsese cu forța în câteva sărutări, reușitele acelea îl făceau și mai puțin gentleman. Iar ea își dorea alături un afurisit de gentleman.

Lachlan se îndreptă și urmări cum bila galbenă de biliard se îndreaptă spre una dintre găuri și pică acolo - adică exact unde nu își dorise să o trimită.

- Afurisito! zise el în barbă.

- Dacă înjuri o biluță n-o să joci mai bine, comentă Ursul.

- Credeam că o să joci cu roșia, zise și Arnold Peabody de pe unul dintre scaunele plasate de-a lungul pereților sălii de biliard.

- Asta și voia să facă, îi explică fratele lui, așezat chiar alături.

- Și cu asta, dus sunt.

Își aruncă tacul înspre Urs, care îl prinse cu îndemânare și i-l oferi lui Jimmy MacMaster.

- Nu am voie să refuz, e în joc onoarea clanului Buchanan, zise MacMaster, luând tacul și ajutându-l pe Urs să rearanjeze bilele.

„Și uite-așa, sunt înlocuit“, își spuse Lachlan cu amărăciune în timp ce-și punea haina.

- Ne vedem mâine-dimineață, Ursule. Sper că n-ai uitat că mi-ai promis să mă ajuți să-ți mân afurisitele de vite de pe pajiștea din sud, ca să pot să semăn grâul.

- O să fiu acolo.

- Sună distractiv! spuse lordul Bask, ridicând privirea de la jocul de faraon pe care îl juca împreună cu Cranach și cu Victor, fratele lui Edith. Vin și eu.

Altădată, Lachlan ar fi avut ceva de comentat numai la gândul că vreun englez călare ar ajunge pe pământurile lui. Dar în acea seară avea lucruri mai bune de făcut. Așa că încuviință din cap.

– Cum dorești.

Dacă voia, putea petrece noaptea la Glengask, ca de atâtea alte ori în trecut. Dar asta l-ar fi lăsat fără scuza de a ieși din sala de biliard înainte de zorii zilei. Și avea o întâlnire de onorat.

În clipa în care simți că nu îl mai vede nimeni, schimbă direcția și o luă spre scări în loc să se îndrepte spre ieșire. Își dădea seama că trăda încrederea familiei MacLawry. Întâi pentru că nu îi spusese lui Munro ce avea de gând și apoi pentru că nu îi spusese lui Ranulf că discuția lor anterioară despre el și Winnie nu mai era de actualitate. Cei trei frați îl primiseră în castelul lor, în viața lor, iar acum el se furișa ca un hoț de rând. Ceea ce și era. Un hoț pus să-i răpească Rowenei virtutea, inima și mâna.

Probabil le-ar fi putut spune ce intenții avea, dacă reușea să îmbrace totul în cuvintele potrivite. La urma urmei, Glengask îi invitase la castel pe acei bărbați în același scop. Dar era suficient de orgolios să vrea să fie sigur că are sorți de izbândă înainte să riște să fie luat în râs sau, mai rău, refuzat. Unde mai pui că, dacă vreunul dintre frații MacLawry îi ghicea intențiile, aveau tot dreptul să-l îngroape în propriul lan de grâu.

Încetini pasul când ajunse în dreptul ușii de la dormitorul Rowenei. Se uită în jur ca să se asigure că în preajmă nu erau servitori sau oaspeți rătăciți. Apoi apăsă pe clanță, se strecură înăuntru și închise ușa după el.

– Nu pot să cred că într-adevăr ai impresia că o să mă țin de plan.

Rowena era așezată pe unul dintre scaunele din dreptul focului, cu o carte în poală. Nu se schimbase de rochia de seară. Era limpede că nu voia ca el să o vadă din nou în cămașa de noapte. Păcat, mare păcat!

– Ba cred că da, îi răspunse, apropiindu-se și lăsându-se pe scaunul alăturat.

– Ai fost la un pas să te iei la bătaie cu lordul Samston. Înțelegerea noastră era că te vei purta cum se cuvine.

– Înțelegerea noastră era că nu voi începe o încăierare. Zis și făcut. El a început și tot nu i-am dat sângele pe nas. Chiar dacă te-a insultat. Mi-ai cerut să îl las în pace și ți-am dat ascultare. Așa că recunoaște-mi măcar meritul ăsta.

Ea clătină din cap.

– Nu era necesar. Nimeni nu știa că m-a insultat. Nimeni în afară de Jane.

– Eu știam. Și, cel mai importat, știai tu, răspunse el, accentuând cuvântul „tu“. Și presupun că nu va îndrăzni să repete isprava, așa că nu te aștepta să-mi cer scuze pentru că l-am pus la punct.

– O, nu, ar însemna să am așteptări prea mari, oftă Rowena.

El se aplecă și luă cartea.

– *Leacurile lui Culpepper*, citi pe copertă. Deci acum ești și doctor? Sau te prefaci că o citești ca să nu-mi imaginez că doar stăteai aici gândindu-te la mine?

Ea recuperă cartea și o puse pe măsuța de alături.

– Povestea asta e o prostie, Lachlan. Și nu înseamnă nimic.

– Dacă nu înseamnă nimic, de ce te dai de ceasul morții s-o eviți?

– Nu încerc. Doar că... Încerc să-ți explic că niște sărutări, acolo, nu mă vor face să mă răzgândesc. Mai mult, de fiecare dată când intri aici pe furiș, îți pui în pericol prietenia cu Ursul și cu toți ceilalți. Inclusiv cu mine.

– Asta e în regulă, căci nu vreau ca noi doi să fim prieteni.

Ochii ei gri căpătaseră scânteieri portocalii în lumina focului.

– Nu vrei?

El clătină din cap.

– Nu. Prietenii sunt buni pentru ceaiuri, bătăi cu noroi și jocuri de biliard. Vreau mai mult de la tine, Rowena.

Ea se ridică brusc, se duse înspre pat, apoi făcu cale-ntoarsă.

– Lordul Robert e din cale-afară de fermecător.

– Sigur că este, răspunse Lachlan, fără a se obosi să își mascheze nemulțumirea. Pot și eu să fiu fermecător, să te rog să-mi treci numele pe carnețelul de bal, să țin ceașca de ceai cu degetul mic în aer dacă tot ce m-ar interesa ar fi să mă consideri un gentleman.

Un surâs îi înflori timid pe buze, dar dispăru într-o clipă.

– Nu te-aș vedea niciodată drept un gentleman.

– Am căzut în capcană, recunoscu el. Dar cândva mă considerai un gentleman.

– Asta era înainte să aflu ce înseamnă unul adevărat, Lach. Acum e prea târziu pentru tine.

Se ridică, la rândul lui, de pe scaun.

– Bun, din moment ce nu sunt un gentleman, nu are sens s-o mai amânăm atât.

Rowena făcu un pas înapoi când el dădu să se apropie, iar gestul ei îl făcu să încetinească. Indiferent de ce-și dorea de la ea, nu era o soluție să o facă să strige după ajutor. Când ea se opri și își ridică bărbia, iar privirea îi alunecă de la ochii înspre buzele lui, Lachlan nu putu să nu zâmbească.

– Nu e amuzant! făcu ea, în timp ce strângea și desfăcea pumnii.

– Nu sunt amuzat. Sunt încântat.

– Încântat? De ce ai fi în...

– Pentru că ești agitată și emoționată, fată neîmblânzită, murmură el și făcu un pas mare înainte.

Gura lui se lipi de a ei, numai că Rowena ținea buzele strânse și nemișcate. În loc să insiste și să o facă să coopereze, Lachlan schimbă tactica. Încet, înnebunitor de încet, îi mângâie buzele cu ale lui, insistând la colțurile

gurii, până când ea se înmuie, scoțând un oftat care îi transmise fiori și pulsații direct în mădular.

- Rowena, suspină el și reîncepu să o sărute.

Îi prinse cu blândețe fața în mâini și continuă să o ațâțe cu buzele. Magnetismul dintre ei era aproape tangibil. Când ea îl cuprinse cu brațele pe după umeri, el nu se putu abține să nu zâmbească din nou.

- Oprește-te, șopti ea, întorcându-i sărutul.

- Nu.

La un moment dat, ea avea să își vină în fire și să îl împingă. Chiar dacă își dorea teribil să continue să o atingă, îi mai cuprinse doar o dată buza de jos între ale lui, apoi se retrase. O cunoștea foarte bine, sau credea că o cunoaște, însă pur și simplu nu reușea să îi citească expresia de pe chip. Voia să știe ce gândea și, mai ales, ce simțea. Dar pentru prima dată nu avea nici cea mai vagă idee de unde s-o apuce.

Când ea se mișcă, Lachlan se tensionă tot. Era pregătit fie pentru o palmă, fie pentru încă un sărut. Numai că, în loc să îl atingă, ea își desprinse în sfârșit privirea dintr-a lui și trecu pe lângă el. Se întoarse după ea și o văzu ajungând lângă ușă și uitându-se iar la el.

- Noapte bună, Lachlan, îi spuse, punând mâna pe clanță.

- Asta-i tot ce ai de spus? întrebă el, amintindu-și la timp să coboare vocea.

Încă nu se obișnuise cu ideea că se furișa și se strecura în castelul unde cândva se purtase ca la el acasă.

- Avem o înțelegere. Am onorat-o. Acum pleacă înainte să apară Ursul și să-ți înfigă un topor în creștet.

- Am să fac cum dorești. Și ai face bine să mă treci pe carnețelul tău de bal, pentru că mâine-seară vom dansa împreună.

Ea înghiți în sec.

- O să dansez un cadril cu tine.

Lachlan își puse mâinile peste ale ei.

- Vreau un vals.

- I-am promis valsul lui Rob.

– O, acum îi spui Rob? Bine. E petrecerea ta. Cere două valsuri. Iar unul e al meu.

– Lachlan, zise ea, plecând ușor capul.

– Dă-mi cuvântul tău, fetițo!

Într-un final, ea oftă.

– Bine. Vom dansa un vals. Acum pleacă.

Păruse enervată când i se adresase, dar tonul nu se potrivea cu atitudinea. Nici felul în care privirea îi zăbovi din nou asupra gurii lui, ca și cum nu s-ar fi putut înfrâna. Plus faptul că uitase să vorbească precum o englezoaică, lucru pe care nu voia însă să i-l sublinieze, căci îi plăcea la nebunie să o audă din nou vorbind în dulcele accent scoțian.

– Prea bine. *Oidche mhath.* Noapte bună, Rowena. Și nu uita că mă voi întoarce aici mâine-noapte, după bal.

– Tot nu ești un gentleman, Lachlan. Iar eu asta vreau – un gentleman, îi șopti ea în timp ce Lachlan se strecura pe hol.

– Ba nu asta vrei, îi răspunse din mers.

Îl aștepta un drum spre casă în frig și disconfort.

capitolul 7

– Cauți pe cineva? întrebă Rob Cranach, traversând mulțimea care participa la bal și oferindu-i Rowenei un pahar cu limonadă.

Ea clipi, apoi luă o înghițitură mare din lichidul acrișor ca să-și dea un răgaz să gândească. Frații ei – și Lachlan – îi îngăduiau să bea whisky la câte o ocazie specială și i-ar fi prins bine un pahar chiar în acele momente. În noaptea precedentă nu reușise să adoarmă decât undeva aproape de zorii zilei, iar acele trei ore de așa-zis somn fuseseră întrerupte de vise în care Lachlan dansa cu ea, o săruta și-i făcea și alte lucruri învăluite însă într-o ceață, în nebuloasă, dar care, își amintea, i se păreau interzise și foarte plăcute.

Nu îl văzuse pe Lachlan toată ziua. Știa că Ursul și alți câțiva plecaseră călare la reședința Gray ca să îl ajute să mâne niște vite care intraseră pe pământul lui, dar Ursul se întorsese la timp ca să conducă un grup de invitați la Madainn Srath și să îi distreze cu povestea lui Lady Teàrlag.

Fusese frustrant. Toată ziua avusese pregătită o replică la ultimele cuvinte pe care el i le aruncase când plecase din camera ei, și iată-l că nu își mai făcea apariția, când el știa prea bine că va ieși la plimbare cu lordul Robert și că poate avea chiar să îi ceară ajutorul la aranjarea sălii de bal, atât de rar folosită la Glengask. Nu că Lachlan avea de unde să știe mare lucru despre seratele organizate ca la carte.

Sigur că reședința Gray era o proprietate importantă în felul său și că stăpânul trebuia să supravegheze însămânțările pentru anul următor. Dar i se părea că sincronizarea era făcută intenționat. Lachlan știa, fără doar și poate, că ea avea ceva să-i spună și că, dacă avea să își facă apariția, n-ar fi ieșit favorabil din comparația cu suavul și fermecătorul Rob.

- Lady Rowena?

Of, și uite cum Lachlan reușea din nou să îi distragă atenția. Să o facă neatentă la ceilalți din jur. Încă o nemulțumire pe care să o treacă pe lista ei mentală împotriva lui.

- Îmi cer scuze, Rob. Nu am mai organizat o petrecere atât de mare. Mă simt un pic depășită.

Suna plauzibil, deși în realitate nu acordase seratei atât timp și atâta preocupare.

- Nu ai de ce să te îngrijorezi, milady, îi zise el zâmbind. Am fost în săli de bal din Mayfair care nu se ridicau câtuși de puțin la înălțimea a ceea ce ai pregătit aici.

- Îți mulțumesc că spui asta.

Jane se apropie degrabă, urmată îndeaproape de sora ei.

- Winnie, spune-i lui Charlotte că putem avea câte valsuri dorim.

– Nu te-am contrazis, zâmbi Charlotte. Spuneam doar că dacă vor fi 12 valsuri lumea o să ne confunde cu o casă de moravuri ușoare.

– Casa asta a fost o mulțime de lucruri grozave, interveni și Ranulf, care li se alăturase. Însă nu a fost și nu va fi niciodată considerată una de moravuri ușoare. Un singur vals, Rowena.

Asta ar elibera-o de promisiunea făcută lui Lachlan. Chiar și așa, se simțea, într-un fel ciudat, dezamăgită.

– Ei, nici chiar așa. La așa mare strictețe, lumea o să ne confunde casa cu parlamentul. Trei valsuri.

Fratele ei mai mare se uită la Charlotte.

– Spune-mi, *leannan*, de câte ori se cuvine ca un bărbat să danseze cu logodnica lui, la el acasă?

Charlotte își drese glasul.

– De trei ori. Dintre care doar două valsuri.

Ranulf se întoarse spre Rowena.

– Uite, cineva care îmi dă răspunsuri sincere și directe. Două valsuri, așadar. Dar ai face bine să le zici scripcarilor să înceapă unul chiar acum.

– Te conduc, zise Rob, oferindu-i brațul.

Ea își puse mâna pe mâneca de la haina lui.

– Ranulf știe foarte bine că scripcarii preferă să li se spună violoniști, comentă ea. E atât de încăpățânat!

– A făcut și face lucruri grozave pentru clanul lui și se asigură că oamenii au parte de o viață bună, răspunse lordul Robert. Din partea mea, poate să le spună muzicanților cum dorește.

La fel ca frații ei și ca lordul Cairnsgrove, Rob și James MacMaster purtau în acea seară kilt. Toate prietenele ei londoneze păreau să considere acea ținută obraznică și exotică, dar pentru ea era, pur și simplu, ținuta normală pentru un scoțian. Sigur, recunoștea că Rob și frații ei reușeau să îi dea și un aer atrăgător și demn de admirație. Culorile Buchanan, galben, verde și roșu, erau frumoase, dar era ciudat și... derutant gândul că în curând va înlocui culorile MacLawry – negru, alb

și roșu – cu alte culori, iar loialitatea și buna ei credință vor aparține altui clan.

Îl făcu atent pe unul dintre violoniștii de la balcon și îi ceru un vals. Apoi Rob o conduse în centrul ringului de dans, îi puse o mână pe talie și începură să danseze. Ringul se umplu. Apărură Ranulf cu Charlotte, Arran cu Mary, Ursul cu... vai, Jane! Aproape toți invitații se ridicaseră de pe scaune, iar ea începu să răsufle mai ușurată. Cum era singura femeie MacLawry prezentă, evenimentul era, până la urmă, responsabilitatea ei, și așa aveau să rămână lucrurile până la căsătoria lui Charlotte cu Ranulf. După aceea, ei bine, nu va mai fi nevoie de ea decât pentru alianțele pe care le-ar putea construi prin căsătoria ei.

Sigur, lucrurile nu stăteau chiar așa, pentru că în familia ei nu avea cum să se simtă inutilă sau dată deoparte. Era singura soră între trei frați și nimic nu îi putea separa. Absolut nimic.

– Îmi pare rău că nu am fost la Londra să asist la debutul tău monden, milady, îi zâmbi Rob. Am avut însă niște treburi la Inverness care mi-au luat mai mult decât intenționasem.

– Așadar, mergi des la Londra? îl întrebă.

Avea alături un scoțian care știa să valseze, care o trata cu respect și deferență și care nu considera Londra iadul pe pământ. Era minunat, cu adevărat minunat.

– Cam de două ori pe an, răspunse el. Sezonul acesta e primul dintre ultimele patru pe care îl ratez.

– Ce treburi ai avut la Inverness, dacă-mi permiți să întreb?

– Afaceri cu lână. Anul acesta am negociat pentru clanul Buchanan pachetul majoritar pentru două dintre cele mai mari fabrici de prelucrare a lânii din Inverness.

– O, felicitări!

Încercă să își mascheze ușorul disconfort provocat de menționarea oilor și a lânii. Clanul MacLawry nu creștea oi, în afară de câteva exemplare din rasa scoțiană pentru uz propriu și pentru micile lor fabrici de prelucrare

a lânii. Creșterea oilor la scară largă însemna că oamenii erau goniți de pe pământurile lor pentru a face loc pentru mai multe pășuni pentru oi. Însemna gonirea muntenilor de pe pământurile lor. Și însemna tot ce clanul MacLawry respingea cu îndârjire.

Ranulf știa că cei din clanul Buchanan aveau drept principale surse ale averii carnea de oaie și lâna. Și îi alesese pe Robert Cranach și pe James MacMaster ca posibili pretendenți pentru ea. Așadar, clanul Buchanan deținea ceva ce el își dorea pentru clanul lui. Altfel n-ar fi făcut demersuri pentru o alianță.

– Ai un aer foarte serios în clipa asta, remarcă Robert, în timp ce continuau să facă împreună piruete pe ringul de dans.

– A, da? Se întâmplă foarte rar.

– Bine, chicoti el.

Nu era sigură ce voia el să spună, dar zâmbi, totuși. Avea parte de o petrecere superbă alături de prietenii ei, valsa în brațele unui bărbat chipeș care îi acorda atenție și o complimenta. Se simțea perfect.

Și chiar atunci îl văzu și aproape că se împiedică. Lachlan MacTier. Ceilalți scoțieni din încăpere purtau kilt, dar el, nu. Nu în acea seară. În acea seară purta o redingotă lungă, de un gri-închis, pantaloni din piele de căprioară și cizme negre, perfect lustruite. Cămașa era albă ca zăpada, vesta era neagră cu gri, iar lavaliera perfect aranjată. Arăta... Rowena întoarse capul ca să îl poată vedea în continuare în timp ce plutea pe ringul de dans.

Arăta la fel de bine și de elegant ca oricare dintre gentlemenii englezi prezenți. De fapt, mai bine decât cei mai mulți dintre ei. Nici nu știa că Lachlan avea haine englezești în garderobă sau, dacă le avea, își imaginase că nu le-ar purta vreodată. Înainte ca Robert Cranach să o întrebe la ce se uita așa, cu gura căscată, valsul se încheie. Începură să aplaude alături de ceilalți invitați, iar Rowena îi zâmbi partenerului său.

– Mulțumesc. A fost foarte plăcut.

- Nu-mi mulțumi, milady, a fost plăcerea mea. Se uită înspre Lachlan, apoi din nou înspre ea. Un rival, presupun.

- Lachlan? Cerule mare, nu! Așteptă ca să fie sigură că lordul Gray o putea auzi, apoi continuă: Mereu îmi spune că îmi este ca un al patrulea frate.

- Din frăția scoțienilor, completă Lachlan. Îmi cer scuze, Rowena, că am întârziat. Am însămânțat jumătate din câmpul dinspre sud și abia atunci ne-am dat seama că vitele nu-mi intrau pe câmp prin gard. Veneau prin albia râului. Așa că am pus un gard și de-a lungul malului.

Rowena ar fi vrut să îi spună că nici nu îi remarcase absența, dar își dădea seama și ea cât de penibil ar fi sunat. Mai mult, însămânțarea unui câmp călcat apoi de vite ar fi însemnat un dezastru nu doar pentru Lachlan, ci și pentru țăranii de pe pământurile lui, pentru morar și pentru cei care țineau prăvăliile care aveau nevoie de cereale pe post de materie primă. Și tot așa. Ranulf îi explica mereu că un dezastru poate provoca mereu dezastre mult mai mari.

- Bună treabă! îi zise ea.

- Nu atât de pasionantă ca o serată, dar nu puteam amâna pentru a doua zi. Se uită în jur, cuprinzând cu privirea întreaga sală decorată în alb și auriu. Sper că n-am ratat cele mai bune dansuri, îi spuse, iar ochii lui verzi îi întâlniră pe ai ei.

- Doar pe primele patru, răspunse Rob în locul ei. Observ că fratele tău mă privește destul de insistent. Mă scuzi câteva clipe, domniță?

- Desigur.

- Și zi așa, Glengask îl privea insistent, hm? zise Lachlan, imitând surprinzător de bine felul lui Rob de vorbi. Nu cred că Ranulf a mai privit așa pe altcineva în seara asta.

Rowena îi întoarse spatele și porni în căutarea lui Jane. Nu avea de gând să stea să-l asculte glumind pe seama bărbatului cu care avea șanse mari să se mărite. Iar Jane avea, probabil, nevoie de ajutor. Singurul lucru mai

grav decât ca prietena ei să se îndrăgostească de Lachlan era să se îndrăgostească de Munro. Majoritatea femeilor învățaseră deja că nu trebuiau să riște nimic cu fratele ei. O mână îi cuprinse brațul.

– O singură privire? întrebă Lachlan, venind în fața ei. E un efort al naibii de mic, Rowena.

– De ce te-ai îmbrăcat ca un englez?

El își privi ținuta superbă și își netezi haina.

– Ai zis că-ți plac englezii, nu?

– Nu ești englez, oricum te-ai îmbrăca.

– Nici lordul Rob Cranach nu e, făcu Lachlan, arătând înspre musafirul care se îndepărta.

– Nu. E scoțian. Dar, spre deosebire de tine, poate discuta despre teatru, modă și literatură.

– La fel poate și Cairnsgrove.

– Dar Rob îmi spune și că sunt frumoasă și dezirabilă și nu se ceartă cu mine din orice. Mă place.

– Vrei să spui că îi place ce-ar avea clanul Buchanan de câștigat prin zestrea ta.

Rowena încleștă pumnul.

– Cu aceste vorbe ne-ai insultat și pe mine, și pe Rob. Meriți o palmă.

– Dar nu mă vei pălmui, așa-i, fetițo?

Zâmbi, iar privirea ei căzu din nou, fără să vrea, asupra gurii lui.

– Dacă era o petrecere între scoțieni, știu că m-ai fi pălmuit, continuă el.

Era, cel mai probabil, cel mai enervant bărbat pe care îl cunoscuse în viața ei, decise Rowena.

– Parcă încercai să arăți și să te porți ca un englez, îi zise ea pe un ton cât de calm putea. Dacă atât poți, mă tem că e mult prea puțin.

Ochii lui verzi o studiară cu atenție preț de câteva clipe.

– Deci nu vrei să spun ceea ce gândesc, murmură el într-un sfârșit. Vrei să zâmbesc, să-ți fac complimente, să te lingușesc ca să te conving că sunt bărbatul potrivit pentru tine. Pot să fac asta.

- Nu asta...

Se întrerupse, înăbușindu-și cu greu un mârâit de frustrare. Îi putea spune că trebuia să creadă, nu doar să dea din gură, dar asta l-ar fi provocat să îi atragă atenția că nu avea de unde să știe cine era sincer cu ea și cine nu. Apoi ea ar începe să se întrebe care dintre complimentele lui Rob sunt sincere și care sunt studiate și calculate pentru a-i cuceri bunăvoința. La naiba, deja își punea toate acele întrebări.

- Lasă, nu-ți mai bate capul, îi răspunse.

- Ba voi fi un gentleman pentru tine, domniță.

Îi oferi brațul, dându-i ocazia să meargă alături de el sau să plece ca din pușcă și să pară o nebună pentru că refuza un gest atât de curtenitor. Așa că Rowena acceptă brațul.

- Condu-mă la masa cu gustări!

O luară în acea direcție, deși Lachlan părea să fi ales o rută ocolitoare.

- Vezi? Sunt cât se poate de cuviincios.

- Nu-mi vorbi.

- Atunci n-am să-ți pot spune că părul îți este negru și strălucitor ca pana corbului sau că ochii tăi au culoarea cerului pe timp de furtună.

Ea își înfipse degetele în brațul lui.

- Astea nu-s complimente, îi zise. E felul tău de a-ți bate joc de purtările unui gentleman.

- Așa zici? întrebă el, ridicând din sprânceană. Cum așa?

- Ai ales elemente poetice în culorile potrivite ca să mă faci să cred că te gândești la mine în mod poetic. Știm amândoi că nu e așa.

- Atunci ar fi trebuit să zic că ochii tăi mă privesc cu furie, ca ai unei pisici sălbatice, și că pletele-ți sunt negre precum inima mea? N-am auzit nici un englezoi să spună ceva atât de sincer.

- Poate că nu, recunoscu ea, refuzând să se lase amuzată. Dar din partea ta chiar cer sinceritate, zise Rowena

cu o strâmbătură. Prea multă vreme te-am văzut în culorile curcubeului.

Îi ceruse sinceritate, așa că se cuvenea să i-o ofere, la rândul ei.

– Deci despre asta e vorba? întrebă el abrupt, lăsându-și jos brațul și întorcându-se cu fața spre ea. M-ai imaginat un soi de Galahad, iar acum mă învinovățești pentru că nu sunt cum credeai? Cum n-am fost niciodată?

– Ce spui nu are nici o noimă.

Încercă să treacă pe lângă el, dar el îi ținu calea.

– Ba are, o contrazise. Și încă ai curcubeul ăla pe ochi. Prin el îi privești acum pe ceilalți bărbați. Te amăgești singură, Rowena. Iar acum eu sunt singurul pe care îl vezi cu claritate. Te sperie ideea, nu-i așa? După toată pălăvrăgeala despre Londra, despre gentlemeni și înalta societate, bărbatul pe care l-ai vrut dintotdeauna sunt tot eu. Și acum ți-ai dat seama că nu-s vreun arbitru al eleganței, așa că nu poți să recunoști că încă mă placi!

– Nu pot să recunosc că încă te plac pentru că nu te plac! protestă ea. Ținuse dinții încleștați atât de rău că aproape o dureau. Ești cel mai rău om pe care îl cunosc!

– Sunt singurul care nu se preface a fi altceva decât e, i-o întoarse el, strângându-și buzele.

– Aha! exclamă ea. Uită-te la tine, îmbrăcat ca un englezoi pentru că ai crezut că asta îmi doresc!

– Bine, m-am gătit pentru tine. Dar acum mi-am dat seama ce hram porți și n-am să mai fac asta.

– Habar n-ai nimic despre mine! Acum pleacă din casa asta înainte să...

– Voi doi, potoliți-vă! Acum!

Ranulf apăru între ei atât de repede, că Rowena se sperie.

– Nu știu de la ce mama dracului v-ați luat, dar puteți s-o lămuriți și mâine. Lachlan, ai face bine să pleci.

– Nu, zise vicontele, spre marea mirare a Rowenei.

Lachlan era cel mai apropiat aliat al lui Ranulf. Mereu îl susținea și îl asculta pe Glengask. Mereu.

- Nu mă face să-ți cer din nou. Pleacă! Vorbim mâine.

- Rowena mi-a promis un vals și mă aștept să-și onoreze promisiunea.

Tonul lui nervos o luă prin surprindere. Nimeni nu-i vorbea așa lui Ranulf. Dar lui Lachlan nu părea să îi pese. În schimb, continua să o privească fix, de parcă nu mai exista nimic și nimeni altcineva în jur. Rowena înțelese că ce se întâmpla în fața ei nu era câtuși de puțin o glumă sau o bătaie de joc. Chiar o voia pentru el.

Brusc simți că încăperea se surpă în jur și că o înghite podeaua. Avea nevoie de ceva care să o ajute să își recapete echilibrul, ceva de care să se țină, orice numai să nu se mai uite la el cu gura căscată. Lachlan MacTier o voia pe ea. Pe ea! Vreme de 18 ani, aproape fiecare gând și fiecare pas al ei avuseseră legătură cu acel bărbat. Și, în timp ce încerca să mențină o expresie neutră, își dădu seama că în acel moment nu avea habar cum să reacționeze față de el. Sigur, nu se schimba nimic. Nu era cu putință. Dar chiar și așa... Dacă nu se schimbase nimic în legătură cu ce avea de gând să facă cu viața ei, atunci de ce brusc se simțea atât de... diferit?

- Nu pot să-ngădui ca oamenii ăștia din exterior să îi vadă pe cei din clanul MacLawry certându-se între ei, Lach. Nu permit asta.

Privirea lui Ranulf ar fi putut îngheța apele.

O, nu! Nu trebuia să se întâmple așa ceva. Rowena încercă să își adune gândurile și să le pună într-o oarece ordine. Lord Gray era parte integrantă a clanului. Dacă se întâmpla ceva care să schimbe acea stare de fapt, lucru care acum părea posibil, nimănui nu avea să îi fie mai bine. Și chiar dacă sentimentele ei erau confuze, era sigură că nu-l voia pe Lachlan alungat.

- Eu...

Ursul apăru ca de nicăieri și-și trecu un braț peste umerii lui Lachlan.

- Ce-ai zice să mergem la cârciumă, la Bonny Bruce, și să băgăm ceva alcool în noi? mormăi el.

Lachlan îi dădu brațul la o parte, apoi se scutură vizibil.

– N-am nevoie să bei cu mine. Pot s-o fac singur.

Îi mai aruncă Rowenei o privire, apoi se întoarse pe călcâie și ieși din sala de bal.

– Ce mama naibii a fost asta? o întrebă Munro încruntându-se.

– N-am timp să discut cu tine despre asta, îi zise ea, încercând să nu pară îngrijorată și să se adune. Trebuie să mă ocup de invitați.

– Rowena! rosti Ranulf cu glas oțelit.

– Nu vreau să provoc o scenă, Ranulf. Te rog!

Umerii lui își pierdură din încordare.

– Bine. Mâine-dimineață la 10, la mine în birou.

– Mulțumesc, zise ea încuviințând din cap.

Așadar avea la dispoziție 12 ore să decidă ce să îi spună lui Ranulf, când nu știa nici măcar ce să își spună sieși. Tot ce voia era o viață normală și romantică alături de un om care să țină la ea pe cât ținea și ea la el.

Iar acum bărbatul pe care cândva îl considerase cavalerul ei pe cal alb se purta ca un nebun. Totul ar fi mai simplu dacă Lachlan s-ar ține deoparte. În același timp, nu putea să nu se gândească la vizita pe care cel mai probabil avea să o primească mai târziu în acea noapte. Nu pentru că îi aștepta cu nerăbdare sărutul, ci din pricina problemelor pe care el i le putea face dacă ajungea la concluzia că ea rupsese înțelegerea.

– A fost... neliniştitor, mormăi Ursul. Nu cred că i-am mai văzut pe ăştia doi certându-se. Să se tachineze, da. Dar să se certe...

– Înainte, Rowena era de acord cu tot ce scotea el pe gură, zise şi Ranulf, uitându-se la sora lui care, cu un zâmbet uşor forţat, îi cerea unchiului Myles să danseze cadrilul cu ea.

Pentru o tânără atât de dornică să se mărite, înconjurată de 10–12 bărbaţi nerăbdători să danseze cu ea, alegerea lui Myles era cel puţin neobişnuită. În afară

de cazul în care Rowena căuta un răgaz să își limpezească gândurile.

- Crezi că Rob Cranach o să-i ceară mâna? întrebă Munro, aruncându-i o privire ascuțită fratelui marchizului de Helvy.

- Da. Mă aștept s-o ceară.

- Poate că Winnie a simțit nevoia să îi spună lui Lach că și-a ratat șansa. Deși asta mai curând l-ar face fericit. Sau, în fine, asta zicea... Cred că...

- Ursule, o să-ți ia foc creierul dacă te mai gândești mult, zise Ranulf, bătându-l pe umăr. Nu cred că vom afla în seara asta ce se petrece.

- Am ratat ceva?

- Aș spune că da. Mai curând da decât nu, răspunse Ranulf.

Munro se aștepta, cu siguranță, la o mică insultă și Ranulf nu voia să-i dea fratelui mai mic de bănuit până nu se lămurea el însuși ce Dumnezeu se petrecea.

- Aha. N-ai decât să te ții de poante. Îți reamintesc că într-o săptămână o să stai în fața lui Dumnezeu și a majorității clanurilor însurându-te cu o englezoaică.

Un fior de neliniște îl cuprinse pe Ranulf. Nu pentru că ezita să se însoare cu Charlotte, ci din pricina oaspeților care aveau să își facă apariția la nuntă. Reușise, cu multe eforturi, dar și cu o doză mare de noroc chior, să cadă la pace cu clanul Campbell. Dar cu atâția aliați încă nesiguri și cu rivali secreți de față, orice se putea întâmpla la nuntă.

Era un alt motiv pentru care voia să definitiveze alegerea unui soț pentru Rowena, asigurându-i, astfel, viitorul. Avea 18 ani și nu făcea nici un secret din faptul că era disponibilă și se afla în căutarea unui soț. Era sora lui MacLawry, iar puterea și averea pe care le reprezenta se puteau dovedi prea ispititoare. Dacă cineva decidea să o răpească împotriva voinței și a dorințelor ei, asta avea să însemne război.

– O să țin minte, Ursule, zise cu glas tare. Și adu-ți aminte, la rândul tău, că nunta mea va fi o bună ocazie să-ți găsești și tu o mireasă.

– Ești crud, Glengask! făcu Munro, arătând, pentru prima dată, cumva îngrijorat.

– O, nici n-ai idee. Acum du-te și dansează cu cineva!

Rămas singur pentru un moment, Ranulf profită de rara ocazie și privi în jur. Charlotte era lângă Arran și Mary a lui și râdeau tustrei de ceva. Rowena continua să danseze cu Myles Wylkie, unchiul lor englez, iar roșeața îi dispărea treptat din obraji. Undeva mai încolo, cei doi Buchanan, lordul Rob și vărul lui, James, erau adânciți într-o discuție ce părea foarte serioasă. Își dădea seama că Rob nu era vreun prostănac, iar dacă Cranach îl considera pe Lachlan un rival la mâna Rowenei probabil avea să o ceară de soție mai devreme, nu mai târziu. Iar asta avea să fie ideal pentru toți cei implicați.

Taverna Bonny Bruce din Mahldoen era în general locul potrivit să găsești un tovarăș de încăierare. În acea seară, locul era mai tăcut ca moartea, cel mai probabil pentru că a doua zi urmau să înceapă să sosească și căpeteniile de clan, și celelalte clanuri. Satul avea să fie la patru ace, cu toată lumea în haine de duminică, iar ochii învinețiți și buzele sparte nu erau recomandate.

– Încă un rând, Lord Gray? îl întrebă cârciumarul, iar Lachlan încuviință.

– Da. Încă una pentru drum, te rog!

– Credeam că o să fiți la castel la balul lui Lady Winnie, continuă Tim, umplându-i o halbă cu bere. Arătați elegant, numa' bun de petrecere.

Lachlan făcu un gest de lehamite cu mâna.

– Prea mulți englezoi împopoțonați și plini de ei.

– Mda. Măcar cheltuiesc ceva parale pe la noi.

Aveau, așadar, o calitate. Dar tot nu înțelegea ce mama naibii admira Rowena așa mult la ei. Discuțiile despre teatru nu aveau noimă când cel mai apropiat teatru era în Inverness, la aproape o sută de kilometri. Nici

discuțiile despre moda de la Paris nu i se păreau mai potrivite. Prostiile alea din mătase și dantelă n-ar rezista o săptămână în Scoția. Chiar voia să plece de tot din Scoția? Nu-i venea s-o creadă, orice i-ar fi zis. Locurile acelea rămâneau în sufletul și în sângele oamenilor. Nu se putea ca o fată, fie ea și educată și plimbată pe la Londra, să decidă pur și simplu că aparține altor locuri.

La naiba, dacă Rowena voia să viziteze locuri elegante, ar fi dus-o bucuros la Londra ori de câte ori ar fi dorit ea. I-ar fi construit chiar și un teatru în An Soadh și ar fi angajat actori, dacă asta i-ar fi fost dorința.

Dar dacă neajunsul lui era că nu e englez, atunci de ce făcuse piruete încoace și-ncolo pe ringul de dans alături de Rob Cranach? Era scoțian, deși alegea în general să fie privit drept altceva. Lachlan se încruntă. Da, așa era lordul Rob – un bărbat care purta kilt când era în avantajul lui să fie scoțian și care, câteva secunde mai târziu, râdea pe seama ciudățeniei scoțienilor și povestea că și-a petrecut majoritatea vieții pe alte meleaguri.

Lachlan se uită la hainele englezești pe care le împrumutase de la Arran. Era limpede că nu se pricepea așa bine ca alții să fie ipocrit. Știa că nu era el însuși în acea ținută. Crezuse să o va impresiona pe Rowena, dar ea își dăduse seama imediat unde bătea.

- Nătărău ce ești! bombăni în surdină.

Tim aduse halba.

- Vreți doar bere, stăpâne? Eu și Tom MacNamara, morarul, am făcut un soi nou, foarte bun.

Lachlan goli halba din câteva înghițituri, apoi i-o întinse lui Tim.

- Ia s-o vedem.

Cârciumarul rânji.

- Știam că o să vreți să încercați. Sunteți cum trebuie, dacă-mi permiteți.

În acea seară, probabil nu mai erau mulți care îi împărtășeau opinia. În realitate, Lachlan se simțea pregătit pentru orice în acea seară, doar că nu apărea nimic. Însă ceva începuse să-i răsară în minte. Joc. Întreceri.

Urmau să aibă loc în cele două zile de dinaintea nunții, iar Ursul îi lăsase doar lui în cârcă toate pregătirile.

Ce le spusese oaspeților Rowenei? Că se gândise că pentru ei cele mai potrivite întreceri ar fi fost cursa călare și aruncarea bolovanilor. Căci acele întreceri nu erau menite să îi impresioneze pe englezoi. Poate Rowena ar fi vrut să creadă altceva, dar acele întreceri erau despre clanul MacLawry. Despre a le arăta altor clanuri, dar și propriului clan, că nu se punea nimeni cu Glengask, cu căpeteniile lui și cu oamenii lui. Întrecerile erau despre Scoția.

Rowena adora întrecerile. Sau, cel puțin, le adora înainte, iar el se îndoia că cele trei luni petrecute la Londra ar fi schimbat asta. Lachlan rânji. Era o afurisită de scoțiană, iar el avea să demonstreze că numai un scoțian get-beget, unul adevărat, nu doar un bărbat care se îmbrăca precum un scoțian, din când în când, avea să fie potrivit pentru ea.

După estimarea lui, era deja trecut de 3.00 dimineața când plecă din cârciumă și încălecă pe Beowulf ca să parcurgă cei aproape cinci kilometri până la reședința Gray. În general, ar fi avut măcar pe unul dintre lachei alături de el, pentru că era riscant pentru o căpetenie MacLawry să umble de unul singur pe timp de noapte. Dar în acea noapte era atât de cuprins de furie și de frustrare că nu l-ar fi deranjat să-i iasă vreo belea în cale.

La Glengask aproape toate luminile erau stinse, deci serata era încheiată. Sau aproape încheiată. Se încruntă și o luă pe drumul spre castel. Știa precis care erau ferestrele de la camerele Rowenei și la toate distingea pâlpâiri de lumânare. Îi era datoare cu un sărut. Oare îl aștepta, îmbrăcată în superba ei rochie de culoarea lavandei, sau era în continuare în sala de bal, dansând în brațele lordului Robert?

Voia să știe și voia să-și lipească buzele de ale ei. Voia să o dezbrace de rochia din mătase, să îi atingă și să îi sărute pielea fină, să o pătrundă, să o facă a lui.

Dar voia ca și ea să simtă la fel, să aibă aceleași gânduri și dorințe. Fie că era băut sau treaz, știa perfect că în acel moment ea nu nutrea față de el dorințele pe care le nutrea el față de ea.

Sau, mai bine zis, se convinsese singură că el fusese un prinț din vis și că perioada petrecută la Londra o trezise la realitate.

- Afurisita Londră!

Îi dădea un sentiment plăcut să rostească acele cuvinte, așa că le spuse din nou. De două ori. Apoi mai aruncă o privire înspre ferestrele castelului, întoarse calul și se întoarse spre reşedinţa Gray. Din punctul lui de vedere, toată tevatura pornise de la vise, dorințe și curcubeie. De a doua zi, avea să îi arate cine era el cu adevărat. Și cine era ea cu adevărat. Iar Robert Cranach ar face bine să nu-i stea în cale.

- Arăți ca un morman de balegă, zise Ursul imediat ce intră în salonul pentru micul dejun de la reședința Gray, a doua zi de dimineață.

Lachlan dădu încet din cap, așezat la locul lui obișnuit, în capul mesei. Al mesei lui. I se părea un detaliu important în acea zi în care nu mai era sigur ce simțea față de membrii familiei MacLawry.

- Nici tu nu ești mai cu moț. Eu măcar știu de la ce mi se trage. Tu ce scuză ai?

- Sarah Parker. Fata aia nu-i deloc așa dulce precum pare. Spatele meu arată de zici c-am alergat toată noaptea prin urzici.

Munro își scutură ușor pletele, se îndreptă spre bufet și își umplu farfuria.

- Te-ai dus la Bonny Bruce fără mine?

- Da. Locul era mai gol ca o biserică într-o zi de luni. Nimic de făcut. Doar de băut.

Ursul se aşeză pe scaunul de la celălalt capăt al mesei și-i făcu semn unuia dintre lachei să îi umple ceașca cu ceai.

- De la ce v-ați luat tu și Winnie aseară?

Tipic pentru Ursul să treacă direct la subiect. Finețea era pentru diplomați. Lachlan termină de mestecat felia de pâine prăjită și luă o gură de ceai.

– De la curcubeie.

Ursul ridică din sprânceană.

– Mai aveați un pic și vă luați la bătaie, zise el, punând cinci lingurițe de zahăr în ceai. Chiar te aștepți să te cred?

– Dacă vrei mai multe informații, întreab-o pe ea. Îi întinse o foaie de hârtie. Mi-ai pus mie în cârcă întrecerile, dar mi-am zis că ar fi bine să știi măcar ce-am hotărât.

Ursul citi în timp ce devora un ou moale și un păstrăv afumat.

– Ai omis hăituirea ursului, zise după câteva clipe, ridicând privirea. Ai de gând să ne omori pe toți?

– Nu. Sunt jocuri cum se cuvine pentru o întrecere scoțiană ca la carte, răspunse Lachlan, arătând înspre listă. Și nu vrei ca englezoii să plece de-aici măcar un pic speriați?

– Ca să-și aducă aici armata și să încerce din nou să ne șteargă de pe fața pământului? Pe noi, cei care o să mai rămânem în viață după întrecerile pe care le-ai notat aici? Ai trecut aruncarea ciocanului, curse de cai – bărbați și femei –, azvârlirea bușteanului, cursa de viteză, aruncarea bolovanilor, trasul la țintă, capturarea porcului...

– Pe partea cealaltă am scris și concursuri de cântat la cimpoi și la vioară. Și concursul de dans, zise Lachlan încruntându-se în glumă. Ce zici, să-i sugerez lui Ranulf să avem trei zile de întreceri? S-ar putea ca două să nu fie îndeajuns.

– Ai înnebunit.

– Ba nu.

Se ridică. Dacă nu reușea să îl convingă pe Ursul, nu avea nici o șansă cu Glengask.

– Uite ce e, nu e doar o adunare a clanului MacLawry. Da, vor veni cei mai buni dintre oamenii noștri, dar

și clanurile Campbell, Stewart, Buchanan, MacDonald, MacGregor, Cameron și Gordon. Plus alții.

- Da. Au început să sosească încă din zori. Am venit să te iau să mă ajuți să aranjez corturile lângă lac. Asta dacă ai redevenit civilizat.

- Și cu ce impresie vrei să se întoarcă acasă? Că am ținut o nuntă frumoasă, civilizată, plus câteva jocuri aristocratice pe care le poate câștiga orice englezoi? Că am devenit noi înșine niște englezoi, așa suntem de civilizați și de gentlemeni?

Prietenul lui se încruntă din nou.

- Așa vrea Ranulf să ne considere englezii. Civilizați.

- Dar celelalte clanuri? Tot așa vrea să ne considere? Niște capete plecate, dar politicoase? Niște neica nimeni care leșină când văd sânge?

Munro se uită din nou la listă și zâmbi.

- Lach, nu ești deloc nebun. Ba chiar cred că ești un geniu. Bătu cu pumnul în masă, făcând ceaiul să sară din cești. Astea-s întrecerile scoțiene adevărate! strigă, ridicând lista. Iar noi suntem scoțieni adevărați!

- Suntem! Iar cine se așteaptă la mai puțin din partea noastră va avea o mare surpriză. Mergem să-i arătăm lista lui Glengask?

- O, da! N-o să-i prea placă lui Winnie, dar pun pariu că Ran o să fie de acord. Dar să vorbești tu.

Lachlan se ridică în picioare.

- Hai să-i dăm drumul! Avem corturi de montat și întreceri de organizat.

Și inima unei femei de cucerit.

capitolul 8

Rowena se uită peste listă.

- Nu! Nu, nu, nu!

- Deja mi-am dat acordul, Rowena, zise Ranulf de la biroul lui de mahon. Nu are sens să mă contrazici.

– Întrecerile ar trebui să țină lumea ocupată înainte de nuntă. Ce e scris aici e... necivilizat!

Plus că era scrisul de mână frumos și ordonat al lui Lachlan. Aparent găsise un alt mijloc să o chinuiască.

– Cei mai mulți dintre oaspeții mei chiar sunt necivilizați.

– Dar ai mei nu sunt.

– Rowena, în general aș fi de acord cu tine. Dar ia gândește-te: trebuie să mențin un echilibru între a avea putere și autoritate aici, în Scoția, și a deschide noi afaceri la Londra și chiar în străinătate. Dacă reușesc să organizez niște întreceri dure, să am grijă să nu se transforme în haos, iar a doua zi să mă însor cu o lady englezoaică dintr-o familie respectabilă, în fața scoțienilor mei și a aristocraților englezi, mă voi dovedi de două ori puternic și de două ori formidabil.

Ceea ce îi spunea avea sens, într-un fel stupid, de mascul care se bate cu pumnii în piept.

– Riscurile sunt mari. Am văzut de multe ori cum întrecerile din clanul MacLawry se transformă în haos. Iar acum o să participe... câte clanuri, 12?

– Da.

Ochii lui de un albastru intens îi căutară pe ai ei, gri precum norii de furtună.

– Totul cade în răspunderea mea, *piuthair*. Va fi ori succesul meu, ori eşecul meu. Și cred că merită riscul.

– Bine, dar...

– Rowena, nu sunt obişnuit să mă explic. Și în nici un caz de două ori. Gata! Hotărârea mea e luată.

Știa că nu avea sens să mai încerce să îl convingă. Mai mari şanse avea să convingă un bolovan.

– Prea bine.

– Bun. Acum să vorbim despre tine și Lachlan. Ce mi-a scăpat?

O, atâtea lucruri!

– Nimic. A fost doar o ceartă prostească.

El nu părea convins.

– De la ce?

- Chiar nu vreau să vorbesc despre asta, Ran. Și oricum, s-a încheiat.

Probabil totul se încheiase, căci Lachlan nu venise să își revendice sărutul, în ciuda faptului că ea îl așteptase până aproape de răsăritul soarelui. Nu sărutul îl așteptase, desigur, ci ocazia să-i mai zică vreo două. Și oricum nu ar fi reușit să adoarmă, pentru că nu se obișnuise cu gândul că Lachlan nu o mai tachina.

- Nu mai visezi la el, da?

- Nu. Bineînțeles că nu. Doar că acum, că nu mai sunt leșinată după tot ce spune și face, a devenit cam enervant.

- O să reușiți să vă suportați zilele astea sau ar trebui să îl exclud de la întreceri? Ursul l-ar putea înlocui.

Asta ar fi ușurat lucrurile. În același timp, ar fi fost o lașitate, iar el i-ar spune-o cu siguranță în față. Plus că nu ar rezolva situația dintre ei.

- O să reușim. Ursul n-o să vrea decât întreceri cu aruncări. Măcar Lachlan a inclus curse, tras la țintă și un concurs de dans.

După câteva momente, Ranulf încuviință din cap.

- Atunci dați-i drumul! Îmi vin căpeteniile. Și clanul MacDonald.

Rowena își dădea seama că Ranulf încerca să fie amuzant, așa că zâmbi și ieși din birou. Nu avea idee de ce simțea în continuare nevoia să îl protejeze pe Lachlan de frații ei, iar uite c-o făcuse din nou. Iar acum organizau întrecerile împreună.

Ziua fusese înnorată încă din zori, iar de câteva minute bune picături fine de ploaie începuseră să ude dealurile. Cei mai mulți dintre prietenii ei londonezi se împrăștiaseră care-ncotro, fie în spațioasa bibliotecă a lui Ranulf, fie în salonul de dimineață sau în camera de biliard și în cea de muzică. Măcar nu mai trebuia să îi distreze ea. Chiar nu se simțea în stare. Era departe de a avea dispoziția necesară.

În dreptul ușii de la intrare, Cooper o aștepta ținând în mâini o haină din piele de focă. Rowena o îmbrăcă

și își trase și cizmele de vreme rea, pe care le purta mult mai des decât pantofii de vreme bună. Își puse o pălărie cu boruri largi de-a lui Arran și ieși în ploaie.

– Rowena!

Se întoarse la timp să-l vadă pe Ranulf la jumătatea scărilor.

– Ce e?

– Cum ziceam, azi vin căpeteniile. Ia-o pe Una cu tine, zise el, bătând ușor pe spate unul dintre câinii de vânătoare. Una, păzește-o pe Rowena!

– Haide, Una! strigă și ea, pornind apoi, împreună cu însoțitoarea ei, pe poteca ce ducea înspre lac.

Când ajunse în vârful dealului, încetini. Cu o zi înainte, în fața ei se întindea o pajiște plină de iarbă neagră. Acum vedea aliniate cam o duzină de corturi, plus baldachine și o mulțime de structuri din lemn și câteva zeci de baloturi de material textil. Semăna cu începutul pregătirilor pentru întrecerile clanului MacLawry, cu toate că știa că evenimentul avea o semnificație mult mai mare. Se însura MacLawry însuși, asigurând continuitatea familiei sale, iar toate clanurile din împrejurimi trebuiau să vadă asta.

Pentru prima dată, era bucuroasă că pregătirile nu erau pentru ea. Și spera ca Ranulf să reușească să o liniștească pe Charlotte atunci când aleasa lui va vedea hoarda de munteni care avea să umple acele corturi în următoarele zile. Ajunseseră să trăiască atât de izolați, în grupuri atât de mici, încât acum, mai mult ca oricând, nimeni nu voia să rateze o astfel de întrecere.

– Ursule, leagă asta înainte să zboare în lac cu mine cu tot!

– Da! Dă-mi un afurisit de minut!

Ea se uită la cortul pe care tocmai îl ridicau. Un bărbat la bustul gol în ploaie, purtând doar un kilt în culorile MacLawry și cizme de lucru pline de noroi, trăgea de o bucată uriașă de pânză în timp ce alți bărbați încercau să ancoreze totul în pământ. Când totul fu gata, el se întoarse, cu pletele castanii lipite de față și pline de apă.

- Lachlan, zise ea tare, neputând să nu îi observe umerii musculoși și abdomenul parcă sculptat, precum și dunga subțire de păr care îi începea din dreptul pieptului și dispărea undeva sub betelia kiltului. Simți că respirația i se accelerează un pic.

El înclină capul. Probabil că pieptul îi era cald, încins, căci din el ieșeau aburi în timp ce se apropia.

- Rowena.

- Nu ți-e... frig? întrebă ea, căci nu găsise altceva de spus.

- Nu. Și oricum m-aș fi udat până la piele. Își lăsă capul pe spate, închise ochii și deschise gura sub ploaie. Pentru vremea scoțiană, e chiar plăcut.

- Ce nu te doboară te face mai puternic, răspunse ea.

- Adevărat.

Își lăsă mâna în jos, iar Una veni să îl adulmece și să cerșească mângâieri.

- Mă bucur că ai venit cu unul dintre câini. Până la apus, locul ăsta o să colcăie de clanuri rivale. Clanul Cameron deja a revendicat cele două corturi din stânga.

- Te preocupă siguranța mea?

El se încruntă.

- Bineînțeles. Nu vreau să pățești ceva, fetițo. Ești prea de preț pentru mine.

Iar făcea pe fermecătorul. Și era, fără îndoială, conștient de cât de bine arăta stând acolo cu pieptul gol și plin de noroi.

- Așadar, nu ne mai certăm legat de cine pe cine vede mai limpede?

- Zic că vom lăsa faptele să vorbească, răspunse el, făcându-i semn să intre într-unul dintre corturi.

Curioasă, ea intră, adăpostindu-se astfel de ploaie. Una se scutură, împrăștiind picături de apă în toate direcțiile, apoi se întinse în dreptul intrării. Nimeni n-ar fi putut să li se alăture fără aprobarea ei.

- Așadar, cum am să-ți dovedesc că te văd limpede, așa cum ești? continuă ea.

- Întâi și-ntâi, îmi ești datoare cu ceva.

Ea simți cum pulsul începe să i se accelereze.

– Nu-i adevărat. N-ai venit la ora și în locul pe care le-am stabilit.

– Ai făcut atâta scandal că m-am trezit dat afară de la petrecerea ta. Pe urmă m-am dus și m-am îmbătat. Nu puteam revendica un sărut când eram mangă.

– Nu eu te-am pus să te îmbeți.

El rânji.

– Ba da, dar n-am să insist ca să nu începem iar să ne certăm.

Oare cearta cu ea chiar îl supărase într-atât? Ea, una, nu dormise bine deloc, dar asta pentru că-l așteptase să-și facă apariția.

– Chiar și-așa, reuși ea să spună, înțelegerea fusese să vii la mine în cameră înainte de culcare. Aici nu e nici noapte, nici camera mea.

Și chiar nu avea nici o intenție să se lase fermecată de el. Nu din nou.

– La naiba cu înțelegerea!

Făcu un pas spre ea, îi luă fața în mâini și o sărută. Rowena simți un fior fierbinte pe șira spinării, intens de-i tăia răsuflarea. Lachlan nu se mulțumea cu săruturi caste, cu buzele strânse, ca sărutul lui Samston. Își mula buzele după ale ei, insistând şi căutând până când ea îi răspundea pe măsură. Ea îi cuprinse încheieturile și-l trase mai aproape.

Curcubeie, realitate, visuri copilăreşti... toate se topeau în îmbrățişarea lui fierbinte. Rowena se ridică pe vârfuri ca să îi poată întoarce mai bine sărutul. Voia să-și treacă degetele peste pieptul lui gol şi îi strânse şi mai tare încheieturile tocmai ca să își controleze propriile mâini. Pentru că, odată ce avea să înceapă să îl atingă, nu credea că s-ar putea opri.

– Lachlan, unde te-ai dus?

La auzul vocii Ursului de cealaltă parte a materialului, Rowena tresări şi se trase înapoi. O, Doamne! Nu trebuia ca Munro să îi vadă grămadă unul peste celălalt.

Cu privirea ațintită asupra buzelor ei, Lachlan își șterse gura cu dosul palmei.

- Dumnezeule! murmură el, apoi făcu doi pași în spate. Sunt în cort! strigă. Vorbesc cu sora ta despre întreceri.

Câteva secunde mai târziu, Ursul se strecură înăuntru, cu pletele-i negre pline de apă și cămașa subțire lipită de pieptul musculos.

- Fără să vă dați palme și șuturi?

Ea trase degrabă aer în piept.

- Ranulf a fost de acord cu planurile voastre pentru întreceri. Dar chiar e necesar să azvârliți și bușteni, și bolovani, și ciocane, și baloturi de fân? N-am putea înlocui una dintre probele astea cu trasul de frânghie, de pildă?

- Uite, putem înlocui ciocanul cu trasul de frânghie, fu de acord Ursul. Ne-a dat trei zile de întreceri sau trebuie să ne descurcăm cu două?

- Începem miercuri la prânz și aveți timp până vineri la apus, decise ea, din moment ce Ranulf n-o făcuse.

- Și ne rămâne seara de dinaintea nunții ca să ne trezim și să ne băgăm mințile-n cap, interveni Lachlan, cu toate că nu avem cum să știm sigur cum va folosi fiecare timpul ăsta.

- Da. Doar n-o să las pacea în mâinile clanului Campbell sau Cameron, se strâmbă Ursul.

- Desigur că nu.

Rowena îl bătu pe umărul mare și ud.

- Puteam să garantăm doar că cei din clanul MacLawry vor fi treji și gata să oprească din fașă orice problemă.

El încuviință.

- Știu că putem face asta. Și mă bucur să văd că sunteți în stare să vorbiți normal unul cu celălalt, fără să urlați. Suntem cu toții prieteni aici. O mare familie.

Lachlan spusese că nu-și dorea prietenia ei, iar acel sărut nu-i dăduse senzația că sunt o familie. Acel sărut o făcuse să se simtă goală, de-a dreptul. Sau, cel puțin, o făcuse să vrea să îl atingă piele pe piele. Trebuia

să se întoarcă la castel înainte să spună sau să facă orice care să o dea înapoi trei luni și să o întoarcă la vechea, prosteasca și copilăreasca ei pasiune.

– Suntem prieteni, încuviință ea. Și trebuie să mă grăbesc înapoi acasă să mă întâlnesc cu părintele Dyce.

– Te conduc, spuse Lachlan înainte să apuce să o ia din loc.

– Numai să nu mă lași să fac toate astea singur, altfel o să dau vina pe tine pentru toate corturile care o să zboare în lac cu oameni cu tot, îl avertiză Ursul, apoi le făcu semn să îl urmeze înapoi în ploaie.

Judecând după expresia lui Lachlan, ar fi preferat să rămână în cort cu ea. Pentru că se gândea la același lucru, Rowena pocni din degete înspre Una și practic o luă la goană prin ploaie. După nici zece pași, simți o prezență înaltă, mare și caldă lângă ea.

– Nu-i nevoie să vii cu mine, îi spuse ea, cu privirea fixată asupra drumului. O am pe Una cu mine.

– Am zis că te conduc.

– Dar de tine încerc să scap.

Lachlan chicoti.

– Am de gând să-ți bântui gândurile așa cum mi le bântui tu pe ale mele, zi și noapte.

Ea riscă să îi arunce o privire.

– Dar nu-s prima femeie pe care o săruți.

Expresia lui deveni serioasă.

– Așa e.

– Și n-ai început să săruți alte femei doar în ultimele trei luni.

– Vrei să fiu total sincer, fetițo?

– Chiar îți cer asta, Lachlan.

Își imaginase prea multe lucruri și petrecuse prea mult timp prinsă în fantezii în ceea ce-l privea. Că era sau nu vina lui, nu voia să mai tolereze minciuni sau închipuiri ori invenții. Câtuși de puțin. Mai ales acum, când... când el îi spusese că o dorea.

– De-a lungul anilor am sărutat destule fete. Sunt cu opt ani mai mare decât tine, Rowena.

– Ai făcut mai mult decât să le săruți, insistă ea.
El trase aer în piept.
– Ba... O dată sau de două ori.
Brusc, Rowena simți că-i venea să plângă. Chiar și acea parte din ea care striga că ar fi trebuit să fie ea în brațele lui știa că nu trebuie să sufere, dar tot suferea.
– Cu cine?
– Asta n-o să-ți zic. Pentru că nu e vorba doar de mine.
– Cum de n-am știut? insistă ea. Am știut când Ursul și Arran... nu se purtau cum se cuvine. Și practic mi-am petrecut viața cu un pas în urma ta.
– N-am vrut să te rănesc, spuse Lachlan, privind înspre castel. Știu că tu credeai că... mă iubești, chiar pe când aveai 12 ani și eu, 20. Așa că am fost... discret. Cred că se poate spune așa.
– Ai iubit-o pe vreuna?
– Nu. Am vrut, dar n-am reușit. Ba chiar aveam de gând să petrec ceva timp la Edinburgh ca să găsesc o fată potrivită când tu ai fugit la Londra.
Deci l-ar fi pierdut oricum și dacă nu s-ar fi vindecat de obsesia față de el. Ideea îi provocă un mic fior de panică, deși, logic vorbind, știa că nu mai avea importanță.
– Așadar, vei pleca după nuntă?
– Nu, răspunse el, privind-o în ochi. Circumstanțele s-au schimbat.
– Așa e.
Și trebuia să țină minte asta. Numai că ideile lor despre cum s-au schimbat circumstanțele păreau radical diferite. Iar a lui implica săruturi.
– De ce ai încetat să-mi mai scrii? o întrebă brusc.
– Poftim?
– După ce ai ajuns la Londra și te-ai instalat la familia Hanover. Mi-ai scris în fiecare zi mai bine de două săptămâni, pe urmă te-ai oprit. Fără un cuvânt. De ce?
– Pentru că nu-mi răspundeai.
– Păi, eu...
– Și mi-am dat seama, continuă Rowena, pentru ea și pentru el deopotrivă, că nu îmi răspunseseși niciodată

la poeziile pe care ți le scrisesem, la milioanele de scrisori, la bilețele, la colierele de flori pe care ți le trimisesem, la biscuiții, cochiliile de scoici, la pietricelele pe care ți le dăruisem. Erai politicos, îmi mulțumeai, dar nu îmi întorceai niciodată gestul. Niciodată. Iar la Londra, încă de la prima petrecere la care am luat parte, bărbații m-au înconjurat, pur și simplu. Bărbați chipeși, bogați, care îmi trimiteau flori, bilețele și poezii. Bărbați care erau interesați de mine.

Când ajunseră la câțiva pași de intrarea în castel, el se opri și o apucă de mână ca să o mai țină lângă el câteva momente.

– Nu pot să-mi cer scuze pentru că ai crescut în preajma mea sau pentru că te-am privit așa cum te priveam. Și să știi că nu erai singura care spunea că suntem sortiți să ne căsătorim. De fiecare dată când îmi zâmbeai, Ursul sau Arran începeau cu glumele despre Lord și Lady Gray. Asta pe când aveai doar opt ani! Mă înspăimânta gândul că viața mea era deja planificată fără să am un cuvânt de spus și că lumea se aștepta să mă însor cu o copilă.

Din depărtare se auziră tunete ale căror ecouri se spărgeau de dealurile din jurul lor.

– Nu am privit niciodată lucrurile în acest fel, zise ea după o pauză lungă.

Acum, că înțelegea cum văzuse el lucrurile, își dădea seama că nu îi dăduse pace o clipă. Dar pe atunci, cel puțin în mintea ei, era doar o chestiune de timp până când aveau să fie împreună.

– Îmi plăcea să vă am pe toți în preajmă, continuă el. Și te adoram. Doar că nu în felul în care doreai. O privi lung înainte să continue: Chiar și când te-ai întors. Am fost surprins când ai spus că ai terminat cu mine. Și ușurat deopotrivă.

– Atunci putem amândoi să mergem mai departe.

Rowena încercă să își tragă mâna dintr-a lui, dar el o strânse mai tare.

- Merg mai departe. Și, la cum văd eu lucrurile, ești obligată să-mi dai o șansă.

Ea ridică din sprânceană.

- Nu sunt obligată să îți dau nimic.

Era mai ușor așa. Era mai ușor să se contrazică, să se certe, decât să poarte o conversație din suflet.

- Ba ești, insistă el. M-ai hăituit vreme de 18 ani. Ai fost pe urmele mele ca o pisică sălbatică pe urmele unui biet iepure. Așa că trebuie să mă tolerezi și pe mine și să mă asculți, acum că eu sunt pe urmele tale. Își trecu ușor degetul mare peste încheietura mâinii ei. Acum că te sărut și fac tot ce îmi stă în puteri să te ademenesc în patul meu.

Ea înghiți în sec. Atingerea lui îi făcuse pielea ca de găină.

- Și pe urmă ce-o să faci? O să te răzgândești iar?

Zâmbetul lui leneș, șiroaiele de apă de pe chipul lui și de pe pieptul gol o făcură să se înfioare.

- Pe urmă o să te iau de nevastă.

Cu tot comportamentul lui din ultima vreme și cu toate săruturile ademenitoare, faptul că Lachlan îi declara intenția de a se însura cu ea o făcu să împietrească de surpriză. Pentru numele lui Dumnezeu și al Sfintei Bridget! Nu putea să nu se holbeze la el. Prin minte îi treceau cu repeziciune cel puțin o mie de gânduri, dar nu reușea să se concentreze asupra nici unuia.

- N-ai nimic de spus? o întrebă el, înclinând ușor capul.

Rowena încercă să își domolească bătăile inimii.

- Acum șase luni ți-aș fi sărit în brațe și aș fi plâns de fericire.

- Văd că nu plângi.

Lachlan nu părea tocmai flatat, dar măcar nu striga la ea sau nu o lua la sănătoasa. Trebuia să îl facă să înțeleagă. Și bine-ar fi fost să se convingă și pe ea îndeajuns ca să nu mai viseze la el.

- Viața mea s-a schimbat, Lachlan.

– Cred că nu așa mult pe cât îți place să crezi. Îi mai strânse o dată încheietura mâinii, apoi i-o eliberă. Pot să am răbdare. Și poți să-ți reamintești că ceea ce voiai de la mine nu era realist. Ceea ce vreau eu de la tine e cât se poate de realist și cred că, dacă te uiți la cum suntem acum, o să fii de acord cu mine.

– Sper că foarte curând o să-ți dai tu seama că te văd așa cum ești, răspunse ea. Nu încerc să mă las greu, Lachlan. Nu e o joacă pentru mine. Pur și simplu, nu suntem compatibili. Nu-mi doresc viața simplă de care aș avea parte în Ținuturile Înalte. Nu mi-o mai doresc.

Lachlan zâmbi din nou, dar ochii lui verzi nu aveau sclipiri amuzate.

– Ei bine, până vom ajunge la o înțelegere și la un punct comun, voi continua să te vizitez nopțile pentru un sărut.

Apoi plecă, pierzându-se în ploaie pe drumul ce ducea spre lac. Rowena nu putea să nu-și dorească să îi poată dispărea din gânduri și din inimă la fel de ușor pe cât îi dispărea din fața ochilor.

Ușa principală se deschise, iar ea se întoarse. În prag stătea lordul Robert Cranach, gata să iasă.

– Aici erai, milady! spuse el zâmbind. Câțiva dintre noi am decis să jucăm șarade. Am anunțat că trebuie neapărat să fac echipă cu tine.

Ea își recăpătă zâmbetul, urcă treptele și intră în castel, înmânându-i lui Cooper haina de ploaie și încălțându-și pantofii de interior.

– Aș fi încântată!

Asta chiar era o activitate potrivită pentru doamne și gentlemeni. Nu ridicarea de corturi, în ploaie. Lachlan MacTier nu era cavalerul ei din vis. Nu era nici măcar un gentleman. Era un muntean barbar într-o lume care avea tot mai puțină răbdare cu cei de felul lui.

Robert Cranach reprezenta viitorul Scoției. Ranulf voia ca și clanul lor să facă parte din viitor și putea reuși asta dacă ea se mărita cu Rob. Dincolo de toate astea, era chipeș, sofisticat și avea maniere de gentleman. Cum

ea nu mai era o fată din Ținuturile Înalte cu ciulini în păr, el era întocmai ce îi trebuia. Ce dorea.

El nu avea să o tragă vreodată în ploaie sau să o sărute într-un cort până își pierde suflarea și mințile. Ar duce-o la teatru și nu s-ar certa cu ea la serate. Da, era perfect. Așa că nu avea importanță dacă îl mai lăsa pe Lachlan să o sărute încă o seară sau două. Spera ca asta să fie îndeajuns ca să îi convingă... să îl convingă pe el că nu pot fi împreună și că o uniune între ei fusese posibilă doar în visurile ei de copilă prostuță.

Apoi, Lachlan nu ar fi avut de ales și ar fi ascultat vocea rațiunii. Dacă nu, singura opțiune care îi rămânea era să îi spună totul lui Ranulf. Și chiar nu voia să facă asta. De dragul tuturor celor implicați.

- Ești lordul Gray, presupun, zise tânăra cu plete roșcate, așezându-se pe scaunul de lângă cel în spatele căruia stătea Lachlan, în picioare.

- Da. Iar tu ești Bridget Cameron, dacă nu mă-nșel.

- O! Ești și isteț, și chipeș! constată ea, oferindu-i un zâmbet larg. Nu te înșeli. Verișoara mea, Florence, îi face ochi dulci fratelui lui MacLawry, Munro, dar tu ești chiar mai arătos decât el.

Lachlan aruncă o privire de-a lungul mesei. Rowena era flancată de Gregory Mackles, Lord Arden, și de lordul Robert Cranach. Arden era una dintre căpeteniile MacLawry, bine-cunoscut pentru interesul deosebit pentru băutură, dar nu reprezenta o problemă.

- Mulțumesc, îi răspunse roșcatei care îl privi și ridică ușor din sprânceană.

- Poate te întrebi, zise ea văzând că el nu spune nimic, cum se face ca una dintre nepoatele lui Cameron să fie nemăritată la 21 de ani.

Lui nici nu îi trecuse prin minte să-și pună o asemenea întrebare.

- Și ce-ai răspunde?

Toate tinerele își găsiseră locurile la masă, așa că bărbații care stătuseră până atunci santinele în dreptul

scaunelor putură și ei să ia, în sfârșit, loc. În unele case, dacă un bărbat le aștepta pe toate doamnele să se așeze, îi mai rămânea de mâncat doar resturi. Ranulf trona în capul mesei imposibil de lungi, cu Charlotte la dreapta sa. Căpeteniile lui erau răspândite peste tot, așezați strategic în caz că se iveau probleme.

Cameron și soția lui stăteau la stânga lui Ranulf, iar MacDonald și fiica lui erau lângă Charlotte. Sosirea clanurilor Stewart și Campbell complicase aranjamentele, dar Lachlan se bucura pur și simplu că nu el se ocupa de ele, ci Ranulf și Rowena. Lucru care îi atrase iar atenția asupra ei. Nu că nu s-ar fi gândit în permanență la ea.

– Aș răspunde că unchiul meu mi-a dat o listă cu șase domni care vin la nunta lui MacLawry și mi-a zis că ar fi bucuros dacă l-aș alege pe oricare dintre ei.

Cameron părea să aibă doar nepoate – cel puțin 10–12 – și reușise deja să le mărite pe câteva dintre ele cu bărbați din cel puțin șapte clanuri diferite. Lachlan bănuia că era o strategie prin care se asigura că clanul Cameron nu avea să fie atacat vreodată.

– Verișoara ta a primit aceeași listă?

Sprâncenele ei spectaculoase se încruntară.

– Da. La fel și celelalte trei verișoare nemăritate. Dar pe ele sigur nu le-ai vrea. Mama lor e irlandeză.

– Aha. Îți mulțumesc că m-ai avertizat.

– Probabil n-ar trebui să-ți spun toate astea, dar de pe lista mea de tine îmi place cel mai mult cum arăți.

– Ei bine, sunt măgulit.

Era chiar frumușică, iar dacă nu și-ar fi schimbat intențiile în privința Rowenei i-ar fi răspuns cu mai mult entuziasm. În actuala situație, roșcata era doar un impediment, un obstacol între el și dormitorul Rowenei.

– Am auzit că tu ai organizat întrecerile, continuă Bridget, aranjându-și corsajul rochiei galbene, evident ca să îi dea lui Lachlan ocazia să îi vadă mai bine pieptul impresionant.

– Așa e. Împreună cu lordul Munro și cu Lady Rowena.

Fata avea subtilitatea Rowenei la vârsta de 15 ani. Își amintea că pe atunci începuse să își schimbe strategia. În loc să strige după el și să se agațe de el la propriu, începuse să ofteze, să suspine și să se prefacă lovită și rănită, să îi trimită priviri languroase și să se prefacă ocazional că e absorbită de câte o carte sau de un aranjament floral. Își dorea ca el să o remarce, iar el refuza intenționat să o facă. Tocmai de aceea, claritatea cu care își amintea toate acele lucruri din trecut era mai mult decât stranie.

Desigur, faptul că nu îi răspundea fusese mereu deliberat. Dacă i-ar fi aruncat, la rândul lui, o privire galeșă, dacă i-ar fi scris un bilet de mulțumire sau dacă ar fi complimentat-o pentru cum arăta ar fi însemnat să se lase prins în plasă. Oricât de mult o dorea în prezent, era conștient că dacă ar fi răspuns în trecut avansurilor ei, ar fi fost prins în cursă împotriva voinței lui și ar fi ajuns să o disprețuiască înainte să descopere ce femeie încântătoare devenise.

- Vreau să mă înscriu la cursa călare a doamnelor și poate la concursul de dans. O să vii să mă vezi?

- Voi fi acolo.

Dar nu pentru Bridget Cameron.

O privi din nou pe Rowena, care râdea la cine știe ce glumă aiurea de-a lordului Rob. Oare ce era în mintea lui Ranulf de-l lăsa pe un Buchanan lângă singura lui soră? Clanul MacLawry nu avea așa mare nevoie de o alianță ca să o ofere pe Rowena oricui, ca parte a înțelegerii.

La sfârșitul cinei, Arran se ridică în picioare, cu paharul sus.

- Vreau să propun un toast, zise el. Pentru o adunare prietenească a clanurilor și pentru Lord Glengask și Lady Charlotte a lui!

Toată lumea se ridică.

- Pentru Glengask și Charlotte, zise și Lachlan la unison cu restul mesenilor, apoi dădu pe gât paharul cu vin roșu.

Când femeile plecară de la masă, nu văzu vreun motiv să rămână, mai ales că Rob Cranach începuse să povestească ceva legat de prețul lânii. Iar Glengask, care ura oile și ceea ce reprezentau, asculta cu un zâmbet politicos. E drept că Rob se pricepea să povestească, avea o urmă de accent scoțian și o casă la Fort William. Doar că, în ochii lui Lachlan, nimic din toate astea nu îl făceau scoțian.

Se ridică în picioare.

– Mă scuzați, zise cu o politețe rece. Am nevoie de un pic de aer.

Ieși din uriașa sală destinată dineurilor oficiale, dar în loc să se îndrepte spre cea mai apropiată fereastră sau ușă, se duse înspre salon. Glumise doar pe jumătate când îi spusese Rowenei că avea să se țină după ea la fiecare pas. Din moment ce o avea mereu în gânduri, de ce n-ar avea-o și sub ochi.

– Ai venit să te alături doamnelor? îl întrebă Lady Bridget din pragul ușii.

Vocile și râsetele femeiești care se auzeau din spatele ei îl făceau să se gândească la un cârd de gâște. Nu prea voia să intre, dar Rowena era acolo.

– Da, răspunse. Compania de aici e mult mai frumoasă decât în sala de dineu.

Bridget râse.

– Chiar vrei să stai la palavre cu niște gâște, Lord Gray, sau ai prefera să te faci mai comod alături de o pasăre în mod special?

Își trase din nou decolteul rochiei, aproape expunându-și sânii în totalitate.

– Dacă nu-ți vine rochia, știu o croitoreasă bună în An Soadh, fetițo.

Ea îl prinse ușor de reverele hainei.

– Nu vrei să mi-o dai jos ca să vedem cam cât de bine-mi vine? șopti ea.

Lachlan trase aer în piept și-i fu recunoscător, pentru o clipă că nu-l apucase de kilt. Cu niște ani în urmă n-ar fi stat pe gânduri și ar fi profitat la repezeală

de o asemenea invitație. Rowena era ocupată și nu i-ar fi observat absența, nici n-ar fi știut unde s-a dus. Iar Bridget nu era suficient de interesantă să-i dea bătăi de cap sau de inimă. Plus că s-ar fi detensionat și ar mai fi eliminat din frustrare.

Îi zâmbi și îi luă mâna.

- Ești o fată frumoasă, Bridget. Dar inima mea aparține alteia. Și nu o vreau decât pe ea.

Ea îi întoarse zâmbetul cu un aer ușor forțat, dar încuviință din cap și-și aranjă la loc decolteul.

- Ești un bărbat chipeș, Lord Gray. Dacă fata cu pricina te dezamăgește, eu o să fiu în preajmă o vreme. O să-mi las ușa camerei descuiată pentru tine.

Lachlan înclină capul, trecu pe lângă ea și intră în salonul unde se trezi nas în nas cu Rowena.

La naiba! Oare auzise ceva din conversația cu roșcata? La norocul lui, probabil auzise îndeajuns cât să decidă să-i dea un șut în părțile moi.

- Rowena.

- Lachlan.

Bridget trecu pe lângă ei, iar Rowena se dădu la o parte să îi facă loc, dar privirea îi rămase fixată asupra feței lui.

- Ceilalți bărbați sunt încă la masă, zise el, încercând să își dea seama în ce ape se scălda.

Obișnuia să-și dea seama repede ce gândea. Acum nu mai reușea. Și era ceva... fascinant în a nu ști ce avea ea să spună sau să facă.

Ea încuviință din cap.

- Trebuia să te duci cu Bridget Cameron, îi zise într-un sfârșit, aproape în șoaptă.

- Nu. Poți să decizi că nu mă placi, dar n-am de gând să-ți ușurez situația.

- Deci eu sunt cea căreia îi aparține inima ta? Înțeleg dorința trupească, cel puțin așa cred, dar acum e vorba de inimă? După o săptămână?

- Asta era? întrebă el, apropiindu-se și hotărând că era un progres dacă măcar îl credea că o dorește. Ți se pare

că m-am îndrăgostit prea repede? Dacă lordul Rob ți-ar spune că te iubește, l-ai crede? Doar te cunoaște numai de trei zile. Eu te cunosc de când te-ai născut.

– Dar nu m-ai plăcut până acum o săptămână.

– Nu m-am gândit la tine ca la o femeie până acum o săptămână, o corectă el. Crezi că aș fi purtat bonete, aș fi băut ceai în seturi de jucărie sau te-aș fi lăsat să mă întreci la alergare sau te-aș fi învățat să mânuiești pistolul dacă nu te plăceam?

Ea își frecă un ochi.

– Ești prieten cu frații mei. Normal că erai în preajmă.

Pentru Dumnezeu, încăpățânată mai era! Dar, în același timp, merita să lupte pentru ea.

– Fetițo, știi de ce nu-ți răspundeam la scrisori?

– De ce?

– Pentru că nu voiam să-ți frâng inima, zise el, venind cu un pas mai aproape. Dacă mi-ai scrie azi, ți-aș răspunde, pentru că acum îți pot spune lucrurile pe care voiai pe-atunci să le auzi din gura mea. Acum te văd, Rowena. Te văd cu adevărat. Te-am iubit mereu. Dar acum sunt îndrăgostit de tine.

Crezuse că o să-i fie mult mai greu să rostească acele cuvinte. Dar îi veniseră ușor, de parcă le purta în inimă și pe buze de multă vreme.

– Eu... Nu vreau să port discuția asta acum.

Rowena păli, iar el sări să o sprijine.

– Fetițo, ești...

– Nu mă atinge, Lachlan! Nu pot să...

– Lachlan!

Amândoi înghețară când auziră dinspre hol vocea lui Ranulf, rece și dură ca oțelul. Lachlan se întoarse înspre marchiz. Era momentul să nu se mai ferească.

– Ranulf, eu...

– Ajunge! se răsti Glengask. E a doua oară când o pui pe fugă.

Lachlan se uită peste umăr. Rowena dispăruse undeva în încăperea plină de femei.

– Era doar o afurisită de discuție.

- Evident, continuă Ranulf cu același ton controlat și rece. Rowena te-a adorat atâta vreme încât acum nu mai știe cum să se poarte nici cu tine, nici cu alți bărbați. Nu accept prostiile astea când am aici atâtea clanuri care abia așteaptă să se ivească o problemă și care îmi privesc sora ca pe o șansă de a încheia o alianță. Se va mărita cu lordul Robert Cranach. Asta o să pună capăt oricărei confuzii.

O durere rece și profundă îi străfulgeră inima lui Lachlan, lăsându-l fără aer și fără gânduri. Aproape reușise să o convingă de sinceritatea lui. Încă o zi sau două și ar fi fost a lui.

- Nu, mormăi el, fără să își dea seama dacă se făcuse auzit.

- Ba da. E timpul. E hotărât.

capitolul 9

- Povești de adormit copiii? repetă Jane, încruntându-se nedumerită. Ca aceea cu scufița roșie și lupul care i-a mâncat bunica?

- Nu. Ca... aceea cu fetița care îl iubea dintotdeauna pe prinț și, chiar când își dă seama apoi că e naiv și prostesc să iubească pe cineva care nici nu o cunoaște, reiese că el, de fapt, o cunoaște și vrea să fie prințesa lui.

Rowena încercă să își controleze respirația, dar asta nu îi încetini bătăile nebunești ale inimii. Dacă exista pe lume o persoană a cărei opinie nu voia să o asculte în acele momente, ea era acea persoană.

- Ar putea fi adevărat?

- Ei bine, de unde știe prințul cine e ea? E cumva fată în casă? Pentru că mă îndoiesc că prințul s-ar însura cu fata în casă.

- Jane... se cunosc.

- Aha. Dar sunt de același rang?

- Ce importanță are, pentru numele lui Dumnezeu?!

– M-ai întrebat dacă povestea poate fi adevărată, îi reaminti Jane, sorbind din ceai și privind-o pe deasupra marginii ceștii. Nu poate fi decât dacă fata și prințul sunt de același rang din punct de vedere social. Sau dacă fata e foarte bogată, iar prințul e foarte sărac. Puse ceașca deoparte. Dacă, de pildă, ea vinde portocale, iar el o vede din șaua superbului armăsar cu care își cutreieră regatul în lung și-n lat, atunci poate fi o poveste, dar nu poate fi adevărată. Dacă, pe de altă parte, fata este sora celui mai bun prieten al prințului, nu văd de ce el nu s-ar putea trezi într-o bună zi că fetița de odinioară a devenit o tânără isteață și plină de virtuți de care se îndrăgostește și cu care vrea să se însoare.

Rowena miji ochii și zâmbi fără să vrea. Jane stătea alături de ea pe canapea cu o expresie absolut nevinovată pe chip. O trăda doar strălucirea ochilor căprui și curbura ușoară a colțurilor gurii.

– Afurisito! exclamă Rowena. Cum de-ai ghicit?

Jane clătină din cap, zâmbind cu toată gura.

– Am fost atentă. Când se uită la tine, mai ales când tu nu te uiți la el, are o expresie tandră, aproape pierdută.

Își rezemă bărbia în palmă și privi în sus, clipind des și suspinând teatral.

– Dacă ar arăta așa, cred că ar fi dus direct la spitalul de nebuni, răspunse Rowena amuzată și, totodată, surprinsă.

Dacă Jane observase acele lucruri, nu mai putea să pretindă că ele nu existau.

– Plus că mi-a spus direct, continuă Jane. L-am convins să mă ducă să văd valea cu zambile sălbatice și am încercat să flirtez cu el până mi-a spus că i-ai intrat la inimă și că speră că nu e prea târziu pentru el.

– Adevărat?

– Adevărat.

Lachlan chiar o iubea? Sau, mai precis, era îndrăgostit de ea? Îi spusese că da. Acum, Jane părea să creadă același lucru. Putea oare și ea să creadă?

Își dorea să fi imortalizat cu creionul pe hârtie fiecare privire pe care o schimbaseră, fiecare farsă pe care i-o făcuseră Ursului, fiecare bătaie cu bulgări, fiecare criză de râs. Atunci poate ar fi fost sigură că ceea ce văzuse chiar exista și nu era doar ce își dorise să vadă.

Cât de simplu i-ar fi fost lui Lachlan să declare că s-a plictisit de insistențele ei? Ar fi putut să i-o spună. I-ar fi putut arăta ce părere proastă avea despre ea în o mie de feluri și de o mie de ori de-a lungul anilor. Sigur nu fusese chiar atât de oarbă încât să fi ratat astfel de semnale, dacă el i le-ar fi transmis.

Dar prima dată când și-l amintea spunându-i ceva asemănător fusese cu o săptămână în urmă, când îi spusese foarte clar și foarte... blând că își dorea să o știe fericită, dar că pentru el era ca o soră și nu avea de gând să o curteze. Iar la o zi sau două după acea discuție, venise iar la ea să îi spună că se înșelase și că pur și simplu nu remarcase până atunci că se transformase în femeie.

– Ah, Rowena, cineva ar trebui să-ți facă portretul în clipa asta!

Tresări și ridică privirea. Rob Cranach se apropia de ea.

– Nu cred că aș putea sta nemișcată ca să îi dau vreunui artist răgazul să-mi facă portretul, răspunse ea, înghițind în sec.

Dacă nu se potolea, avea să ajungă ea însăși la spitalul de nebuni.

– Putem sta un pic de vorbă, milady? continuă el, oprindu-se în dreptul ei și oferindu-i mâna.

– Desigur.

Era mai bine să aștepte venirea serii ca să se gândească la tot ce se întâmplase și să încerce să pună lucrurile cap la cap. Sau, mai bine, căderea nopții, întrucât Lachlan păruse decis să vină să o sărute din nou. Și se vedea nevoită să își recunoască sieși faptul că aștepta cu nerăbdare momentul. Luă mâna lui Rob și se ridică în picioare.

Rob îi puse mâna pe brațul lui și o conduse spre ușă, apoi pe hol.

– Voiam să-ți spun că ar trebui să porți cât mai des rochii de culoarea lavandei. Îți scot perfect ochii în evidență.

– Mulțumesc, răspunse ea cu o înclinare elegantă a capului.

Ce-i spusese Lachlan când ea îi ceruse să nu o mai lingușească? Că are ochi ca de pisică sălbatică furioasă? Cel puțin lordul Robert știa să-i facă unei domnițe complimente decente.

Asta trebuia să-și reamintească – faptul că voia în viața ei un bărbat calm și sofisticat. Că făcuse eforturi mari să deprindă purtările rafinate și accentul corect. De ce renunţase, în cele din urmă, la Lachlan? Pentru că își dăduse seama, în sfârșit, că nu era un gentleman rafinat și distins. Era inteligent, spiritual, puternic și capabil, dar, una peste alta, era, înainte de toate, muntean. Un barbar.

Rob o conduse pe hol până la oranjerie, unde se opri și îi luă mâinile într-ale lui.

– Tocmai am stat de vorbă cu fratele tău, îi zise. De fapt, Glengask a venit la mine. Ne acordă permisiunea să ne căsătorim.

Preț de câteva clipe, Rowena nu reuși să priceapă sensul cuvintelor lui. Apoi, pe măsură ce începea să înțeleagă, un zumzet ciudat i se declanșă în urechi.

– Cred că trebuie să mă așez, îngăimă ea, apoi totul în jur deveni negru ca noaptea.

Deschise ochii brusc și fu uimită să constate că avea în faţa lor o fâşie de kilt în culorile MacLawry. Și mai ciudat era că avea senzaţia că o să cadă.

– Cad!

– Nu cazi, Rowena.

Era vocea lui Ranulf. Rowena clipi des și își dădu seama că fratele ei o ducea în braţe pe scări, iar culorile

pe care le văzuse erau de la eșarfa pe care o avea drapată peste umăr.

- Pot să merg pe picioarele mele.

- Da, te-am văzut.

Strânsoarea lui nu slăbi.

- Pune-mă jos, Ran! Nu sunt o copilandră.

Clipi iar când ajunseră în capul scărilor, iar el porni spre dormitorul ei.

- Serios. Nu-s un bebeluș.

Charlotte se strecură pe lângă ei și deschise ușa dormitorului, intră și începu să aprindă lămpile și să ațâțe focul. Între timp, Ranulf o așeză pe pat și o acoperi cu pături. Apoi se așeză lângă ea, pe marginea patului.

- Bun. Mitchell va veni din clipă-n clipă cu ceaiul și cu o compresă rece pe care să ți-o pui pe frunte.

Rowena expiră adânc. Expresia fratelui ei era vădit îngrijorată. Charlotte stătea în picioare în spatele lui, cu o mână pe umărul lui. El îi prinse mâna și își împleti degetele cu ale ei. Păreau atât de îndrăgostiți, iar pentru o clipă, doar pentru o clipă, Rowena simți împunsătura geloziei.

- Sunt bine, le spuse. Am leșinat... cred.

- Așa e. Și-mi pare rău să-ți dau de veste că toată lumea știe ce-ai pățit, pentru că Rob Cranach a venit în fugă în salon, urlând că ai picat ca moartă. De fericire, se pare.

- Da. Felicitări, că veni vorba, spuse Charlotte zâmbind și îl strânse și mai tare de mână pe Ranulf.

- Vreau să-și vină în simțiri înainte s-o felicit și eu, femeie! zise el calm.

O, Doamne!

- Așadar, toată lumea știe? repetă ea, cu gândul la un anumit bărbat cu plete ca mahonul și cu ochi verzi, care cu zece minute mai devreme îi declarase dragostea lui.

- Da. Cred că și morții din groapă. Are plămâni puternici Rob, oftă Ranulf. La cum a reacționat, trag nădejde că nici un MacDonald sau MacCulloch n-o

să încerce să se dea pe lângă tine. Dar recunosc că nu așa plănuisem să aibă loc anunțul logodnei voastre. Aveam în minte ceva mai puțin... răsunător.

Rowena își dădu încet-încet seama că încă era încălțată, așa că își scoase pantofii pe sub cuverturi și îi azvârli pe jos. Era mai ușor să aibă ceva de făcut și să se concentreze asupra acelui lucru în loc să se gândească la cât de ridicolă fusese, împleticindu-se pe hol și fiind apoi purtată în brațe pe scări. Unde mai pui că a doua zi urma să fie nevoită să recunoască față de toată lumea că leșinase. Doar că nu putea spune nimănui de ce. Pentru că nu fusese de fericire. Pentru că nu știa ce simte, în afara faptului că se simțea... confuză.

Mitchell intră degrabă în cameră aducând o tavă cu ceai, săruri și comprese.

– Vai, mie! murmură ea, punând tava pe noptieră.

– Sunt bine, Mitchell, sincer.

Rowena își dorea chiar sincer ca toată lumea să plece și să o lase în pace cu gândurile ei.

– Las-o să se ocupe de tine, totuși! O să mă simt eu mai bine, zise Ranulf, apoi se aplecă înspre urechea ei. Ca să știi, i-am anunțat întâi pe frații noștri și pe Lachlan înainte ca Rob să te tragă deoparte.

– Lachlan știe?

– Da. Și sper că asta va rezolva ce aveați de împărțit de tot vă răsteați unul la celălalt. Acum puteți fi prieteni, așa cum ați spus că vă doriți. O luă de mână pe Charlotte și se îndreptă spre ușă. Acum stai cuminte și odihnește-te! Mâine încep întrecerile și vreau ca tu și Black Agnes să câștigați cursa doamnelor.

Ea încuviință din cap.

– Noapte bună, Ran. Și mulțumesc.

– Să nu mai faci asta. M-ai speriat, *piuthar*.

Rowena o lăsă pe Mitchell să se agite pe lângă ea și să o ajute să se schimbe în cămașa de noapte, mai ales pentru că pălăvrăgeala neîntreruptă a cameristei îi dădea răgazul necesar să nu se gândească la ale ei. Într-un final

nu mai putu îndura și îi ceru servitoarei să plece, spunându-i că e liberă pentru restul serii.

Se întoarse pe o parte, cu capul pe un morman de perne și pături. Nu reușea să potolească avalanșa de gânduri care o podidea. În acea seară fusese cerută de nevastă. Leșinul părea să însemne că spusese „Da". Nu fusese deloc așa cum își imaginase în momentele ei de visare cu ochii deschiși. Mai ales că în acele momente de visare cel care o cerea de nevastă nu era Rob Cranach.

Cu o zi în urmă, chiar i-ar fi acceptat cererea. Rob era genul de bărbat sofisticat cu care se vedea măritată. Ar petrece verile la Londra, l-ar însoți în călătoriile lui de afaceri la Inverness sau Edinburgh, iar el ar ști cele mai noi cărți, piese și spectacole de operă ca să discute împreună despre ele serile. Era ceea ce-și dorea. Tot ceea ce-și dorea.

Auzi un zgomot ușor. Ușa se deschise și se închise. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Închise ochii cât putu de strâns, cu toate că avea capul îngropat sub pături.

– Știu că nu dormi, se auzi vocea lui Lachlan. Când dormi, sforăi de mama focului.

– Nu-i adevărat!

Îl auzi apropiindu-se de fereastră și trăgând perdelele.

– Vino să arunci o privire, îi zise el după câteva clipe. Sau vrei să te aduc în brațe la geam?

Ea aruncă păturile cât colo.

– Alte persoane s-au arătat îngrijorate de leșinul meu, să știi, comentă ea, coborând din pat și apropiindu-se de el.

– Ești bine, așadar?

– Da, sunt bine.

– Atunci nu te mai văicări și uită-te afară!

I-ar fi putut vorbi mai frumos, dar când privi pe fereastră uită să se mai simtă enervată de purtarea lui deloc cavalerească. La baza dealului pe care se ridica Glengask ardeau vreo șase focuri de tabără, aruncând văpăi, scântei și umbre, în vreme ce muntenii dansau. Ea se aplecă ușor și deschise fereastra, lăsând să pătrundă

în încăpere sunetul cimpoaielor și al tobelor, împreună cu mirosul de lemn ars.

– Pare o scenă din vechime... Atât de străveche.

– Străveche precum Ținuturile Înalte, da.

Cu el în cizme și ea în picioarele goale, îi ajungea cu capul undeva sub bărbie. Fusese mereu înconjurată de bărbați înalți. Uneori statura lor o enerva, dar de cele mai multe ori îi plăcea sentimentul de protecție și confort pe care i-l dădeau prezențele lor formidabile. În acea seară, însă, prezența lui Lachlan nu îi dădea acea senzație de siguranță și confort. Mai curând părea... încordat, ca un lup înainte să se năpustească asupra prăzii.

Orice i-ar fi spus risca să îl stârnească. Pe de altă parte, nici tăcerea nu ajuta. Rowena inspiră adânc.

– După ce s-a stabilit oficial că tu și cu mine nu vom forma un cuplu, Ranulf mi-a propus trei pretendenți și m-a rugat să aleg dintre ei.

– Știu. Cairnsgrove, MacMaster și Cranach, zise el, privind în continuare pe fereastră.

Măcar nu sărise în aer. Încă. Ea încuviință din cap.

– Nu am știut că a stabilit deja cu cine să mă mărite până nu m-a tras Rob deoparte, astă-seară, ca să-mi spună că Ranulf l-a abordat și i-a acordat permisiunea să-mi ceară mâna.

– Și pe urmă tu ai acceptat.

– Când mi-a zis ce și cum, sunt destul de sigură că i-am zis că am nevoie să mă așez, apoi am leșinat.

Lachlan nu făcu nici o mișcare, dar Rowena simți că aerul din încăpere se schimbă.

– Deci nu i-ai spus „da"?

– Se pare că toată lumea crede că i-am spus, așa că, cine știe, e posibil.

El se întoarse și o fixă cu privirea. Ochii lui verzi avea sclipiri roșietice de la focurile de tabără.

– Nu i-ai spus „da".

Era o afirmație, nu o întrebare, iar vocea îi era guturală și joasă. Ce importanță avea? Ranulf voia acea alianță, iar Rob era bărbatul perfect pentru ea. Avea să accepte

propunerea, cu toate că mai devreme fusese mai degrabă surprinsă decât încântată.

- Nu încă, îi zise.

Lachlan o apucă ușor de ceafă și o împinse spre el, strivindu-i buzele cu ale lui. Dezechilibrată și cuprinsă de fiori fierbinți, Rowena îl apucă de reverele hainei și se ținu cât putu de strâns. Când el începu să-i mângâie bărbia cu sărutări mărunte, avu senzația că avea să leșine din nou. Știa precis unde să o atingă ca să o facă să-și piardă controlul. Nu mai era un sărut de noapte bună.

- Ranulf zicea că, odată rezolvate lucrurile, tu și cu mine vom putea redeveni prieteni, îngăimă ea, încercând să pară degajată, logică și știind că eșua lamentabil. Nu i-am spus că deja m-ai anunțat că nu vrei să-mi fii prieten.

- Așa e, fetițo. Nu-ți sunt prieten, murmură el, descheindu-i cei trei nasturi de la cămașa de noapte.

Dumnezeule mare!

- Dar suntem prieteni! insistă ea, simțind că încep să îi tremure genunchii.

Gemu ușor când el îi trase cămașa de noapte într-o parte, dezgolindu-i umărul și acoperindu-l cu sărutări.

- Și crezi că o să-ți strâng mâna și-o să plec?

Își reîndreptă atenția spre gura ei în timp ce îi scotea acele de păr și le lăsa să cadă pe podea.

- N-o să plec. Nu în noaptea asta. Nu înainte să-ți simt pielea goală lipită de a mea. Nu înainte să te sărut centimetru cu centimetru. Nu înainte să te fac a mea.

Brusc simți că materialul subțire al cămășii de noapte o frige și o zgârie. Era atât, atât de greșit. Cu toate că nu îi spusese „da“ bărbatului care o ceruse în căsătorie, nici nu îl refuzase. Alianța lor avea să devină realitate. Dar visase o viață întreagă să danseze în brațele acestui bărbat de lângă ea, iar în ultimii trei ani visase la lucruri mai sexuale. Visase să petreacă măcar o noapte cu acest bărbat.

- Lachlan, noi...

– Cred că am folosit suficiente cuvinte ca să-ți spun ce simt pentru tine, Rowena, o întrerupse el. Așa că spune-mi „nu“ sau cuprinde-mă cu brațele! Una din două.

Avantajul de a fi în postura ei era că valoarea ei stătea în alianța ce urma să se formeze, nu în virginitatea ei. Pentru că în acele momente nu reușea să își aducă aminte de ce decisese că nu voia ca Lachlan să o curteze. Nu reușea să își aducă aminte mai nimic, de fapt și de drept, în afară de felul în care o făcea să-i bată inima. Îi atinse chipul cu vârful degetelor, apoi ridică brațele și îl cuprinse pe după umeri, trăgându-l spre ea.

Lachlan se aplecă, o ridică în brațe și o purtă până în patul răvășit. Rowena părea că nu se mai sătura să îl sărute, iar foamea ei răspundea perfect poftei lui. O așeză pe pături, pe spate, și se aplecă asupra ei.

– Spui că nu mai ții la mine, îi șopti el, prinzându-i poalele cămășii de noapte și ridicându-le întâi deasupra genunchilor și apoi deasupra taliei, înainte ca ea să se poată măcar preface rușinată. Cred că mi-ai făcut vrăji, Rowena MacLawry. Nu mă pot gândi decât la tine.

– Chiar și când o ai pe Lady Bridget gata să se arunce pe tine? întrebă ea.

Își dădea seama că uitase de accentul corect, dar nu îi mai păsa de asta nici cât negru sub unghie. Lachlan știa cine era. Sau cel puțin cine se simțea în acea noapte.

– N-o vreau. Nu pe ea o vreau.

Se aplecă peste ea, plimbându-și buzele peste abdomenul ei și ridicându-i tot mai mult cămașa de noapte. Ea icni când el îi linse un sân, apoi pe celălalt. Își înfipse degetele în părul lui și se arcui înspre el. Iar când el își strecură o mână între coapsele ei, icni din nou, simțind că rămâne fără aer. Chiar dacă avea în preajmă o femeie care practic îl implora să o primească în patul lui, chiar dacă îi tot spusese că nu vor fi niciodată împreună, el o dorea. În sfârșit, o dorea. Și indiferent de felul în care își vedea acel viitor perfect alături de gentlemanul perfect, și ea îl dorea pe el, la fel de intens și de sălbatic.

Se împinse spre el, iar el se lăsă un pic în spate, iar ea profită de ocazie ca să îi dea jos haina, apoi își băgă mâinile sub kilt și-i prinse mădularul care pulsa de dorință. Pentru numele lui Dumnezeu și-al Sfintei Bridget!

- Sper că nu crezi că mințeam când ți-am spus că te vreau, Rowena. Chiar te vreau.

Vedea și simțea asta, fără doar și poate.

- Și eu te vreau, Lachlan.

O undă de satisfacție apăru pe chipul lui suplu și masculin.

- Ridică brațele, fetițo!

Ea făcu ce îi cerea, iar el îi scoase cămașa de noapte. Părul îi alunecă pe umeri, și în timp ce Lachlan o privea, se simți frumoasă, obraznică și provocatoare - toate acele cuvinte despre care citise, dar pe care nu le înțelesese până atunci.

- Ei? întrebă ea, urmărindu-l cum o privea din cap până-n picioare. Ce crezi?

Râsul lui îi provocă fiori calzi între coapse.

- Cred că ești mai frumoasă decât luna oglindită în apă, fetițo, și mai neîmblânzită ca focul și răsăritul.

Se ridică în fund, își dădu jos lavaliera, cămașa, pantofii tradiționali, ciorapii înalți din lână și rămase doar în kilt. Iar Lachlan MacTier arăta uimitor, ca unul dintre ferocii scoțieni de odinioară care îi alungaseră pe romani și-și revendicaseră pământurile.

Rowena se scutură de acele gânduri când el își dădu jos kiltul, aruncându-l peste celelalte haine de pe podea. Nu era nevoie să își imagineze nimic în acea noapte. Iar de-a lungul anilor născocise suficiente fantezii legate de el. În acea noapte nu era nevoie ca el să fie altcineva decât ceea ce era. În acea noapte avea să fie îndeajuns. Mai mult decât îndeajuns.

El o prinse din nou în brațe, o ciupi ușor de sfârc, apoi i-l cuprinse cu buzele, în timp ce cu mâna liberă o mângâia din nou pe interiorul coapselor, apoi mai sus, acolo unde se îmbinau. Ea își înfipse degetele în umerii lui, trăgându-l mai aproape de ea. Mădularul lui se frecă

ușor de coapsa ei, făcând-o să se cutremure. Crescând alături de trei frați, știa care sunt părțile anatomiei masculine. Și îl voia în ea.

El îi depărtă genunchii cu ai lui și-i acoperi buzele cu ale lui, într-un sărut profund, care o făcu să simtă că-i stă inima în loc. Îi atinse limba cu a lui, i-o supse încet și intră în ea dintr-o singură mișcare, lentă, dar profundă. Durerea bruscă pe care o simți o făcu să se crispeze, dar cu mâinile lui pe sâni, cu buzele și limba lui pe buzele ei, se relaxă din nou. Senzația de a-l avea în ea, greutatea lui deasupra ei, toate erau... indescriptibil de satisfăcătoare.

– Acum ești a mea, Rowena, domnița mea neîmblânzită, murmură el, privind-o în ochi în timp ce o pătrundea și mai adânc, până fu cu totul în ea.

– Așa crezi? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

El se retrase, apoi se scufundă din nou în ea.

– Da...

Și de la capăt.

– Da...

Rowena îl sărută din nou și îl cuprinse de umeri în timp ce se mișca în ea. O numise neîmblânzită și chiar așa se simțea, ridicându-și șoldurile ca să îl întâmpine, crescând ritmul mai mult și mai mult până când scoase un geamăt adânc și sfâșietor și ajunse la climax. El încetini, lăsându-i pulsațiile orgasmului să o învăluie, sărutând-o și înăbușindu-i gemetele, lăsând-o să își vină în fire un pic.

– Dumnezeule mare, îngăimă ea.

El zâmbi, rămas, la rândul lui, cam fără suflare.

– Încă nu e gata, fetițo. Ia să vedem dacă te mai pot aduce o dată acolo.

Se întoarse brusc, cu ea cu tot, astfel că ajunse pe spate, iar ea deasupra lui, călare. Lachlan se împinse înspre ea, prinzând-o de mijloc și lăsând-o să se învețe cu ritmul. Îi plăcea. Îi plăcea senzația că ea controlează momentul... până în clipa în care el îi cuprinse sânii cu mâinile, frământându-i și mângâindu-i.

Rowena simți din nou cum mușchii interiori i se contractă. Se sprijini cu mâinile de pieptul lui și se cutremură din nou de plăcere. El o prinse de șolduri și o trase înspre el, gemând și lăsându-și capul pe spate.

Cu un oftat adânc și tremurat, Rowena se lăsă moale peste el. Obrazul îi era lipit de inima lui și o simțea bătând iute și puternic. Lachlan al ei. Îl dorise și dorise asta de atâta vreme. Și tocmai când se lăsase păgubașă...

Nu. Nu se lăsase păgubașă. Pur și simplu, dorea altceva. Devenise mai înțeleaptă și hotărâse că voia un bărbat mai rafinat.

Dar dacă așa stăteau lucrurile, de ce se simțea atât de... satisfăcută? De ce nu-și dorea decât să stea cuibărită în brațele lui, exact ca în acele momente? Poate că actul sexual nu-i copleșise doar simțurile, ci și judecata. Era foarte posibil. Nici măcar răsuflarea nu reușise să și-o recapete. Cum era să gândească limpede?

– Ești foarte tăcută, zise Lachlan. Nu-ți stă în fire.

– Sunt? întrebă ea, fără să se miște, dorindu-și să poată să nu se gândească la nimic.

– Da. Știu că ți-am provocat durere, dar n-am s-o mai fac niciodată. Jur!

Ea simți că nu se referea doar la acea noapte și că voia să își ceară iertare pentru toți anii în care nu o băgase în seamă.

– Nu are importanță. Sunt ca și logodită.

Brațele lui se crispară ușor pe spatele ei, apoi se relaxară din nou.

– Nu i-ai zis „da". Așa că ești ca și logodită, dar cu mine.

Ea ridică ușor capul și-și dădu părul din ochi ca să îl privească.

– Doar noi doi știm ce s-a întâmplat adineauri și despre faptul că nu i-am spus „da" lui Rob. Că nu i-am spus încă „da".

– El știe că nu i-ai spus „da" și a mințit.

– Nu sunt sigură că a mințit, Lach. A presupus că voi accepta să fiu soția lui, apoi am leșinat.

Lachlan se extrase de sub ea și se ridică în șezut.

– Vrei să mergi înainte?!

Ochii lui verzi aruncau scântei de furie. Rowena se ridică și ea în șezut, ca să nu se lase dominată de statura lui, și își puse o pernă în față. Da, tocmai o văzuse goală, iar gura și buzele lui îi mângâiaseră fiecare parte din corp, dar fără haine pe ea se simțea vulnerabilă – în interior și exterior deopotrivă.

– Ranulf își dorește alianța. Și, spre deosebire de tine, Robert Cranach e foarte amabil și drăguț și avem multe interese comune.

– Adică el are interesele lui, iar tu ai decis că o lady englezoaică respectabilă ar trebui să le aibă și ea. Se aplecă, îi smulse perna cu care se acoperea și o azvârli cât colo. Nu ești vreo domniță rece și distantă care discută despre vreme și teatru la o ceașcă de ceai și spune că, vai, are o zi foarte grea și plină. Ești o fată scoțiană cu flăcări în vene și inima fierbinte și cu vântul în plete și sper că vei reîncepe și tu să te vezi așa.

Căci nu se mai vedea astfel, își dădu seama Lachlan. Uitându-se la chipul ei, la buzele strânse și ochii mijiți, înțelese că ea considera acea noapte drept o excepție, o indiscreție ocazională. O înfuriase și nu avea să îl mai asculte deloc. Nici nu voia să audă ce avea de zis. Mai rău, poate avea să-l caute pe Rob Cranach să-i spună cuvintele pe care nu reușise să i le spună mai devreme.

– E părerea ta, zise ea pe un ton înțepat, renunțând iar la accentul ei adorabil, de parcă hotărâse să devină o persoană complet diferită și îi reușea de minune.

Cel puțin, aparent.

– Nu-ți împărtășesc părerea, continuă ea. Iar acum cred că e cazul să pleci.

La naiba!

– Poate că vorbele mele-s cam din topor, Rowena, dar dacă vei vrea să mergi la teatru, am să-ți construiesc unul. O să te duc în fiecare an la Londra dacă asta-ți va fi dorința. Dar dacă vei pretinde că ești ceva ce nu ești, dacă te vei mărita purtând o mască, n-o s-o mai poți da jos. Mi-e teamă că vei fi tare nefericită.

„Și că voi fi și eu nefericit fără tine" ar fi vrut să spună, dar o făcu doar în gând. Nu era momentul. Nu atunci.

Ea îl împinse. Tare. Iar el se trase într-o parte, cât mai departe. Privirea ei stărui câteva clipe asupra mădularului, apoi reveni asupra chipului său, făcându-l să se simtă un pic mai bine. Rowena putea să pretindă cât poftea că era o lady cu purtări cuviincioase, ca la carte, dar cu el se dovedise foarte liberă și dornică.

– Nu-i nevoie să-ți faci griji pentru mine, zise ea, trăgând ostentativ de pături și acoperindu-se. Nu sunt bătaia ta de cap.

– Ba da. Se aplecă să-și ia de pe jos kiltul și-l îmbrăcă. Apoi își puse cămașa. Și ești obligată în continuare să faci ce vreau, dacă nu vrei să încep să mă comport nepotrivit.

– Ba nu sunt obligată. N-o să riști să provoci un război acum că toate clanurile au sosit.

– Adevărat. Dar nu cred că vrei să spun tuturor că nu ai apucat să îi spui „da" lui Cranach și că el a inventat totul ca să se dea mare?

Ea păli un pic. Lachlan știa cu siguranță la ce se gândea, și anume că putea nega zvonurile, numai că negarea le-ar fi făcut și mai interesante și ar fi deschis și mai mult apetitul pentru bârfă. O altă variantă era să ignore cu desăvârșire situația, caz în care Cranach s-ar fi întrebat cui îi spusese ce se întâmplase în oranjerie și mai ales de ce.

– Tot ce îți cer este să nu-i dai un răspuns lui Cranach decât după nunta fratelui tău. Ți-ai petrecut ultimele trei luni ca o englezoaică printre englezi. Petrece-ți următoarele patru zile ca o scoțiană între scoțieni. Pe urmă hotărăște cine vrei să fii pentru restul vieții.

Rowena îl privi lung, iar el continuă să se îmbrace în liniște ca să îi dea timp de gândire. Lui Lachlan nu-i pica bine faptul că-i forța mâna, dar ar fi fost și mai rău dacă o vedea măritată cu Robert Cranach. Mai ales dacă

îl alegea pe lord doar ca să-i facă lui în ciudă, fie că era sau nu dispusă să recunoască asta.

Într-un final, ea își puse mâinile în șolduri, iar păturile îi alunecară delicios până la mijloc.

– Și ce propui să le spun tuturor celor care mă felicită pentru logodnă?

Lachlan se încruntă. Știa prea bine ce-ar fi vrut el să le spună. Și mai știa că Rowena nu avea cum să le zică celor care îi făceau urări că le mulțumește, dar că numele viitorului ei soț e altul.

– Le zici că Robert încă nu ți-a cerut mâna și că ești o scoțiană get-beget care nu va da un răspuns până nu e cerută cum se cuvine, zise el înclinând capul. Sau ai de gând să te lași târâtă în măritișul ăsta fără să apuci să dai răspunsul?

– Crezi că-ți va fi așa ușor să mă faci să mă răzgândesc, Lach?

– Fetițo, oftă el, nimic nu-i ușor când e vorba de tine. Cât am crescut împreună, asta m-a enervat și mi-a plăcut cel mai mult la tine, spiritul tău.

Se așeză din nou pe marginea patului, la o distanță sigură, în caz că ei i-ar fi venit să-l lovească.

– Dacă mi-ar fi ușor să te fac să te răzgândești, n-aș fi acum îmbrăcat. Am fi în continuare goi în pat, împreună.

Cu pletele lungi și ondulate căzându-i pe umeri și aproape ascunzându-i sânii, Rowena se dădu jos din pat și veni în dreptul lui. El se ridică din nou, strângând pumnii ca să reziste tentației de a o atinge. Oricât îl enerva și îl frustra purtarea ei, încă o dorea teribil.

– Ei bine, spuse ea încet, începând să-i încheie vesta, nu-mi place s-o recunosc, dar ai ceva dreptate. Așa e, n-am să mă mărit cu cineva fără să fiu cerută și fără să apuc să dau un răspuns. Ai patru zile, Lachlan. Dar n-o să mă răzgândesc.

– Vom vedea. Sunt foarte convingător.

Se aplecă și-i sărută gura frumoasă și încăpățânată. Când ea îi întoarse sărutul, o cuprinse de mijlocul fin

și gol și o trase spre el. Poate ea nu-și dădea seama, dar îi trebuia un bărbat care să îi facă față și să nu cedeze în fața ei. Un gentleman ca scos din cutie, cu purtările lui cuviincioase, ar fi plictisit-o de moarte.

Cu un ultim sărut, își puse o mână pe pieptul lui și se îndepărtă un pic.

- Mai vedem noi. Hai, pleacă înainte să-și dea seama cineva că ești aici!

- Bine.

Lachlan mai aruncă o privire în jur ca să se asigure că nu uitase nimic la ea în cameră, apoi se îndreptă spre ușă. O întredeschise și aruncă o privire pe hol. Era gol. Lucru bun, cu toate că ar fi preferat să aibă o scuză să mai zăbovească în dormitorul ei.

- Somn ușor, Rowena, fata mea neîmblânzită. Și visează-mă!

Știa prea bine că el, unul, o va visa. Își asigurase patru zile să o convingă că știa mai bine nu doar ce-și dorea ea cu adevărat, ci și ce îi trebuia. Și că ei doi erau perechea perfectă.

capitolul 10

În acea zi, acea parte a Scoției nu mai părea goală. Câmpia vastă de la baza castelului Glengask devenise plină de sunete, culori și miresme.

În general, întrecerile și adunările organizate de clanul MacLawry aduceau laolaltă aproape 500 de oameni, dar circumstanțele speciale generate de nunta lui Ranulf atrăseseră și mai multă lume, fără a-i pune la socoteală pe cei 200 de bărbați, femei și copii care veniseră cu șefii și cu căpeteniile din celelalte clanuri.

- Dumnezeule mare! suspină Charlotte în timp ce cobora panta alături de Rowena și de grupul din Mayfair.

Rowena fremătase toată ziua de nerăbdare și încântare, dar uimirea din glasul lui Charlotte Hanover o făcu să zâmbească.

– Majoritatea sunt clanul tău acum, Charlotte, zise ea. Amintește-ți ce ți-a spus Ranulf: nu te duce nicăieri fără Owen. Toată lumea o să vrea să te cunoască și e bine să fii un pic prudentă.

– Așa-i, aprobă Owen, pipăind umflătura de la pieptul hainei, abia mascată de eșarfa în culorile clanului pe care o avea drapată peste umăr. Eu și pistolul meu vom fi mereu în apropiere.

– Și Ranulf are parte de protecție, nu-i așa? șopti Charlotte, luând-o pe Rowena de braț. Cred că el e mai în pericol decât aș fi eu.

– Oamenii din clan ne asigură tuturor protecția, zise Rowena, înduioșată de grija pe care le-o purta viitoarea ei cumnată, dar, în același timp, scrutând mulțimea și încercând să se convingă că persoana pe care o căuta din priviri nu era Lachlan.

Probabil era undeva în miezul acțiunii, alături de Urs și de Ranulf. Iar ea avea motive de îngrijorare mai serioase. Învăluită de briza răcoroasă, rememoră pentru a mia oară imaginea lui, gol și superb, deasupra ei, privind-o în ochi. La naiba, de ce totul în acea dimineață o făcea să se gândească la Lachlan?

– Pe Ranulf îl păzesc și Fergus, și Una, interveni Jane. L-am văzut dimineață când a plecat de la castel. Era cu câinii și cu Ursul.

– N-aș vrea să-i înfurii pe acei dulăi, zâmbi Charlotte. Doar că... sunt atâția oameni aici. Și din ce-am înțeles, nu e nici măcar jumătate din clan. Și n-au ochi decât pentru el.

Normal că Charlotte era mai impresionată de îndatoririle lui Ranulf în calitate de șef al clanului decât de numărul celor prezenți. Era unul dintre motivele pentru care Rowena era atât de fericită că cei doi se întâlniseră. Ranulf avea nevoie de cineva care să se îngrijească în primul rând de el și să pună clanul pe planul secund, căci Ranulf se lăsa mereu pe sine la urmă, fiind în primul rând preocupat de grijile și nevoile oamenilor săi și ale familiei.

Arran se apropie de ele zâmbind, cu Mary de mână.

- Clanul e format în special din fermieri, pescari, văcari, tăietori de turbă, negustori de vite, zise el. Sunt un grup cu care nu vrei să te pui, dacă sunt călcați pe bătături, dar azi sunt liniștiți. Și, cum mi s-a interzis să iau parte la întreceri, o să fiu și eu în preajma voastră și-o să am grijă de voi.

Când ajunseră la poalele dealului încetiniră, căci toți cei prezenți voiau să îi facă plecăciuni lui Charlotte și să îi salute pe Arran și pe Mary, arătându-se foarte curioși în ce-o privește pe nevasta mijlociului MacLawry. Sunetele cimpoaielor și ale sutelor de glasuri în engleză sau gaelică erau aproape asurzitoare și cu siguranță nu o ajutau pe Rowena să-și adune gândurile. Dacă Ranulf n-ar fi plecat de la castel atât de devreme, ar fi reușit să stea un pic de vorbă cu el. Numai că dormise cam mult. Zâmbi din nou. Măcar avea un motiv bun pentru care se trezise atât de greu.

Lachlan o rugase ca în acea zi să încerce să fie o scoțiană și era nevoită să recunoască, în sinea ei, că la un asemenea eveniment nici n-ar fi putut fi altceva. În câteva clipe avea deja mâinile pline de gustări tradiționale, de la budincă la biscuiți, pe care le oferi prietenilor ei să le guste. Privea în jur, salutând persoanele cunoscute și urându-le bun venit nou-veniților. Mulți dintre acei oameni, chiar dacă nu aveau același nume cu al ei, aveau același sânge. Cândva în trecut, toți cei care purtau culorile roșu, negru și gri erau MacLawry, erau căsătoriți cu cineva din clan sau, mai nou, fuseseră acceptați când propriile lor clanuri îi izgoniseră ca să facă mai mult loc pentru pășuni pentru oi.

Undeva aproape de zona în formă de cerc rămasă goală pentru a găzdui mai târziu întrecerile fuseseră puse pături și câteva scaune pentru părinții lui Charlotte. Întrecerea la care urma să ia și ea parte, cursa călare a doamnelor, avea loc după-amiaza, dar își adusese cu ea ținuta ca să nu fie nevoită să se întoarcă la castel doar ca să se schimbe.

– Nu iei loc? o întrebă Jane, privind în sus înspre ea.
– Imediat. Am ceva de vorbit cu Ranulf mai întâi.
Știa că fratelui ei nu avea să îi placă ce urma să audă. Dar dacă avea de gând să anunțe lumea că sora lui se logodise, însemna că se lăsase luată fără să fi fost cerută.
– Îl văd, zise Arran, din picioare.
– Pentru că ești înalt cât un munte, răspunse ea, mascându-și nervozitatea cu un surâs.
– Cât un deal, mai precis. Munro e cât un munte, zâmbi el, oferindu-i brațul. Haide! Te conduc la el.
Asta însemna să spună ce avea de spus cu toți frații ei de față. Poate nu era chiar așa rău. Trei dintr-o lovitură. Dar nici că avea de ales. Așa că acceptă brațul lui Arran.
– Mulțumesc.
– Îhâm, zise el și porniră să înconjoare cercul. Spune-mi ceva, îi ceru el.
– Ce?
– Te-am văzut de multe ori prefăcându-te că leșini doar-doar o să cazi în brațele lui Lachlan. Nu-mi amintesc să-ți fi pierdut vreodată cunoștința cu adevărat. Așadar, ce s-a întâmplat aseară de te-a tulburat într-atât?
Cerule, după tot ce se întâmplase în seara precedentă, aproape că uitase că totul începuse de la leșinul ei.
– Dacă mă duci la Ranulf, îți spun.
– Bine, zise mijlociul MacLawry, privind în jur. Nu ești mulțumită de Cranach? Pari un pic... detașată.
Era de așteptat ca, dacă era să observe cineva ceva, acel cineva avea să fie Arran cel isteț.
– E doar... Nu sunt... Scoase un oftat adânc. Nu poți și tu să nu observi nimic, din când în când?
– Ba pot, dacă asta-ți dorești.
Își croiră drum prin alt grup de spectatori și ajunseră la marginea arenei. Minunat! Ca să aibă un public de 700 și ceva de oameni când îi va vorbi despre o chestiune foarte personală bărbatului care capta atenția tuturor. În timp ce se apropia de Ranulf observă un alt bărbat în culorile clanului. Aproape că se împiedică și simți că o lasă picioarele. Lachlan.

Normal că era acolo alături de Ranulf. Doar ea îl pusese să se ocupe, împreună cu Ursul, de afurisitele de jocuri. Dar cum să-i spună lui Ranulf ce avea de zis când Lachlan era de față și îi distrăgea atenția?

- Glengask, avem o vorbă cu tine, îi zise Arran.

Ranulf se apropie de ei, flancat de Ursul și de Lachlan ca de doi câini de pază. Era îmbrăcat în kilt. Chiar dacă era, probabil, subiectivă, Rowena îi considera de departe cei mai chipeși bărbați din Scoția. Și din Anglia.

- Da, răspunse marchizul. Dar să fie repede. Dacă nu anunț deschiderea întrecerilor în curând, presimt că o să-nceapă o revoltă.

- Winnie vrea să-ți spună ceva, nu eu.

O înconjurară cu toții, iar Rowena simți privirea caldă și încurajatoare a lui Lachlan. Normal. Doar era ce-și dorise el – să aibă la dispoziție mai mult timp și mai multe ocazii să o facă să se răzgândească. Dar nu făcea asta pentru el, ci pentru că refuza să se predea fără să-i fi promis lui Rob Cranach mâna. Trase aer în piept.

- Nu i-am spus lui Rob că mă mărit cu el.

Ranulf o fixă cu privirea. Nu se întâmpla prea des ca ea să facă ceva care să-l surprindă cu adevărat. Cel mai recent astfel de gest fusese fuga la Londra.

- Ce-ai spus? o întrebă încruntându-se, sincer luat pe nepregătite.

- Nu spun că nu voi fi de acord să mă mărit cu el, continuă ea, întâlnind privirea lui Lachlan și provocându-l pe muteşte să o contrazică, dacă îndrăznea.

El îi sugerase să spună adevărul și avea de gând să o facă. Dar asta nu însemna că îl alegea pe el.

- Ai face bine să explici, *piuthar*, interveni și Ursul. Și mai repede, dacă e cu putință.

- El... Rob m-a luat deoparte aseară și m-a anunțat că Ranulf a dat buzna peste el și i-a acordat permisiunea să ne căsătorim.

- N-aș spune că am dat buzna peste el, obiectă Ranulf, aruncându-i o privire lui Lachlan.

Oare bănuia că cearta lor avea alte dedesubturi?

– Dar nu e nici locul, nici momentul să discutăm despre asta, continuă marchizul. Zi mai departe, fetițo!

Rowena încuviință din cap.

– M-a... luat prin surprindere. Adică știam că îmi dai posibilitatea să aleg, Ranulf. Și probabil băusem cam mult vin. În orice caz, am leșinat. Rob nu m-a întrebat propriu-zis nimic. Nu m-a cerut. Și cu siguranță eu nu i-am dat un răspuns.

– El are altă variantă și le-o povestește tuturor, zise Ursul, ridicând privirea și uitându-se după Cranach. Nemernicul! O să-l...

– N-o să-i faci nimic, îl întrerupse Ranulf, înainte ca Munro să apuce să descrie ce tratament violent avea de gând să-i aplice lui Rob. Ai spus că nu ai nici o obiecție să te măriți cu Cranach, așa-i, Rowena?

– Așa-i, numai că...

– Arran, du-te și caută-l! Acum. O să te ceară, tu o să-i dai un răspuns, și totul va fi clar și stabilit.

Arran apucă să facă doar un pas înainte ca Rowena să-l prindă de braţ.

– Ranulf, pentru Dumnezeu! Nu e deloc romantic!

Marchizul o pironi cu o privire care, de regulă, îi făcea pe inamici să se scape în pantaloni. Rowena, în schimb, nici nu clipi.

– Lăsaţi-ne o clipă, băieţi, ceru el pe un ton sec, continuând să o scruteze.

O clipă mai târziu erau singuri, doar ei doi într-un amplu cerc de gură-cască dintre care nu toţi doreau numai binele familiei MacLawry. Rowena începu să se simtă neliniştită. Chiar dacă era fratele ei, nu exista în întreaga Scoţie bărbat mai impunător şi mai intimidant ca Ranulf MacLawry. Şi avea parte de atenţia lui totală.

– Putem să amânăm până diseară, spuse ea. Parcă ziceai că stă să izbucnească o revoltă.

– Nu, răspunse el rece. Nu putem să o amânăm. Eşti conştientă că aici de faţă sunt cel puţin 30 de flăcăi care şi-ar tăia o mână ca să te ia de nevastă, Rowena. Unii dintre ei te-ar curta, alţii nu s-ar mai obosi.

– Am venit la toate adunările și întrecerile de până acum. De când mă știu, se încruntă ea. Care e diferența între acum și atunci?

– Diferența e că acum trei luni ai făcut 18 ani. Diferența e că nu ești singura care era convinsă că te vei mărita cu Lachlan. Diferența e că de acum toată lumea știe că vă tot certați și că nu-l mai vrei. Și că alți bărbați au venit la castel ca să te cucerească. Te-ai pus pe piață, *piuthair*. Acum ești privită ca o femeie, și încă una disponibilă. Și fiecare flăcău care te vrea, fiecare clan care-și dorește o alianță cu noi, fiecare vânător de zestre care vrea nu doar să intre în clanul nostru, ci și în familia noastră, se uită la tine cu ochi pofticioși și calculați.

Nu-i vorbise niciodată atât de direct și fără ocolișuri. Iar cuvintele o izbiră cu forța unei profeții. Acum înțelegea de ce îi acordase permisiunea lui Rob Cranach, de ce îi ceruse lui Lachlan să-i spună că nu o va cere și de ce voia să folosească deschiderea jocurilor ca să-i anunțe logodna. Ca să apere familia și să o protejeze pe ea.

– Așadar, dacă eziți să zici „da" numai din mândrie, Arran o să-l aducă pe Cranach și ne vom îngriji să te ceară frumos, cum se cuvine. Dacă ai alte motive, trebuie să mi le spui. Acum.

Ochii lui albaștri și oțeliți se opriră asupra lui Charlotte, aflată undeva în spatele ei.

– Și nu cumva să crezi că m-am înmuiat din pricina viitoarei mele soții. N-o să-ți îngădui să mă faci de râs, Rowena. N-o să accept ca întregul clan să fie făcut de râs sau pus în primejdie pentru că ce voiai acum o zi nu mai vrei acum.

Ea inspiră adânc. O, Doamne! Nu mergea deloc bine.

– L-am luat în calcul pe Rob Cranach, așa cum m-ai rugat. E un gentleman și e foarte plăcut. L-aș lua de bărbat. Doar că acum e... E complicat.

– Complicat... cum?

– E posibil să fi făcut o greșeală, spuse ea încet. În legătură cu Lachlan.

Ranulf întoarse capul înspre lordul Gray, care stătea ceva mai departe, alături de Munro, privindu-i și arătând nemulțumit că nu putea lua parte la discuție. Apoi fratele ei se uită din nou la ea.

– Nu, zise el.

Rowena clipi neliniștită.

– Dar...

– Nu. Data trecută când ai simțit că nu ține la tine cum ții tu la el ai fugit la Londra. Singură.

– Mitchell m-a însoțit.

– Și are mare noroc că n-am lăsat-o acolo, pufni el și făcu un pas mai aproape. Nu, Rowena. Sunt îndeajuns 18 ani. Nu vreau să suferi din nou pentru că nu e bărbatul pe care ți l-ai imaginat. Acum ai parte de un nou început. De care ai nevoie.

– N-am zis că n-o să mă mărit cu Rob, încercă ea din nou, încercând să-și limpezească gândurile pe măsură ce vorbea. Doar că vreau câteva zile în plus, patru zile în plus ca să iau decizia. Dincolo de întreceri, adunarea asta e pentru tine și Charlotte. Nu vreau să fie pentru sau despre mine.

El miji ochii.

– Ești fată deșteaptă, nu-i așa?

– Poate. Dar e adevărat ce spun. Bucură-te de momentul tău, Ran! Măcar acum.

Într-un final, el dădu încet din cap, ca pentru sine.

– Deja circulă zvonuri despre tine și Robert. O să le las să circule. Ai patru zile înainte să anunț oficial logodna ta. Cu Rob Cranach.

– Dar eu și Lachlan suntem...

– Ajunge, Rowena! Amândoi mi-ați spus că ați terminat-o, așa că am făcut alte planuri. N-am să permit ca sora mea să-mi schimbe planurile și alianțele pe la spate. Când Robert se va pune într-un genunchi și-ți va cere mâna, vei spune „da". E limpede?

Ea clipi des, simțind că ochii i se umplu de lacrimi.

– Dar...

– Rowena, oftă el. Te-am rugat să alegi și ai ales. Nu-ți face asta! Ajung 18 ani în care ai plâns după un bărbat care nu te vrea. Îi luă bărbia în mână și i-o ridică ușor, ca să o poată privi direct în ochi. Patru zile. Poate nu-ți convine acum, dar vei înțelege mai târziu. O să-i spun să te ceară cum se cuvine și să fie cât mai romantic. Și cu asta, basta! Zi-mi că înțelegi și că vei face precum îți cer.

Incapabilă să scoată o vorbă, înțelegând cât de adâncă era groapa pe care singură și-o săpase pentru că îi îngăduise lui Lachlan să-și facă iar loc în inima ei, Rowena se mulțumi să încuviințeze din cap. Până la urmă, primise ceea ce ceruse. Doar că nu mai era sigură că asta își și dorea.

– Ce-a zis? o întrebă Lachlan, prinzând-o din urmă în timp ce se îndrepta spre zona unde se aflau prietenii ei englezoi și lordul Robert.

– Nu acum, scrâșni ea, fără să-l privească.

Lachlan o luă de braț, încercând să pară un gest prietenesc. Frățesc, chiar.

– Haide, Rowena! O să își... o să ne acorde patru zile?

Ea clătină din cap.

– Nu, răspunse pe un ton încordat.

– Cum adică nu? întrebă el, accentuând cuvântul „nu".

– Va lăsa să treacă patru zile fără să confirme zvonurile, dar numai pentru că i-am spus că vreau ca evenimentele care urmează să fie despre și pentru el și Charlotte. A zis că tu și cu mine i-am spus că nu mai avem treabă unul cu celălalt și că și-a făcut planuri în consecință și că nu-mi va îngădui să-l fac de râs dând peste cap alianțele la care s-a gândit.

El o privi câteva clipe fără să scoată o vorbă. Da, făcuse o greșeală pentru că nu își dăduse seama ce avea în fața ochilor. Dar să nu le dea o șansă...

– Dar i-ai spus că, de fapt, Cranach nu te-a cerut. Eram acolo, am auzit cu urechile mele.

– Da, și îl va încuraja pe Rob să-mi ceară mâna cum se cuvine și cât mai romantic cu putință. Iar eu trebuie

să spun „da“. Nu vrea să mai audă scuze. Crede că în continuare ești, pentru mine, o pasiune copilărească și că nu vreau să renunț la fantezia asta.

În alte condiții, ar fi fost o afirmație măgulitoare, dar în acele momente suna ca o sentință. El începu să înjure.

– N-am să accept așa ceva.

– N-ai încotro, Lachlan. N-o să vă las să vă întoarceți unul împotriva celuilalt, zise ea, eliberându-și brațul. Și, cum spuneam, nici n-am zis vreodată că te-aș alege pe tine. Pur și simplu... s-a terminat.

El rămase pe loc și o privi cum se alătură grupului ei de prieteni și se așază lângă afurisitul de intrus cu care avea de gând să se mărite. Își simțea mușchii spatelui și ai umerilor atât de încordați, că se temea că vor plesni. Nu așa trebuiau să se petreacă lucrurile. Dacă exista ceva de care era sigur, acela era că el și Rowena erau destinați unul celuilalt.

– Ești gata, Lach? întrebă Ursul, bătându-l pe spate.

Tresări.

– Într-un minut.

Ranulf neglijase un mic aspect în marele lui plan de a-și mărita sora. Lachlan evaluă distanța care îl separa de locul unde lordul Robert Cranach stătea așezat între vărul lui și Rowena. Scăparea din planul lui Ranulf era că sora lui nu se putea mărita cu un mort.

– Cranach! făcu el, oprindu-se în dreptul grupului. Nu ți-am văzut numele sau culorile înscrise la vreo întrecere.

– Mă mulțumesc să asist la triumful previzibil al clanului MacLawry, răspunse zâmbind împielițatul.

Rowena se uita la mâinile frumos strânse în poală.

– Nimeni nu e obligat să participe, Lachlan. E doar o distracție.

– Ești un bărbat mândru și bine făcut, Cranach, insistă el, ignorându-i tentativa de protest. Ai de gând să stai aici sau ești gata să aperi onoarea clanului Buchanan

și să te bagi la întrecerea de aruncat bușteni? Doar de distracție, desigur.

Fratele marchizului de Helvy miji ochii.

- Putem schimba câteva vorbe, Lord Gray? întrebă el ridicându-se în picioare.

- Bineînțeles.

Ar fi preferat să schimbe niște pumni, dar avea să se mulțumească și cu niște vorbe.

Cranach îi făcu semn să se dea ceva mai încolo față de ceilalți oaspeți ai Rowenei.

- Bănuiesc că toată povestea asta are legătură cu căsătoria mea cu Winnie, spuse el.

- Nu te vei căsători cu ea. Trebuia să-i ceri mâna mai înainte și n-ai făcut decât s-o lași fără simțire pe podea. Nu ți-a spus „da".

- O vrei tu? Și ai de gând să tranșăm lucrurile la o întrecere de aruncat bușteni?

- Sau la tras funia sau la tras la țintă, sau la întrecerea călare, răspunse Lachlan.

Fără mare băgare de seamă, orice concurent riscă să-și frângă gâtul la probele cu pricina.

- Zic doar că n-o să fie foarte impresionată când o să te vadă ieșind din arenă în patru labe și cu coada între picioare.

- Aleg să-mi folosesc timpul mai bine. O să stau lângă ea în timp ce tu te bălăcești în noroi, Gray.

Lachlan ridică din umeri.

- Ești un laș afurisit. Și n-o să-i ceri mâna înainte să vorbești cu Glengask.

Nu era mare lucru, dar dacă nu putea să-l treacă pe individ prin sabie, măcar putea să-i taie elanul și să-l facă să piardă timp prețios. Cranach zâmbi.

- Atunci așa o să fac. Și, dacă mă-ntrebi, sunt sigur că Rowena este o lady care preferă să citească poezii decât să vadă un bărbat care se luptă aiurea cu un buștean.

Ei bine, se înșela amarnic. Probabil. Nu, Rowena nu ceruse să fie salvată și nici măcar nu spusese că îi era drag - spusese, de fapt, tocmai contrariul -, dar

Lachlan nu avea nici cea mai mică intenție să se dea bătut. Ținuturile Înalte îl învățaseră că lucrurile se pot face în două feluri: direct și fără ocolișuri sau prin șiretlic. Aparent, alesese a doua cale.

– N-ai decât să-i dai înainte cu vorbele tale meșteșugite, Cranach. N-ai câștigat încă nimic.

– Din moment ce niciodată nu ți-a menționat numele de față cu mine, iar tu pari să știi totul despre mine, sunt dispus să risc, zise Cranach, apoi îi întinse mâna. Succes, Lord Gray.

Lachlan își încleștă fălcile și-i strânse mâna, remarcând, fără a fi surprins, că nu doar Rowena alegea să vorbească fără accentul scoțian. Diferența era că Rob se prefăcea că vorbea ca un scoțian, în vreme ce ea voia să evite tocmai asta. O prostie, din punctul lui de vedere.

– Așadar, fie ca acela mai bun să câștige.

– Ce mama naibii a fost asta? îl întrebă Ursul când Lachlan se alătură grupului de bărbați din preajma buștenilor pregătiți pentru întrecere.

– Nu ți-am zis? făcu Lachlan, apucând capătul unui buștean și azvârlindu-l în sus, în timp ce, la capătul celălalt, Munro îl ținea fixat cu picioarele.

– Ce să-mi zici?

Ursul icni și ridică bușteanul cu ambele mâini, sprijinindu-l cu pieptul și cu unul dintre obraji.

– Am de gând să mă-nsor cu sora ta.

Lachlan îi dădu prietenului lui una peste spate, împingându-l în față. Bușteanul se clătină când Ursul făcu câțiva pași în alergare și îl azvârli drept înainte, dându-l peste cap și făcându-l să aterizeze la o distanță impresionantă.

Ursul ridică pumnul în aer ca să salute mulțimea care îl aclama.

– Ești un adevărat ticălos, asta ești, mormăi el revenind la locul de start și scuturându-și brațele.

Lachlan apucă un alt trunchi și-i fixă capătul mai îngust, în timp ce Ursul îl ridica pe cel gros.

- Așa-i. Ții minte când mi-ai dat bușteanul ăla plin cu rădaște? Acum suntem chit!

Când bușteanul fu ridicat în poziție verticală, Lachlan se aplecă, îndoi genunchii și îl săltă, ținându-l fixat în palme. Trunchiul măsura de trei ori mai mult ca el, având aproape șase metri. Trase adânc aer în piept, făcu câțiva pași și-l aruncă, menținându-l în echilibru. Bușteanul se izbi cu capătul mai larg de pământ și de acolo se răsuci din nou, aterizând la mai mare distanță de cel aruncat de Munro.

- Să te văd acum, uriașule, îi zise Lachlan ridicând brațele în uralele mulțimii.

- Ești roșu tot și asudat.

Ursul îi aruncă o cârpă și se traseră amândoi la margine ca să-i urmărească pe ceilalți concurenți. Lachlan își șterse sudoarea, dar și sângele, căci se zgâriase la un braț.

- Asta înseamnă o întrecere, rânji el.

- Deci despre asta vorbeau Winnie și Ran, nu? întrebă Ursul, aruncându-i o privire curioasă surorii lui. Până la urmă a decis că nu-l vrea pe Cranach? Și Ranulf a acceptat?

- Nu tocmai, făcu Lachlan ridicând din umeri.

- Și ce-nseamnă asta?

- Înseamnă că deocamdată nu-i nimic bătut în cuie. Nu m-am predat.

Acum că îi simțise gustul nu avea de gând să renunțe la ea vreodată, dar nu era în interesul lui să-i împărtășească asta unuia dintre frații ei.

- Ei bine, acum înțeleg de ce-n ultima vreme ai fost mai înțepat decât un roi de albine.

Ochii verzi ai lui Munro, cu câteva nuanțe mai deschiși la culoare decât ai lui Lachlan, scrutară mulțimea. Ranulf era undeva la marginea arenei, cu Charlotte la braț. Rowena stătea pe scaun, cu Cranach alături.

- Presupun că Ran e interesat de mărfurile clanului Buchanan, zise Ursul după câteva clipe. Dar prefer să te avem pe tine la masa de Anul Nou decât pe Cranach.

E prea moale pentru gustul meu. Așa că... orice ai nevoie, dă-mi de veste!

– Lui Ranulf n-o să-i convină. E decis să-l bage pe Cranach în familie.

Munro pufni.

– Ran are parte de femeia pe care și-a dorit-o. Arran are parte de femeia pe care și-a dorit-o. Ce-i corect e corect. Și trebuie să fie corect pentru toată lumea.

Lachlan încuviință din cap, până peste poate de recunoscător.

– Mulțam, Ursule.

– Cu plăcere. Și dacă îi frângi iar inima, te tai în bucăți și te dau de mâncare la porci.

– De data asta n-am de gând să o las să-mi scape.

Totul era să o și prindă. Și avea s-o prindă. Trebuia. Pentru că gândul de a nu o avea alături ca să o sărute, să se tachineze cu ea, să se contrazică, să o țină în brațe era pur și simplu imposibil de îndurat. Și de acceptat.

Abia observă când el, Ursul și alți trei bărbați din alte clanuri se calificară în runda următoare. Avea câteva minute să se odihnească și să bea o cantitate considerabilă de whisky, așa că ieși din arenă ca să stea de vorbă cu Debny și să se asigure că traseul întrecerii călare a doamnelor era la vedere atât pentru spectatori, cât și pentru oamenii puși să o supravegheze pe Rowena.

– Mută baloturile de fân, îi ceru el, gesticulând. Nu-i vreau așa aproape de grămezile de bolovani.

– Da, stăpâne, răspunse Debny.

– Ce i-ai zis lui Rob?

Când îi recunoscu vocea simți un fior cald în tot corpul. Se întoarse înspre Rowena.

– I-am spus că nu te-a cerut și că nu trebuie să o facă înainte să-i ceară voie lui Glengask. Și e posibil să-i fi dat de înțeles că greșește dacă-și imaginează că drumul spre mâna ta e lipsit de obstacole. De ce-ntrebi?

– Pentru că toată după-amiaza s-a uitat după tine și s-a purtat foarte curtenitor cu mine.

Bun. Un dușman cu atenția împărțită se anunța de două ori mai ușor de învins.

– Dar tu? Te-ai uitat și tu după mine?

Atenția lui, cel puțin, nu era împărțită. Era concentrată asupra ei și numai a ei. Privirea ei zăbovi asupra pieptului lui gol. Obrajii îi deveniră stacojii.

– N-are importanță. Decizia lui Ranulf e luată.

– Tu nu ești Ranulf.

– Iar tu ești cumplit de enervant.

– Așa-i.

Înclină capul, studiindu-i expresia de pe chip și admirându-i costumul de călărie.

– Mai știi că înainte erai de acord cu tot ce spuneam?

– Era pe când eram copilărește îndrăgostită de tine.

– Mă bucur că acum nu mai ești. Îmi plac confruntările cu tine, îmi plac văpăile din ochii tăi și îmi place limba ta ascuțită.

Ar fi vrut să i-o și guste, dar era prea multă lume în preajmă.

– Te bucuri că nu te plac? repetă ea, ridicând din sprânceană. În fine, cred că asta face lucrurile mult mai...

– Dar mă placi, de fapt, o întrerupse el. Și de data asta nu pentru cum îți imaginezi că sunt.

Îl văzu în spatele ei pe unul dintre servitorii de la Glengask care primise misiunea de a asigura protecția familiei. Bun. Nu voia s-o știe umblând de colo-colo de una singură, chiar dacă pe el îl căuta.

– Mă placi pentru cine sunt cu adevărat, continuă el.

– Încerci să schimbi subiectul. Am venit să-ți spun să nu te mai iei de Rob. N-am de gând să fiu motiv de încăierare, mai ales în circumstanțele date.

Lachlan făcu un pas înspre ea.

– N-o să mă mai iau de Cranach când o să-mi spui că te măriți cu mine.

– Lachlan.

– Nu sunt un gentleman, fata mea neîmblânzită. N-am să joc după regulile de bună purtare ale englezoilor.

Tu ești singurul motiv pentru care sunt în toată povestea asta și n-am să mă mulțumesc decât cu tine.

Mai făcu un pas în față, astfel că îi mai despărțeau doar câțiva centimetri. Ea ridică bărbia, înfruntându-l parcă, și privindu-l în ochi.

– Nu ești măritată încă. N-ai spus „da" nimănui. Să nu încui ușa la noapte, Rowena!

Felul în care i se acceleră respirația și mișcările sacadate ale pieptului îi făcură mădularul să freamăte.

– Și dacă o-ncui?

– Atunci o sparg, zise Lachlan luându-i mâna. Ești când fierbinte, când rece, fetițo, la fel ca vântul între anotimpuri. Mă înnebunești. Dacă nu simți nimic pentru mine, dacă ești sigură că vrei să te predai și să te măriți cu Cranach pentru că nu ne-a venit mintea la cap la timp, trebuie să-mi zici. Acum. Fără prosteli, fără insinuări, fără cuvinte ce pot fi interpretate sau înțelese în fel și chip. Zi-mi!

Ea îl privi în ochi, prinzându-i ușor degetele cu ale ei.

– Nu știu, răspunse într-un sfârșit.

Își trase mâna și se îndepărtă degrabă.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, mormăi el pe un ton sumbru, apoi se întoarse să mai arunce un rând de bușteni.

Nu fusese mărturisirea pe care și-ar fi dorit-o, dar tot era mai bine decât o palmă peste ochi. Fie că Rowena își dădea seama, fie nu, tocmai îi dăduse o șansă. Și nu avea de gând să o irosească.

capitolul 11

– De ce întrecerile presupun atât de multe aruncări? întrebă Jane ținând-o de căpăstru pe Black Agnes în timp ce Rowena se așeza mai bine în șa.

Că se cuvenea sau nu, în acea zi mai c-ar fi preferat să încalece bărbătește, numai că nici una dintre prietenele ei englezoaice nu ar fi conceput să călărească altfel decât

într-o parte, aşa că își spuse că nu ar fi corect față de ele. Flora Peterkin călărea bărbătește, la fel și Lady Bridget Cameron, dar nici unul dintre căluții lor nu se ridica la nivelul lui Black Agnes în cea mai slabă zi a ei. Nu la cursa de trei kilometri, desigur.

– Când englezii ne-au luat săbiile și armele de foc, zise ea, verificând ca pălăria să-i fie fixată și să nu se desprindă în timpul cursei, speriind vreun cal, bărbații au căutat alte modalități prin care să își demonstreze forța. Și să le arătăm englezoilor că lupta nu s-a sfârșit, chiar dacă trebuie să recurgem la aruncat bolovani.

Jane încuviință din cap, întorcând capul după un bărbat masiv și musculos care trecea pe lângă ele.

– E impresionant și cumva intimidant. Ai văzut ce departe a aruncat lordul Gray acel trunchi de copac? Și sângele care-i șiroia pe braț când și-a șters fruntea? A fost... spectaculos.

Chiar așa fusese, afurisitul! Și îl învinsese pe Urs, lucru care nu se întâmpla aproape niciodată. Gândul că în acea noapte voia să vină la ea, chiar dacă celelalte femei nu-l slăbiseră din ochi toată ziua, chiar dacă nu mai exista nici o speranță să fie împreună, chiar dacă nu știa dacă ea avea să-l primească în dormitor, toate acestea o înfierbântau și o făceau să se simtă... cam ciudat. Un fior cald o trecu pe șira spinării și între coapse. Abia atunci observă că Jane o privea, aşteptând-o să spună ceva, așa că se scutură ușor.

– Da, s-a descurcat chiar bine.

– Neah! a trișat, zise Ursul, apărând ca de nicăieri. În fine, n-a trișat neapărat, dar mi-a distras atenția. Era să arunc buşteanul acela în cortul bucătăresei.

– Am văzut, zâmbi Rowena. Am fi mâncat vânat zdrobit diseară.

– Da. Căprioară turtită. Îi prinse glezna și o strânse ușor. Dacă o-nvingi pe Sarah Parker aia, îți iau o rochie nouă.

– De ce vrei s-o înving pe Sarah?

– Cred că-n mintea ei merită un premiu dacă o să câştige, şi am obosit deja.

Jane se făcu stacojie la faţă, dar Rowena pufni.

– Bietul de tine! O să fac tot ce pot, dar nu-ţi promit nimic.

El încuviinţă din cap, luă căpăstrul de la Janet şi o duse pe Black Agnes la linia de start.

– Ce-ţi tot ciripea la ureche frumuşelul ăla de Buchanan? Nu ţi-a dat pace toată dimineaţa.

– Recita poezii, răspunse ea.

– Poezii? Erau măcar despre Scoţia?

Ea clătină din cap.

– Era cea mai nouă poezie a lui Byron, foarte lirică.

– Fundul meu e foarte liric.

– Munro Branan MacLawry! izbucni ea, încercând din răsputeri să nu râdă. N-ai voie să spui astfel de lucruri când eşti într-o companie aleasă.

– Tu eşti companie aleasă acum? rânji el. Pentru că ţi-am văzut moaca, *piuthar*, când îţi recita poezii, şi mi s-a părut că preferai să te uiţi la întreceri.

Ea oftă.

– Astăzi, da. Dar întrecerile sunt doar o dată pe an, iar poezia îmi place oricând.

– Atunci zi-i să-ţi scrie el nişte poezii în loc să fure vorbele altcuiva.

– Nu e băiat rău, Ursule! O să te-nveţi cu el.

El înclină capul.

– Vrei să zici că o să te obişnuieşti tu cu el. Eu o să rămân aici, la Glengask.

Înainte să apuce să cugete la comentariile destul de pline de miez ale musculosului ei frate, Arran se apropie cu un steag în mână şi se aşeză la marginea liniei de start.

– Sunteţi gata, domniţelor?

– Da! strigă ea, strângând frâiele iepei.

Celelalte 12 femei aliniate la start încuviinţară şi ele.

– Pe locuri! Fiţi gata! Start! strigă el, lăsând steagul jos.

Traseul era marcat de baloturi legate unele de altele cu panglici. Avea puțin peste trei kilometri și începea pe malul lacului, ducea până la marginea pădurii, se întorcea prin dreptul unor stânci uriașe din granit, urca spre castel, apoi cobora pe pajiște.

Black Agnes preluă imediat conducerea. Rowena stătea aproape lungită pe spinarea ei, murmurând cuvinte încurajatoare. Aruncă o privire în urmă. Flora Peterkin și Sarah Parker o urmau imediat, în timp ce restul călărețelor erau mult în spate.

Precious, iapa lui Sarah, o prinse din urmă în dreptul lizierei, dar Rowena n-o lăsă pe Agnes să gonească din toate puterile. Nu era o cursă de sprint, iar Sarah era, limpede, dornică să demonstreze ceva. Zâmbi și simți vântul gâdilându-i buzele. I-ar fi plăcut cumva să i-o coacă Ursului și s-o lase pe Sarah să câștige, dar nu se înscrisese în cursă ca să piardă.

Când ajunseră în vârful dealului, îi dădu pinteni lui Black Agnes, iar iapa țâșni, azvârlind de sub copite iarbă și pământ. Rowena scoase un chiot, iar gloata i-l întoarse ca un ecou, privind-o de la linia de sosire. O prinseră din urmă pe Precious la jumătatea pantei, iar Rowena surprinse privirea uluită a lui Sarah când Agnes preluă conducerea. Cu răsuflarea tăiată, cu pletele zburându-i în toate direcțiile, Rowena chiui din nou când trecu linia de sosire la o distanță sigură de urmăritoare.

– Ești o fată grozavă și frumoasă, spuse ea, bătând-o pe Black Agnes pe grumaz.

Iapa mișcă veselă urechile și necheză.

Lumea se adună în jurul ei, și îl văzu imediat pe Lachlan, care avea brațele ridicate în semn de victorie. Se apropie să o ajute să descalece, iar ea se smuci din șa și se lăsă în brațele lui. Când o ridică în aer, se simți fără suflare, dar într-un fel complet diferit. Bărbatul acela nu era al ei și, cu toate astea...

Trebuia să își amintească însă un lucru – Lachlan avusese șansa lui. Nu era un bărbat pe care îl vedea pentru prima dată la reîntoarcerea la Glengask. Aveau un trecut

în care el îi ignorase încercările de a flirta cu el și o lăsase să meargă singură pe jos până acasă când ea pretinsese că Black Agnes era obosită.

În același timp, n-o tachinase cu privire la ce simțea pentru el. Nu defilase cu alte femei în fața ei. De fapt, când începuse să privească prin ochii lui felul în care se ținuse după el și încercase să îl cucerească, își dăduse seama că fusese chiar amabil cu ea. Și că tratase totul cu simț al umorului și cu calm. Uneori, chiar cu indulgență.

– Ce este, Rowena? o întrebă el, punând-o jos, dar ținându-și în continuare mâinile în jurul mijlocului ei.

Ea veni mai aproape și îi șopti la ureche:

– N-o să încui ușa, murmură și, înainte ca Lachlan să îi răspundă, se întoarse să accepte felicitările lui Ranulf.

Avea să afle la noapte răspunsul. Până la urmă, așa cum zisese și el, încă nu fusese cerută de nevastă.

Luară cina pe pajiște, pe buturugi, trunchiuri de copaci și scaune, pe pături sau direct pe iarba răcoroasă. După-amiaza târziu sosise și Campbell, însoțit de o duzină de apropiați. Socializau cu cei din clanurile MacLawry, Stewart, MacDonald. Nimeni nu scoase pumnalul, nimeni nu aminti nimănui de neînțelegerile din trecut și de vărsările de sânge. Asta cu toate că din anturajul lui Campbell făcea parte și uriașul Dermid Gerdens, unul dintre cei care aproape că-i omorâseră pe ea și pe Arran la Londra. Întrunirea și jocurile însemnau un nou început pentru toate clanurile.

Totul se datora familiei Rowenei. Ranulf se străduise aproape toată viața să aducă pacea în Ținuturile Înalte, iar când Arran o răpise pe nepoata lui Campbell și fugiseră să se căsătorească, îi convinsese pe Campbell și pe MacLawry să își dea mâna. Fusese pur și simplu remarcabil.

Rowena îl privi pe Robert Cranach, așezat la câțiva metri de ea. Dădea peste cap o halbă cu bere. Familia ei făcuse atâtea pentru Scoția și pentru locuitorii ei, iar

Ranulf o rugase – sau, în fine, îi ordonase, mai nou – să facă și ea un lucru. Ar fi trebuit să fie ușor, căci Rob era chipeș, fermecător și cultivat.

Numai că nu era ușor. Chiar deloc. Nu mai era.

Lachlan era nestăpânit, neîmblânzit și mândru de asta. Era deja parte integrantă a clanului MacLawry și nu aducea nici o alianță în plus. Avea sânge de scoțian get-beget și nu putea fi fericit la Londra, nici chiar la Edinburgh sau Aberdeen. Desigur, toate astea nu aveau importanță. Numai că aveau, de fapt. Pentru că orice i-ar fi spus rațiunea, și anume că lucrurile erau stabilite și că nu aștepta decât flori și un bărbat așezat în genunchi, inima ei nu era la fel de convinsă.

Cam la asta se gândea când Ursul și Lachlan apărură în zona rămasă liberă lângă focul de tabără. Amândoi aveau săbii prinse în cingătoare. Ea zâmbi, simțind cum sângele scoțian începe să-i fiarbă în vene. Jane o prinse de braț.

– Se vor lupta? șopti ea cu o expresie de îngrijorare pe chip.

– Nu. Vor dansa.

– Vor dansa? Știai?

Angus Mackles, mai-marele cimpoierilor de la Glengask, funcție pe care o avea de când se știa ea, apăru la rândul lui și se așeză undeva în dreapta Ursului. Cei doi bărbați scoaseră săbiile și le puseră pe jos în formă de cruce. Apoi ridicară mâna dreaptă și așteptară. Când începu muzica, începură dansul, perfect sincronizați, ca unul.

– Ce înseamnă? șopti Jane după câteva clipe.

– E un dans despre putere și despre controlul asupra ei, răspunse Rowena neluându-și ochii de la Lachlan. Pășesc și sar peste săbii înainte și înapoi, în toate cele patru puncte cardinale. Dacă ating tăișul, asta aduce ghinion clanului, dar se apropie cât mai mult posibil ca să demonstreze că nu se tem.

– O, splendid! Dansezi și tu dansul săbiilor, Lord Robert? întrebă prietena ei.

– Nu. E un dans teribil de demodat. Prefer valsul.

Nu era câtuși de puțin demodat. Era neîmblânzit, sălbatic și foarte dificil, mai ales în tandem. Și avea o vrajă aparte, o forță care subjuga. Nu observase asta până la acel moment. Încordarea mușchilor gambei, flexarea genunchilor, fulgerările culorilor MacLawry sclipind în luminile focului, dulcele și străvechiul sunet al cimpoiului...

Când ajunseră în poziția inițială, dansatorii se opriră. Se opri și muzica, iar cei doi se înclinară la unison. Pentru câteva clipe nu se mai auzi decât trosnetul lemnelor din foc. Apoi mulțimea izbucni în ovații. În acea seară erau cu toții scoțieni neîmblânziți, liberi, botezați în sângele luptelor.

Rowena se ridică în picioare. O pereche de ochi verzi scăpărători o fixa de dincolo de foc.

– Mă simt cam obosită, spuse ea, continuând să îl privească pe Lachlan. Cred că mă duc la culcare.

Lachlan lăsă jos halba pe care nici nu mai știa cine i-o dăduse, apoi fu la un pas să se înece când un mesean îl bătu pe spate. Dansul fusese ideea Ursului și încă era mirat că Ranulf fusese de acord. Dumnezeule, le arătaseră celorlalte clanuri! Mesajul fusese clar – cei din clanul MacLawry încă cinstesc obiceiurile străvechi. Majoritatea clanurilor știau deja că erau deschiși și la nou. Sau, cel puțin, că erau dispuși să exploateze în favoarea lor ce era nou și modern.

Dar toate acestea nu îl interesau, pe moment, chiar atât de mult. Era mult prea ocupat să o urmărească pe Rowena cu privirea, în timp ce se îndrepta spre castel flancată de doi servitori. Din expresia de pe chipul ei chiar înainte să plece își dăduse seama că voia ca el să i se alăture mai târziu. Și era, cu siguranță, mai mult decât dornic s-o facă.

Nu putea decât să spere că asta însemna că Rowena își dăduse seama cât de mult își iubea și își prețuia tradițiile și cultura. Un pachet în care se considera

și el inclus. Cel puțin în acea seară, părea pachetul pe care ea și-l dorea. Puse jos halba, primi încă o grămadă de felicitări și trase cu ochiul înspre lordul Robert Cranach. Era în continuare așezat pe o pătură, cu englezoii, și stătea de vorbă cu vărul lui. Nemernic înfumurat! Ei bine, poate avea să câștige – deși Lachlan nu era încă dispus să îi recunoască victoria –, dar nu câștigase încă.

– Mă duc până la castel, îi zise Ursului, care se mulțumi să dea din cap.

Nu avea nici o scuză să plece de la petrecere și să se ducă în casa altcuiva. Din fericire însă, prietenia cu frații MacLawry era suficient de veche și de solidă ca să nu aibă nevoie de o astfel de scuză. Nici n-ar fi știut ce să le spună. Dacă ar fi mărturisit că scopul vizitei e să se culce cu sora lor care era aproape logodită cu altul, probabil l-ar fi aruncat direct în focul de tabără.

Îndepărtându-se de mulțime și de focuri, descoperi în timp ce urca dealul că vremea se făcuse destul de rece. Însă nu simțea frigul. Nu în acea noapte. Nu când îl aștepta o domniță tânără și neîmblânzită.

Cooper, majordomul, primise liber ca să se poată alătura petrecerii, așa că ușa îi fu deschisă de unul dintre lachei. Lachlan îl salută cu o mișcare scurtă a capului, apoi se îndreptă spre scări. Simțea că pe cât de ușor îi va fi să ajungă în dormitorul Rowenei, pe atât de greu avea să-i fie să iasă din casă, dar era un risc pe care era dispus să și-l asume.

Ușa de la camera ei era închisă. Lachlan ciocăni de două ori, apoi o deschise și se strecură înăuntru. Nici nu apucă să respire, și ea se și lipi de el, sărutându-l, prinzându-l de umeri și dezbrăcându-l. O prinse de talie și simți pielea caldă și netedă. Dumnezeule, era deja goală!

– Bine c-am intrat eu și nu altul.

Ea râse scurt, își plimbă vârful limbii de-a lungul gâtului lui, apoi își lipi iar buzele de ale lui.

– Mă bucur că ești tu, îi murmură la ureche.

– Mai ușor, fetițo! N-avem de ce să ne grăbim.

– Te doresc, Lachlan, zise ea. Nu știu dacă ești ce-mi trebuie, dar te doresc.

El o prinse ușor de umeri și o îndepărtă un pic de el.

– Sunt ce-ți trebuie, fetițo. Și n-am de gând ca nopțile astea să se transforme în câteva amintiri la care să te gândești mai târziu oftând. Vreau ca astea să fie primele noastre nopți împreună, Rowena. Primele dintre multe, nenumărate altele.

Se temu o clipă că întinsese prea tare coarda și că mai degrabă l-ar azvârli pe ușă afară decât să recunoască faptul că poate încerca să găsească o cale să nu se mărite până la urmă cu Rob. Dar ea suspină și se lipi iar de el, scoțându-i cămașa din kilt și trecându-și mâinile peste carnea lui tare.

– Convinge-mă, îi șopti.

O, era mai mult decât dispus să o facă! După ce ea îi scoase cămașa, el desfăcu cingătoarea și lăsă ușor sabia pe jos, atent să nu facă zgomot. Apoi își desfăcu kiltul și-l lăsă să cadă pe podea. Se simțea cam ciudat rămas doar în ciorapi și încălțările tradiționale, așa că se aplecă, desfăcu șireturile și le dădu jos.

Când ea începu să-i lingă și să îi sugă ușor lobul urechii, închise ochii de plăcere. Sperase ca dansul să declanșeze ceva în ea – mândrie, amintiri, sentimentul de conștientizare –, dar se mulțumea, la o adică, și cu dorința fizică pe care i-o provocase.

Se întoarse și o lipi cu spatele de perete, prinzându-i încheieturile și ridicându-i brațele deasupra capului în timp ce-i devora gura. Ea își undui șoldurile, lipindu-le de mădularul lui tare și făcându-l să geamă. Dacă fusese vreun pic timidă în noaptea precedentă, depășise clar momentul. În acea noapte era dezlănțuită ca o pisică sălbatică, forțându-i limitele, făcându-l să-și piardă controlul. Îi plăcea la nebunie.

Îi eliberă brațele, o apucă de șolduri și o ridică.

– Încolăcește-ți picioarele-n jurul meu, fata mea neîmblânzită, îi șopti.

Ea făcu întocmai și își înfipse degetele în umerii lui. Lachlan o lăsă un pic în jos și o pătrunse, lipind-o de perete. Cu un oftat prelung, îl mușcă de umăr suficient de tare cât să-i lase semn, dar nici că îi păsa. Tot ce conta era că Rowena era în brațele lui, în jurul lui. Și avea de gând să o revendice drept a lui. Pentru totdeauna.

O pătrundea rapid și adânc, iar respirația ei tot mai intensă îl excita la fel ca tot restul ființei ei. Afară reîncepuse muzica, iar cimpoierii cântau un cântec vechi. *Frumoasa din Fyvie*. Nu era convins că își dorea să audă un cântec despre dragoste neîmpărtășită în timp ce făcea dragoste cu Rowena, dar era mulțumit că muzica îi ținea pe oaspeți pe pajiște, la o distanță sigură de castel.

Ea scoase un geamăt prelung și lăsă valurile de plăcere ale orgasmului să o inunde. El încetini în timp ce ea se strângea în jurul lui, agățându-se de umerii lui. Zâmbi și o sărută.

– Dumnezeule mare, ce bine e, murmură, ținând-o strâns și ducând-o spre pat.

Aflat încă înăuntrul ei, o așeză pe spate și se întinse deasupra. Îi luă un sân în gură și își reluă mișcările de du-te vino, sincronizându-și mișcările șoldurilor cu cele ale limbii. Excitația ei vizibilă și încântarea cu care se lăsa în voia plăcerii îl împinseră și pe el dincolo de limită. Termină cu un geamăt prelung, lipindu-se de ea. Nu știa dacă ea își dăduse seama sau nu, dar nu-și luase nici o măsură de preîntâmpinare a unei sarcini. Pentru că știa deja că îi va purta copiii și va fi femeia lui, chiar dacă ea nu era conștientă încă de asta.

Când își recăpătă suflul, se întinse pe spate, iar ea se întoarse pe o parte și se ghemui lângă el, cu capul pe umărul lui. De fiecare dată când se apropia de el, de fiecare dată când iniția contactul fizic dintre ei, Lachlan simțea că i se oferă un dar de preț.

– Cât timp ați repetat dansul din seara asta? îl întrebă ea, făcând cercuri mici cu degetul în jurul sfârcului lui stâng.

– O singură dată. N-am avut timp să repetăm mai mult. Pe de altă parte, e un lucru pe care nu-l mai uiți odată ce l-ai deprins.

– Cred că e posibil să-l uiți dacă nu reprezintă ceva important pentru tine.

El se încruntă. Nu înțelegea ce voia să spună.

– Pentru mine chiar înseamnă, Rowena.

– Știu. Și pentru mine, în mod surprinzător. Mi-amintesc când tu și Ursul m-ați învățat să-l dansez.

– Așa-i. Clanurile ar fi scandalizate să afle că o fetiță a dansat dansul săbiilor. Dar ai dansat bine și știai însemnătatea dansului. Asta voiai să zici? o întrebă după o pauză de câteva secunde. Că l-ai uitat?

– Nu. Adică... da, aș avea nevoie de mai mult de o repetiție ca să-l fac corect, dar femeile nu-l dansează, de regulă. Iar eu... Nu are importanță.

– Aha.

– Aha, ce? îl întrebă, ridicând privirea.

– N-am să-i pronunț numele cât sunt aici, cu tine. Dar bănuiesc că nu-și amintește dansul.

Rowena se cuibări din nou lângă el. Îi simțea răsuflarea ușoară pe piept.

– Asta dacă l-a știut vreodată.

Simțise oare în vocea ei o undă de dispreț? Ar fi putut savura senzația, dar nu i se părea productiv. S-ar întoarce la un moment dat împotriva lui. Pretindea că se comportă ca un gentleman, dar chiar îi păsa de ceea ce simțea ea și voia să își aleagă vorbele cu grijă.

– Ăsta-i bărbatul cu care vrea fratele tău să te măriți, Rowena. A fost ales pentru că e crescut în cultura englezească pentru că ai zis că pe asta pui preț. Acum nu poți să te aștepți de la el să știe și tradițiile scoțiene.

– Pe care le știi numai tu, să-nțeleg?

– Știu ceva mai mult de-atât. Poți să-ți recit un pic din poetul John Keats, dacă vrei.

Ea chicoti.

– N-aveam idee.

– Asta pentru că de obicei citesc serile, după ce ajung la mine acasă.

Afară, cimpoaiele începură alt cântec, iar cuvintele cântăreților răsunau dinspre pajiște.

– Cântă *Florile Pădurii*, zise ea. Nu e cam sumbru pentru o sărbătoare?

– Știi cum suntem noi, scoțienii. Mereu gata să petrecem și amintindu-ne mereu că moartea e doar un cuvânt, acolo.

El ascultă un pic, apoi începu să cânte încet:

Puneți totu-n ranițe și trimiteți flăcăii la granițe!
Englezii, de-ast' dată, prin șiretlic au câștigat,
Iar Florile Pădurii ce aprig au luptat,
Mândria țării noastre, colbu' au-nsângerat.

Rowena se întoarse pe burtă și-și sprijini bărbia de pieptul lui.

– Vezi tu, asta mă înspăimântă, zise ea încet. Nu englezii – sau, în fine, nu de data asta – și cât de fragilă e această pace pe care tu, Ranulf și Arran ați reușit să o obțineți pentru noi toți. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă l-aș refuza pe Rob? Și nu mă refer la ce-ar zice el, ci la întregul clan Buchanan. Te rog să-mi răspunzi cinstit! Nu mă minți.

– Nu te-aș minți. N-am făcut-o niciodată.

– Nu? întrebă ea ridicând din sprânceană.

Rowena aproape că-și dorea să nu-i fi pus acea întrebare, și nu doar pentru că Lachlan nu voise să pronunțe numele lui Rob în timp ce stăteau unul lângă celălalt, goi și îmbrățișați la ea în pat. Dar își dădu seama că era obișnuită să îi facă lui Lachlan confidențe. Și din ce ținea minte, el îi spunea mereu adevărul sau, în cel mai rău caz, îi zicea că nu poate sau nu vrea să discute cu ea despre anumite lucruri. Arran și Ranulf obișnuiau să o tachineze în situații similare. Ursul obișnuia să schimbe vorba. Dar Lachlan îi răspundea. Și dacă tot își reamintea de toate ocaziile în care el refuzase să-i întoarcă

interesul romantic pe care îl nutrea față de el, corect era să își amintească și lucrurile bune despre el. Calitățile lui, pe care părea să le fi uitat în ultimele trei luni.

– Ursul crede că Ranulf vrea contactele din America unde își vinde Buchanan mărfurile, zise el, după câteva clipe, cu un braț petrecut pe după spatele ei.

Posesivitatea firească a acelui gest era... excitantă.

– Și tu crezi la fel?

– Nu. Cred că Ranulf își dorește manufacturile de lână.

– Dar noi nu creștem oi.

– Așa-i. Dar avem oameni care caută de lucru. Și cred că lui Ranulf i-ar plăcea ironia ca aceia care și-au pierdut pământurile din cauza oilor să ajungă să-și câștige existența de pe urma lor.

Ea îl studie cu atenție, fără a putea însă să îi deslușească expresia.

– Nu prea mă ajuți, să știi.

El ridică din umeri.

– M-ai întrebat ceva și ți-am răspuns.

– Și ce-ar fi dacă m-aș mărita cu tine? Dacă aș putea, adică.

Se așteptase să îl enerveze. Într-un fel, îl prefera supărat. Când se certau, îi era mai ușor să își amintească trăsăturile lui mai puțin atrăgătoare. Pentru că, desigur, i le știa pe toate.

El o mângâie uşor pe spate.

– Ar trebui să te măriţi cu mine pentru că te ador. Știu cât de încăpăţânată eşti, că îţi plac rochiile cu dantelă, că nu-ţi e frică de păianjeni, dar că ţipi ca din gură de șarpe când vezi gândaci.

Ea simţi cum i se încălzeşte pieptul.

– Mai zi! Ce mai ştii despre mine?

Lachlan zâmbi.

– Îți plac cântecele triste, dar preferi comediile de Shakespeare, mai ales *Îmblânzirea scorpiei*. Culoarea ta preferată e cea a lavandei. Și chiar crezi că ai văzut stafia

lui Dougall MacLawry cu cimpoiul lui la tine în cameră, într-o noapte furtunoasă.

– Dar mă și crezi?

– Da. Mi-a fost de-ajuns să mă uit la tine când povesteai. De ce crezi că am luat-o atunci la goană pe scări, până la tine-n cameră, cu un pumnal în mână?

Frații ei alergaseră și ei la ea în cameră în acea noapte, supărați într-un fel pe care nu îl înțelesese decât mult mai târziu. Crezuseră că un bărbat străin în carne și oase îi intrase în dormitor. Evident, numai Lachlan fusese dispus să recunoască faptul că o crezuse. Și ea credea. Până și acum, când era femeie în toată firea, ținea ochii strâns închiși în nopțile cu furtună. Îl sărută pe piept.

– Drăguț din partea ta să spui asta.

– Nu sunt drăguț. Ți-am zis că nu te mint, Rowena.

– Atunci zi-mi altceva. Cinstit.

Ar fi fost mai înțelept să nu mai pună întrebări, să nu se mai gândească la nimic și doar să se bucure de momentele petrecute alături de el. Dar poate el găsise o soluție pentru situația lor, căci ea, una, nu reușise.

– Știi ce a spus Ranulf. Trebuie să mă mărit cu lordul Rob. Atunci de ce tot spui că o să te însori cu mine?

– Nu sunt doar vorbe, Rowena. Și până nu-i juri credință altui bărbat, eu nu renunț. Sincer, nici atunci n-o să renunț.

Ea își șterse ochii, căci îi simțea inundați de lacrimi.

– De ce abia acum, abia după ce am vrut să renunț la tine, te cred în sfârșit că mă placi?

– Pentru că te plac cu adevărat. Te iubesc, Rowena. Poate am avut nevoie de o palmă peste ochi ca să văd adevărul și poate te-ai și schimbat, într-o oarecare măsură, dar te ador. Și n-am să renunț la tine.

– Ranulf zice că o să renunți.

Lachlan se ridică în fund, trăgând pătura peste picioarele ei reci și sprijinindu-se de tăblia patului. Ea își schimbă poziția, la rându-i, își împleti degetele cu ale lui și-și rezemă capul de umărul lui. De ce se imagina stând

astfel cu el, noapte de noapte? De ce se imagina trezindu-se în fiecare dimineață în brațele lui și ascultându-l cum îi cântă cu vocea lui baritonală? Și de ce Londra îi părea, dintr-odată, o fantezie prostească, tocmai când, în sfârșit, îi era la îndemână?

– Ce a spus Ranulf exact? o întrebă, dându-i câteva șuvițe la o parte din dreptul ochilor. În afară că o să-i ceară lui Cranach să te ceară ca la carte?

Rowena oftă.

– Cauți o ieșire secretă din toată povestea asta încâlcită? Căci mă îndoiesc că Ranulf va îngădui să treacă așa ceva cu vederea. I-am cerut un răgaz ca să aleg între voi.

De fapt, la acel moment ceruse acel răgaz ca să se împace cu Lachlan și să se desprindă de el. Iar patru zile nu aveau să fie suficiente ca să renunțe la el. Nici o sută de ani nu aveau să fie de ajuns.

El rămase tăcut pentru câteva secunde care părură o eternitate. Îi simțea pieptul ridicându-se și coborând în ritmul respirației.

– Cred că nu mai ai timp, Rowena. Lăsând tot restul la o parte, pe cine ai alege?

În cele câteva clipe în care el îi pusese întrebarea, ea știu deja răspunsul. Crezuse că va fi mai greu și poate așa ar fi trebuit să fie, dar când era vorba de nimic altceva decât de a face o alegere între civilizatul Lord Robert Cranach și neîmblânzitul Lachlan MacTier, lucrurile erau foarte, foarte simple.

– Te-aș alege pe tine, șopti ea.

El îi ridică bărbia și o sărută prelung și tandru.

– Slavă Domnului!

Când reuși din nou să respire și să gândească, ea se încruntă.

– Dar nu are importanță că te-aș alege pe tine. Ranulf mi-a spus că, atunci când Rob mă va cere, trebuie să spun „da“.

Degetele lui se crispară peste ale ei.

– Așa a spus? Că trebuie să accepți?

– Da, încuviință ea. Ce...

– Deci nu consideră că leșinul tău a însemnat că ești de acord să îl iei de bărbat. În ochii lui Glengask, nu ești încă logodită.

– Dar ce înseamnă...

Lachlan se întoarse înspre ea.

– Și dacă... dacă până la urmă Cranach nu te cere de nevastă?

Ochii îi aruncau scăpărări sălbatice.

– Nu cumva să-l omori! exclamă ea alarmată. Ar fi începutul unui război cu clanul Buchanan!

– Pe care l-am câștiga cu ușurință, zise el cu un aer absent, în mod clar uneltind ceva. Dar nu. N-am să îl omor decât dacă nu mai am altă soluție.

– Lachlan!

– Dar dacă, din cine știe ce motiv, decide să nu-ți ceară mâna? Ranulf vrea să îți anunțe logodna la masa festivă de după nuntă. Dacă nu va fi cu Cranach, va trebui să fie cu mine.

– Dar de ce nu m-ar cere? întrebă ea, apoi roși când el ridică din sprânceană. Nu vreau să spun că mă consider irezistibilă sau vreo zână. Mă refer la zestrea mea și la ce e pregătit Ranulf să negocieze cu clanul Buchanan după nuntă.

Zâmbetul lui leneș și viclean o îngrijora și o excita deopotrivă. Poate nu punea la cale o crimă, dar se îndoia că Ranulf sau altcineva ar fi fost de acord cu urzelile lui Lachlan. Nu era convinsă nici că ea ar fi de acord. Însă dacă avea să se uite mereu la ea în acel fel intens și posesiv, cel mai probabil s-ar lăsa convinsă să încerce orice.

– Mai întâi, spune-mi tot ce știi despre Cranach, îi zise el, reîncepând să o sărute. Totul.

Ea gemu ușor sub atingerea lui.

– Parcă nu voiai să vorbești despre el când ești în pat cu mine, reuși să îngaime, răsturnându-se pe spate pe perne.

– O să vorbesc despre el dacă așa am ocazia să te țin departe de el, fata mea frumoasă și neîmblânzită.

Rowena îl cuprinse cu brațele pe după gât. Avea să dea de belea. Frații ei o răsfățaseră toată viața și îi făcuseră toate poftele, iar dacă planul lui Lachlan reușea, avea să îl dezamăgească teribil pe Ranulf. Dar ceva ce Lachlan spusese mai devreme îi stăruia în minte. Ce simțea pentru el nu mai era o pasiune copilărească. Nu mai era orbită cât să nu vadă ce fel de om era cu adevărat. Iar acel om care o ținea în brațe și o săruta, o, Doamne, peste tot se dovedea mult mai interesant și mai convingător decât își imaginase ea vreodată.

Ideea de a renunța la el, fie și la schimb pentru locuri de muncă pentru țărani, nu i se mai părea lucru corect. Nu era nici măcar lucru acceptabil. Așa că avea de gând să facă tot ce putea ca să-l păstreze în viața ei pe Lachlan MacTier, pe adevăratul și sincerul Lachlan MacTier. De data asta, pentru totdeauna.

capitolul 12

Chiar și în cele mai bune circumstanțe, a nesocoti dorințele lui Ranulf MacLawry era o aventură riscantă. A-i nesocoti planurile privind-o pe Rowena, a-i împiedica o alianță cu clanul Buchanan și a acționa împotriva ordinelor lui erau lucruri pe care nimeni din clanul lui, nici măcar dintre căpeteniile lui, nu și le-ar fi imaginat vreodată.

În schimb, Lachlan avea de gând nu doar să își imagineze că îl sfidează pe Glengask. Avea de gând să o facă și să ia ceea ce îi fusese promis altui bărbat. Și avea la dispoziție trei zile.

Dimineața urma să înceapă cu întrecerea călare a bărbaților. Lachlan căscă în timp ce Beowulf era înșeuat, apoi îl mână la trap pe traseul de nici patru kilometri până la Glengask, ca să îi facă încălzirea. Cel mai probabil nu avea să câștige cursa, dar voia măcar să pară că s-a străduit.

Șeful grăjdarilor de la castel răcnea ordine în stânga și-n dreapta în timp ce oamenii lui scoteau din grajd în jur de 12 cai și îi duceau în țarc.

– 'Neața, Debny!

– Stăpâne...

– Nu-l văd pe Prince, comentă Lachlan, care nu voia să piardă timpul cu conversații inutile.

– Calul lordului Robert? Păi nu e în concurs.

– Hm. Mai vedem noi.

Acestea fiind spuse, intră în castel pe una dintre ușile laterale și se îndreptă spre salonul unde se servea micul dejun. Cranach era la masă și avea în dreptul lui o farfurie plină cu mâncare. Stătea lângă Rowena, afurisitul, de parcă lucrurile ar fi fost deja convenite și bătute-n cuie. Ei bine, nu erau. Și nu aveau să fie. Cel puțin, nu cum își imagina Cranach.

În loc să se îndrepte spre ei și să-și înceapă jocul, Lachlan se rezemă de ușă privind-o pe Rowena. Genele lungi îi acopereau pe jumătate ochii gri precum mercurul, iar zâmbetul de pe chipul ei oval părea forțat, lucru care nu-l mira. Orice s-ar fi întâmplat, ea avea să fie la mijloc. Iar el o va proteja, îi va sta alături pe întreaga durată, dar la un moment dat va fi nevoită să îi spună fratelui ei ce își dorește. La asta se rezuma totul.

În acea dimineață părea cam obosită, dar el, unul, nu avea de gând să-și ceară scuze pentru asta. Fuseseră în pat împreună până aproape de răsăritul soarelui și reușise să plece de la castel la limită, chiar înainte să se trezească angajații de la bucătărie. O clipă se gândise cam care ar fi consecințele pentru amândoi dacă s-ar lăsa descoperit la ea în dormitor. Dacă Ranulf voia o alianță cu clanul Buchanan, avea să găsească o metodă să o obțină. Asta dacă Rowena și Lachlan îi luau cu totul oportunitatea din mâini.

Într-un final, se desprinse de tocul ușii și se îndreptă spre masă.

– Ești sigur că-i bine să mănânci așa mult înainte de cursă, Cranach? făcu el.

Drept răspuns, o duzină de perechi de ochi se întoarseră spre el, dar numai o pereche dintre aceia îl interesa. Avu un schimb de priviri cu Rowena, apoi încleștă fălcile și se uită înspre lordul Robert.

– Cantitatea de pâine și sos pe care o consum nu cred că are de-a face cu plăcerea pe care mi-o provoacă urmărirea unei curse călare, răspunse Cranach cu obișnuitul său zâmbet slab și ușor condescendent.

– Oh! exclamă Rowena, apoi își acoperi gura cu mâna și plecă privirea.

Lachlan reuși cu greu să-și mascheze un rânjet de satisfacție. Rowena lui îi făcea jocul. Fusese convins de asta până la răsăritul soarelui, dar drumurile lor fuseseră atât de diferite atât de mult timp încât pentru o clipă se îndoise că ea chiar va intra în joc, odată ce se făcuse ziuă și nu mai putea invoca o nebunie de moment, ca desprinsă dintr-un vis. Dar, pentru Dumnezeu, era alături de el.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă, căci lordul Robert nu se obosise să o facă.

– Nimic, desigur. Eu... Vai, e o prostioară!

– Ce e o prostioară, Winnie? întrebă în sfârșit și Robert. Trebuie să ne spui.

– După ce am câștigat întrecerea doamnelor, le spuneam lui Jane și Edith că noi – adică eu și cu tine, Rob – vom fi un duo victorios după ce și tu vei câștiga întrecerea bărbaților. Nu știam că dintre noi doi numai eu voi concura.

„Bine jucat, fetițo!" își spuse Lachlan în gând.

– Lasă, Rowena! El îți poate recita o poezie în timp ce eu câștig premiul.

– Vreau să văd cursa! răspunse ea, cu glasul străbătut de un fior sincer de încântare. Nu să ascult poezii.

– Atunci, păcat că e prea târziu să mă mai înscriu, zise Rob, al cărui zâmbet păli un pic.

– Dar nu e prea târziu, milord! interveni și Owen, șeful servitorilor la Glengask și majordom la Londra.

Dau eu o fugă acușica și le zic băieților să vă puie șaua pe cal, de vreți.

- Minunat! exclamă Rowena, apoi își domoli brusc entuziasmul, nu înainte să-i trimită lui Lachlan o privire care îi încălzi sufletul. Vreau să spun că ar fi minunat. Decizia e doar a ta, Rob. Cum spuneam, este doar pentru amuzament.

Cranach înclină capul.

- Atunci, se pare că voi participa la cursă.

- Ne vedem la start. Și-ai face bine să lași deoparte sosul ăla.

Când toată lumea se alinie la start, spectatorii numărară 15 cai, de la căluți de munte, îndesați, până la pursângele englez negru ca abanosul al lordului Samston. Era cum trebuia. Cu cât se isca mai multă confuzie și mai mult noroi, cu atât mai bine. Traseul cursei bărbaților era de două ori mai lung decât cel al femeilor și trecea, în unele zone, printre stânci și în pădure. Ursul și armăsarul lui uriaș și gri pe nume Saturn erau și ei la start, iar asta putea să fie o problemă. Munro spusese că e în favoarea unei uniuni între el și Rowena, dar Lachlan nu era sigur cât de dispus ar fi prietenul lui să îl sfideze direct pe Ranulf. Chiar dacă nu făceau tocmai asta. Dar erau periculos de aproape.

- Azi-noapte, după ce-ai plecat, am vorbit cu Ranulf, îi zise Ursul încet sau atât cât reușea el să vorbească încet, apropiindu-se de Lachlan și de Beowulf. Vrea ca Winnie să fie măritată, fericită și să nu mai suspine după tine, Lach.

- Și eu vreau ca Rowena să fie măritată și fericită. Cu mine, răspunse el, așezându-se mai bine în șa în timp ce Arran se apropia deja cu steagul. Și o vreau aici, în Scoția, nu la Fort William sau la Londra mai tot anul. Și nu vreau să poarte culorile altui clan. Deci ne dorim cam aceleași lucruri.

- Da, sunt aceleași fix ca noroiul și apa.

Lachlan trase aer în piept.

– Știu ce vrea Ranulf. Și cred că știu și ce vrea Rowena. Tot ce-ți cer e să ții pentru tine ce ți-am spus și să nu te amesteci, Munro.

– O să mai aștept nițel până să mă hotărăsc.

– Corect, încuviință Lachlan.

Nu era cea mai clară susținere, dar, până una-alta, Glengask încă nu apăruse în fața lui cu pușca în mâini, așa că trebuia să se mulțumească și cu atât. Deocamdată.

– Domnilor! strigă Arran. Și muntenilor!

Se auziră râsete, iar mijlociul MacLawry rânji.

– Pe locuri! Fiți gata! Start! comandă el, lăsând steagul jos.

Mulți spectatori se așezaseră de-a lungul părții de traseu de pe pajiște, așa că Lachlan se așeză la o distanță rezonabilă în spatele lui Prince și așteptă. Samston și armăsarul lui, Satan sau Diavol sau cum îi zicea negriciosului, preluară conducerea. În ce-l privea pe Lachlan, englezoiul nu avea decât s-o țină tot în galop până la Londra. Nu cu contele avea el treabă.

În momentul în care intrară în pădure, unde spectatorii nu îi mai puteau vedea, Lachlan îi dădu pinteni lui Beowulf. Fără mare efort, calul începu să se apropie de Prince. Îl ajunse, apoi îl depăși cu jumătate de lungime. Lachlan se mișcă în șa înspre dreapta. Drept răspuns, Beowulf se smuci brusc la stânga. Prince îi văzu și se trase și el în stânga, înspre copaci, iar Cranach se trezi lovit de zeci de crenguțe și ramuri.

– Ho, băiatule! Să nu mai faci așa! strică Lachlan, trăgând tare frâiele ca să se dea în spectacol.

Reintrară pe traseu și ieșiră din zona împădurită.

– Ce mama naibii a fost asta? îl întrebă Ursul, venind din urmă.

– Ce?

– Te știu cum călărești, Lach.

Lachlan se încruntă.

– L-am salutat în stil scoțian. Parcă ai zis c-o să te ții deoparte.

– Dacă repeți figura, o să-și dea seama că n-a fost un accident. Așa că ține-te tu deoparte!

La naiba, la naiba, la naiba! Mai avea doar trei zile. Dacă Ursul încerca să îl împiedice să-și pună planul în aplicare, va trebui ori să se recunoască înfrânt și s-o vadă pe Rowena pășind spre altar și spre patul altuia, ori să o ia pe sus și să fugă împreună. Doar că ea nu i-ar face așa ceva lui Ranulf. El s-ar încumeta, dar fiind o căpetenie MacLawry îl tulbura până-n măduva oaselor ideea de a nu respecta ordinele marchizului, ba chiar de a acționa împotriva lor.

Călăreții ajunseră în cea mai îngustă porțiune a traseului, între stâncile uriașe și bălțile și noroiul rămase de la cea mai recentă furtună. Îl văzu pe Cranach ținându-l pe Prince sub control, stabil pe picioare, chiar pe centrul potecii. Și înjură în barbă.

Munro și Saturn îl depășiră și se apropiară de Cranach, dinspre stânga.

– N-am de gând să-mi pierd propria cursă, la naiba! strigă Ursul, gonind pe mijlocul potecii, depășind alți doi călăreți și apoi izbindu-l pe Prince din lateral.

Calul se poticni, apoi își recăpătă echilibrul. Lachlan înjură din nou, apoi se lăsă în jos, aproape atingând gâtul lui Beowulf.

– Dă-i bătaie, băiete! mormăi el.

Calul își mișcă urechile și o luă la goană.

– N-am de gând să pierd 10 lire pe socoteala ta, Ursule!

De data asta, Prince nimeri în noroi, făcu un pas greșit și se opri brusc. Lachlan avu la dispoziție doar o secundă ca să vadă șocul și furia de pe chipul lui Cranach, înainte ca acesta să aterizeze în mocirlă, cu capul înainte, iar Prince să își reia cursa, de data asta fără călăreț.

Ajunși din nou pe pajiște, pe suprafața plană, Beowulf îl prinse din urmă pe Saturn. Îl depășiră amândoi pe Diavol/Satan, care arăta pregătit să-și arunce călărețul din șa.

– Mulțam, Ursule! zise Lachlan, respirând greu.

– Mi-eşti dator. Să nu uiţi!

– N-o să uit.

Duncan Lenox, una dintre căpeteniile MacLawry, îl depăşi pe Donald MacAllister la ultima curbă şi trecu linia de sosire pe calul său murg, Bruce. Lachlan şi Ursul terminară pe locurile patru şi cinci, dar pentru Lachlan era bun şi locul 25, pentru că lordul Robert nu reuşise să termine nici măcar pe locul 26.

După ce toţi caii terminară traseul, îl îndreptă pe Beowulf, la pas, către zona cu stânci de pe traseu. Nu avea sens să se grăbească. Când Cranach îi apăru în faţa ochilor, Lachlan nici nu se obosi să-şi ascundă rânjetul. Nimeni n-ar fi făcut-o.

– Eşti rănit, Cranach?

Grămada de 1,82 de metri de nămol îl înjură.

– Ai făcut-o special, la dracu'!

– Am făcut şi eu baie de nămol o dată sau de două ori. Cică face bine la piele. Da' nu ştiu dacă e bine şi pentru hainele tale dichisite.

– Măcar ia-mă pe cal şi du-mă înapoi.

Lachlan îl trase pe Beowulf din apropierea lui Cranach.

– Neah. O să mă murdăreşti tot.

– Vezi că o să-ţi sparg nasul.

– N-ai decât să-ncerci. Următoarea întrecere e trasul frânghiei. Te înscriu eu.

Îşi întoarse calul cu faţa spre mulţime.

– O să fie a mea, să ştii.

– Zici? Atunci bine-ai venit în familie!

Lachlan îi dădu pinteni lui Beowulf şi îl lăsă pe Cranach să vină pe jos până la corturi. După ce descălecă şi-i dădu unui lacheu frâiele calului, se duse să o caute pe Rowena.

Era cu surorile Hanover, Charlotte şi Jane. Bine măcar că nu era şi Ranulf cu ele. Şi-ar fi dorit să ştie cât de departe era dispusă să meargă – pentru că ar fi mers şi el întocmai până acolo.

– Domnițelor! le salută, curățându-și kiltul de iarbă și colb.

– Lord Gray, zise Jane, oferindu-i un zâmbet și o reverență pur englezești.

Era plăcută și simpatică, dar era, totuși, englezoaică. Fără doar și poate.

– Văd că l-ai depășit pe lordul Samston.

– Da. Dar nu cred că are de gând să-și onoreze pariul, ridică el din umeri. Dar n-am câștigat cursa, așa că o să-i dau pace.

– Foarte generos din partea ta, zise Jane. În condițiile date, nu știu dacă eu aș putea fi atât de mărinimoasă.

Sora ei se încruntă.

– Și care-ar fi condițiile date, mă rog?

Jane râse forțat.

– A, nimic important. Noi – eu și Rowena – am descoperit că Samston doar se prefăcea îndrăgostit de Winnie pentru că voia să pună mâna pe zestrea ei.

– Aha.

Logodnica lui Ranulf îl fixă pe Lachlan cu privirea.

– Iar tu știai?

Ranulf nu s-ar fi putut îndrăgosti de o femeie grea de cap. Așa că trebuia să fie cu băgare de seamă.

– M-am prins, pur și simplu, zise, încrucișându-și brațele la piept și îndreptându-se de spate.

Charlotte era înaltă, dar tot nu-i ajungea decât până la bărbie.

– Rowena i-a zis vreo două și l-a pus la punct, după care l-a trimis la plimbare, așa că n-am simțit nevoia să-i dau sângele pentru asta.

– Bine, atunci, zise Charlotte încuviințând din cap. Mă bucur că s-a rezolvat. Îmi imaginez că Ranulf ar fi preferat să știe, dar a avut multe altele pe cap săptămâna asta.

Zâmbi, iar o strălucire de încântare îi lumină ochii de culoarea alunei, făcându-i să pară aproape verzi.

– Ca și ti... O, Doamne! exclamă Jane, privind peste umărul lui Lachlan. Ce-a pățit lordul Rob?

Se întoarseră cu toții în acea direcție, iar Lachlan profită de ocazie ca să își atingă scurt vârfurile degetelor de ale Rowenei.

– Mi-a zis că vei fi a lui, indiferent de ce-aș zice eu, îi șopti el. I-am urat bun venit în familie.

– O, Doamne! șopti și ea în timp ce restul grupului privea silueta plină de nămol a lordului Robert, care semăna deja cu o sperietoare de ciori. Poate ar trebui să încerc să vorbesc cu el. Până acum a fost foarte politicos.

– Vezi tu, doar se preface că vorbește ca un scoțian, îi răspunse el. Când știe că nu-l auzi, vorbește ca englezoii. Zice „strașnic" și „pe cinstea mea".

Ea izbucni în râs.

– Și eu pretind că am un alt accent decât cel firesc, Lach. Nu pot să-l critic în privința asta.

– Atunci e un bărbat bun. De ce nu te-ai mărita cu el? întrebă el cu fălcile încleștate și buzele foarte aproape de urechea ei.

Ochii ei gri aproape că aruncau scântei.

– Pentru că-l vreau pe altul, zise ea, cu glas scăzut. O vreme am crezut că doar unul dintre noi s-a maturizat, apoi m-am întrebat dacă pur și simplu nu eram predestinați să vrem același lucru în același timp. Dar nimeni nu mă cunoaște la fel de bine cum mă cunoaște el. Și nimeni nu înseamnă pentru mine ce înseamnă el. Lăsă capul ușor în jos și îi aruncă o privire pe sub gene-le-i lungi. Și-ndrăznesc să spun că sunt singura femeie care știe de unde are cicatricea aceea mică de pe fund.

Lachlan pufni. Se simțea mult mai încântat și mai optimist decât ar fi trebuit, probabil, să fie. În fond, erau pe cale să nesocotească ordinele celui mai puternic și respectat bărbat pe care îi fusese dat să-l întâlnească. În joc era fericirea unei femei care fusese dintotdeauna importantă pentru el și care în ultimele zile devenise vitală pentru simpla lui supraviețuire.

– Dacă lucrurile o să iasă cum îmi doresc, Rowena, vei fi și vei rămâne singura femeie care știe că muntele ăla de frate al tău mi-a înfipt un cârlig de pescuit în fund.

Acum fugi și vorbește cu lordul Rob și nu-l lăsa să te ducă nicăieri unde să fiți doar voi doi.

Pentru o fracțiune de secundă aproape că o sărută chiar acolo, de față cu toate clanurile. Ea încuviință din cap, nedându-și seama cât de aproape fusese de un dezastru public.

– Va trebui să ai încredere în mine.

– Am, fetițo. Asta chiar am.

Ranulf descoperise cu ceva vreme în urmă că un sângerete bun avea același gust, indiferent de scopul și intențiile cu care era făcut. Mai înfulecă o bucată, zâmbi, mestecă și înghiți.

– E nemaipomenit, doamnă Meason! declară el, apoi trecu la celălalt preparat din ofertă.

De ce mama naibii îi păsa cuiva de părerea lui despre cine prepara cel mai bun sângerete? Chiar nu avea idee. Dar cineva îi dăduse trei cocarde și i ceruse să aleagă primele trei sângerete preferate, așa că trecuse la treabă. Înclină ușor capul și zâmbi, îndreptându-și atenția spre următoarea farfurie. Chiar atunci îl văzu pe lordul Robert Cranach, plin de noroi, îndreptându-se spre casă.

Se uită imediat după Rowena. O văzu, după câteva momente, la câțiva pași în spatele lui Charlotte și Jane, prinsă într-o conversație cu Lachlan. În timp ce logodnica lui și sora ei se uitau după Cranach, ca de altfel mai toți cei prezenți, Rowena și Lachlan se uitau unul la celălalt. Degetele li se atinseră rapid, apoi se desprinseră. Lachlan spuse ceva, cu o expresie foarte serioasă pe chip, iar Rowena încuviință din cap. Apoi zâmbi. Abia după aceea înclină ușor capul și porni după Cranach.

– Mai aveți trei porții de gustat, îi zise doamna Forrest, bucătăreasa castelului și persoana desemnată de Rowena să vegheze asupra concursurilor culinare. Mai doriți o bere?

– Da, doamnă Forrest. Trebuie să-mi clătesc gâtlejul.

Dădu peste cap berea pe care i-o aduse Peter Gilling și își reluă traseul de-a lungul mesei, distribuindu-și atenția între sângerete și sora lui. Probabil că Rowena se pregătea să fie cerută de nevastă, dar Cranach nu părea în dispoziția potrivită să se pună în genunchi și să zică ceva ce i s-ar părea romantic unei tinere dornice de iubire. În afară de asta, cu o zi înainte nu păruse încântată de decizia lui. Dar acum arăta... nerăbdătoare. Oare ce se schimbase? Poate că reflectase peste noapte și îi venise mintea la cap. În definitiv, el, unul, se dăduse peste cap să găsească un bărbat care să întrunească acele calități care pentru ea erau importante. Dar și Lachlan părea fericit. Iar pentru asta nu găsea un motiv întemeiat.

Ar fi găsit cu câteva săptămâni în urmă, da. Atunci s-ar fi așteptat ca lordul Gray să fie ușurat că Rowena găsise un alt bărbat pe care să-l copleșească cu atenția ei. Și-atunci de ce Lachlan se uita lung după Rowena, cu un zâmbet deloc frățesc?

Luă o ultimă înghițitură de sângerete, apoi încă niște bere, ca să alunece mai ușor, și înmână cocardele. Decise apoi că Charlotte îi era mai mult decât datoare pentru că evitase să guste acele delicatese. Avea câteva idei foarte bune s-o facă să se achite față de el. Rânji ca pentru sine, apoi chemă câinii și traversă mulțimea până în zona unde Arran supraveghea pregătirile pentru întrecerea de tras frânghia. Concurau clanul MacLawry, pe de o parte, fiind cel mai numeros dintre cei prezenți, contra restului lumii. Frânghia traversa albia de râu care traversa pajiștea înainte de a se vărsa în lacul Shinaig. O panglică roșie strălucitoare marca jumătatea sforii, chiar deasupra apei.

– Pe cine ai de gând să pui primul dintre ai noștri? întrebă Ranulf.

– Lach s-a oferit, răspunse Arran. Ceea ce e de-nțeles din moment ce el și Ursul ar fi, teoretic, organizatorii afurisitelor de întreceri.

– Nu puteau să dea semnalul cu steagul pentru o cursă la care participau.

- Da. Mi s-a părut normal să ajut acolo, mai ales așa lovit în aripă cum sunt.

- Dar? zise Ranulf, uitându-se la Rowena și Cranach, care stăteau de vorbă, și la Jane, care se apropia de ei.

- Nimic pentru care să-ți bați capul, spuse Arran strâmbându-se și dând din mână a lehamite. Ai destule la care să te gândești, mai ales că te însori poimâine.

Gândul îi provocă un fior cald de satisfacție. Charlotte era a lui și avea să devină pe veci a lui, dar își dorea ca toată lumea să asiste. Pe toți sfinții, voia să-și strige bucuria până la cer. Ranulf se scutură ușor. Dacă ceva îl tulbura pe Arran cel isteț, trebuia să știe despre ce era vorba.

- Haide, varsă tot!

- Nu știu ce e, ridică fratele lui din umeri. Dar ceva nu-i la locul lui.

- Necazuri?

Cei din clanul MacDonald erau cea mai probabilă sursă de necazuri, deși nici cei din clanul Gerdens nu erau tocmai buni prieteni cu cei din clanul MacLawry. Iar Gerdens erau subordonații clanului Campbell.

- Zi-mi! Ce-ai văzut?

- Nimic special. Doar că... făcu Arran ridicând din umeri. Lachlan a programat toate întrecerile, le-a pus chiar pe hârtie ca să fie totul organizat. Azi-dimineață s-a pus să schimbe totul, de nu mai știe nimeni unde și când tre' să fie. Și l-a înscris pe lordul Robert la aproape toate întrecerile. După care a dispărut și m-a lăsat pe mine cu toate pe cap, continuă Arran, încruntându-se ușor. Nu mă deranjează, zău așa. Nu mă plâng. Doar că... S-a cam zbârlit părul pe mine. Mă simt în gardă.

Ranulf încuviință din cap, scrutând pajiștea.

- Cunosc sentimentul.

- Poate mă aștept, pur și simplu, să apară problemele, continuă fratele lui mai mic. De când am ridicat corturile am avut doar trei încăierări. E neliniștitor.

Poate asta era tot, în definitiv. După atâția ani de conflicte, chiar era neliniștitor ca membrii clanului

Campbell să stea alături de cei din clanul MacLawry, iar cei din clanul Stewart, cu cei din clanul Cameron.

– Cine e primul de partea cealaltă a frânghiei?

– N-ar trebui să fie treaba clanului MacLawry, dar pe listă e numele lordului Rob. Vrei să-l schimb? întrebă Arran după o scurtă ezitare.

– Nu. Lasă-l așa. Dacă nu-i convine, să schimbe el.

Nu-i era limpede ce era în neregulă, dar în centrul întregii tărășenii erau, fără doar și poate, Lachlan, Rowena și Rob Cranach. Îi spusese foarte clar Rowenei ce așteptări avea de la ea. Știa că, dacă îi va nesocoti ordinele, vor fi consecințe serioase. În ceea ce-l privea pe Lachlan, avea chiar mai puțină toleranță decât față de ea. Lordul Gray nu avea nici un drept și nici un motiv să provoace probleme acum. Pentru Dumnezeu, avuseseră 18 ani la dispoziție și eșuaseră lamentabil să facă ceea ce el, unul, sperase și așteptase. Dacă puneau ceva la cale acum – și avea bănuieli clare că asta făceau –, era dispus să le dea câte o frânghie ca să se spânzure.

– Bine, dar cum te-a făcut lordul Gray să cazi de pe cal? întrebă Jane, apoi făcu un pas înapoi, căci Rob gesticula și împroșca în jur stropi de noroi și fire de iarbă.

– M-a împins în afara potecii, pufni Rob. El și fratele tău, Lady Winnie. Asta după ce a încercat să mă facă să intru într-un copac.

Cum de nu observase până atunci că vocea lui lua o octavă în plus când era indignat? Poate pentru că era prima dată când îl vedea pierzându-și controlul. Pe Lachlan îl știa de 18 ani. Nu putea compara asta cu un bărbat pe care îl știa de numai patru zile, perioadă în care se purtase cum putuse mai bine. Până la acel moment, desigur.

– A fost o cursă ca-n Ținuturile Înalte, cum bine știi, spuse ea și, pentru prima dată în ultimele trei luni, nu încercă să își mascheze accentul de față cu un pretendent.

A unui fost pretendent, de fapt, cu toate că el nu știa asta. Nu doar că nu mai voia să își ascundă accentul, ci decise să îl exagereze.

– Trebuia să știi c-o să se lase cu ceva îmbrânceli. Nu ți-a dat sângele, ai?

Rob și Jane o priviră nedumeriți.

– Am câteva zgârieturi, o informă el.

– Aistea-s semne de curaj, zic.

Jane o strânse de braț.

– De ce vorbești așa? șopti ea.

Rowena chicoti și-și acoperi gura cu palma.

– Așa vorbesc io! exclamă ea, sperând să pară că se scuză. Mi s-o trage de la întreceri și de la oamenii din clan. Sunt scoțiancă din munți, alta nu!

Cu câteva luni în urmă nu ar fi spus nici moartă așa ceva. Dar nu era vorba doar de influența lui Lachlan. Nu doar el provocase schimbarea. Văzându-și clanul reunit, ascultând cântecele, înțelegând ce mândri erau oamenii și ce încântați erau că MacLawry al lor se însura... toate acestea o mișcaseră profund.

Unii dintre acei oameni abia se descurcau de pe o zi pe alta. Alții se refugiaseră, goniți de alte clanuri, și găsiseră aici adăpost. Cu toții erau fericiți și mândri să participe la adunare. Iar ea, cu rochiile ei frumoase, trăind în căminul cald și primitor, se prefăcea că e altceva decât era de fapt. Încă nu era absolut sigură dacă aparținea cu adevărat acelor locuri sau dacă putea fi fericită acolo. Dar îl voia pe Lachlan. Avea să se gândească la restul mai târziu. Spera însă să aibă timp s-o facă.

– Vă rog să mă scuzați, domnișoarelor, dar cred că mi-am luat porția de întreceri pe ziua de azi.

– Dar tocmai am vorbit cu Lachlan, interveni Rowena, și mi-a spus că l-ai provocat la întrecerea de tras frânghia.

– Se-nșală.

La naiba! Aveau nevoie să-l țină pe Rob implicat în întreceri. Dacă ieșea din peisaj a doua zi, avea să aibă vreme să-și adune gândurile. Să redevină rațional. Și nu aveau nevoie de asta. O prinse pe Jane de mână

și o strânse. Dacă prietena ei flirta un pic cu lordul Rob, îi putea amâna planul de a o cere din nou în căsătorie. Oricum rămâneau doar trei zile.

– Dar, Lord Robert, zise Jane degrabă, lordul Gray spunea că o să renunțați, așa că am pariat două lire că nu va fi cazul. Individul a devenit atât de... arogant!

El se întoarse, privindu-le cu coada ochiului drept, în timp ce de pe pleoapa stângului continua să îi picure noroi.

– Ai pariat pe mine, Lady Jane?

Ea dădu convingător din cap, făcând să-i salte pletele blonde și ondulate.

– Desigur.

– Dar tu, Lady Winnie?

Rowena ridică bărbia, cu un aer ușor sfidător.

– Nu pot paria contra clanului meu.

Sau contra bărbatului pe care începuse să îl pună mai presus de tot și toți pe lume.

– Ei bine, cred că nu pot dezamăgi o susținătoare, comentă el, săgetând-o pe Rowena cu privirea.

– Ura! făcu Jane, bătând încântată din palme.

Rob înclină capul.

– O să-mi chem valetul ca să mă schimb în ceva mai puțin... maro. Dacă îl vedeți pe lordul Gray, vă rog să-l informați că aștept cu nerăbdare următoarea noastră întâlnire.

Îl urmăriră cu privirea până dispăru pe după deal.

– Of, slavă Domnului! suspină Rowena, căreia îi venea să cadă din picioare. Mulțam mult, Jane!

– Cu plăcere, desigur, dar aș vrea să-mi zici ce Dumnezeu se petrece! Credeam că o să scoți fum pe nări la lordul Gray pentru că l-a făcut de râs pe lordul Rob.

Rowena o trase deoparte pe prietena ei, pentru ca oamenii lui MacLawry, care o însoțeau mereu în public, să nu le audă.

– Trebuie să-mi promiți că n-o să-i spui nimic lui Ranulf.

- Nici n-aș îndrăzni să-i dau fratelui tău o veste care l-ar înfuria, se cutremură Jane. E prea înspăimântător pentru mine. Așadar, ce pui la cale? Și de ce? Pentru că lordul Gray a decis că te place, până la urmă?

- Da, oftă ea. Iar dacă Rob mă cere de nevastă, trebuie să mă mărit cu el. Sunt ordinele lui Ranulf, mai zise ea, sperând că zgomotul de fond și mica distanță la care reușise să se retragă față de cei care o păzeau să fie suficiente pentru ca nimeni altcineva să nu poată trage cu urechea.

Jane o privi lung.

- Știi bine că-mi plac poveștile cu prinți și prințese, dar dacă ai de gând să te împotrivești lordului Glengask, trebuie să fii sigură că sentimentele lordului Gray sunt sigure. Lordul Rob este cel mai sofisticat scoțian pe care l-ai întâlnit vreodată, așa mi-ai spus acum trei zile.

- Știu că așa ți-am spus. E complicat.

- Winnie, Lachlan e motivul pentru care ai fugit la Londra. Ai zis că ai terminat cu el.

Era clar că spusese o mulțime de lucruri pe care acum nu le mai gândea.

- Noi am... ajuns la o înţelegere, spuse ea încet. Mă bucur că am plecat atunci. Dacă n-o făceam, nu cred că mi-aş fi dat seama că Lachlan nu e doar o fantezie din copilărie. Iar el nu m-ar fi privit decât ca pe singura soră din familia MacLawry.

- Dar eşti sigură, Winnie? insistă Jane care, în loc de obişnuitul ei zâmbet, avea pe chip o expresie de îngrijorare. M-aş supăra foarte tare pe amândoi dacă doar te tachinează şi te alegi cu inima frântă. Din nou!

- Cât am fost la Londra am fost foarte supărată pe el, aşa că ţi l-am zugrăvit doar în culori nefavorabile. Doar lucruri neplăcute am spus în ce-l priveşte. Dar cred că acum îl văd pentru prima dată aşa cum este cu adevărat. Şi îl plac. Foarte mult.

Era puţin spus că îl plăcea. Dar cuvântul care descria cel mai bine ce simţea faţă de el, pe care îl purta

în inimă și pe care ar fi vrut să îl folosească trebuia să i-l spună lui, mai întâi.

– Acum ne certăm, ne contrazicem, continuă ea. Iar lui îi place că nu mai sunt la picioarele lui.

– Asta e bine. E... minunat. Și nu-i poți spune lordului Glengask? nu se lăsă Jane, clătinând din cap.

– Am încercat. Dar cred că a decis că s-a săturat să audă de mine și Lachlan.

Expresia lui Jane era ușor de deslușit – îi transmitea că probabil ar fi bine să dea ascultare familiei și prietenilor, căci nu putea avea încredere în propria judecată când venea vorba de Lachlan MacTier. Rowena știa că lucrurile nu mai stăteau astfel, dar chiar nu avea timp să le-o demonstreze și celorlalți. Nu acum. Nu încă. Nu când avea mai puțin de trei zile să evite o căsătorie, să se asigure că o altă nuntă are loc conform planului și să netezească bine calea spre viitorul pe care și-l dorea pentru sine.

Dacă o avea pe Jane drept aliată, șansele i-ar fi sporit considerabil, așa că trase aer în piept.

– Când eram la Londra ți-am spus că nu l-am văzut niciodată limpede pe Lachlan. Îl consideram perfect, era visul devenit realitate al unei fetișcane. Și în afară de el și de frații mei nu cunoscusem alți bărbați, așa că nu aveam cu cine să îl compar. Acum am.

– Cred că-mi aduc aminte că preț de două săptămâni i-ai scris lui Lachlan zi de zi, iar el nu ți-a răspuns niciodată. Iar cadoul lui la aniversarea ta de 18 ani a fost o pereche de cizme de călărie.

– Știu. Nu am uitat.

Cu toate că în urmă cu câteva săptămâni ideea de a-l apăra pe Lachlan i s-ar fi părut de tot râsul, își dădea seama cât era de important să o convingă pe Jane că era un bărbat de nădejde. Pentru Dumnezeu, dacă prietena ei nu o credea, cum să-l poată convinge pe Ranulf? Cu atât mai mult pe sine.

– Mi-am dat seama că, indiferent ce îmi imaginam sau îmi doream eu, el privea relația dintre noi ca pe una de prietenie. Iar pe mine mă privea ca pe o copilă. Dar să știi că nu e doar un chip frumos și-atât. Am vorbit destul de mult în ultima vreme. Mă ascultă, e interesat de ce am de zis. Îmi place să vorbesc cu el. Azi-noapte mi-a cântat, adăugă ea, zâmbind când își aminti momentul.

– Azi-noapte? întrebă Jane. Credeam că te-ai dus în pat devreme.

Rowena se aplecă spre ea cu un zâmbet drăcesc pe buze.

– M-am dus, dar nu singură.

Jane rămase cu gura căscată.

– Ce?! izbuti ea să îngaime.

capitolul 13

– Taci, Jane! zise Rowena, stăpânindu-și cu greu unda de amuzament din glas.

Jane era, probabil, singura persoană din lume căreia i-ar fi mărturisit ce se întâmpla între ea și Lachlan. Era riscant, chiar și așa, dar toată dimineața simțise nevoia să cânte, să danseze, să își strige fericirea. Lucrurile urmau să se aranjeze cum nu se putea mai bine. Trebuia să fie așa pentru că, dacă pe când era copilă nu-și putea imagina viața cu altcineva decât cu prințul ei cel fără de cusur, acum nu-și putea imagina restul zilelor fără amuzantul, sprințarul, spiritualul, încăpățânatul, înnebunitorul și chipeșul Lachlan MacTier. Îi făcea rău până și ideea ca un alt bărbat să o sărute, să o atingă, să o țină în brațe.

– Vorbim de lup..., mormăi Jane.

Rowena ridică privirea și-l văzu pe Lachlan apropiindu-se.

Planul lor fusese ca în acea zi să se țină departe unul de celălalt, dar când îl zări, inima începu să-i bată cu putere.

– Ce mai face lordul Rob cel murdărel? întrebă el, venind lângă ea și îndreptându-se toți trei spre aglomerația de corturi și baldachine.

– E convins că ai încercat să-l omori.

– Neah. De-aș fi încercat, ar fi mort acum. Îi aruncă o privire lui Jane. Ești tot aliata noastră, da?

– Bineînțeles că sunt.

– E în regulă, Lach. I-am spus tot, zise Rowena, făcând o mică strâmbătură. Aproape tot.

Iar Jane o sprijinise chiar fără să știe ce se petrecea. Așteptase o viață întreagă să găsească o prietenă ca Jane. Poate că acesta fusese cel mai important câștig al experienței londoneze. Faptul că își făcuse o prietenă adevărată și că avusese timp să reflecteze nu doar asupra a ceea ce își dorea, ci și asupra a cine era ea cu adevărat.

Lachlan o privi lung pe Jane, care îi întoarse privirea fără să clipească. Într-un final, el zâmbi.

– Cred că ai în tine și ceva sânge scoțian, Jane.

– Prin sora mea devin scoțiană prin alianță.

– Bun, în cazul ăsta, zise el după o clipă, așezându-se între ele și oferindu-le câte un braț, ia spuneți-mi, Cranach ne va face onoarea să participe la întrecerea cu frânghia?

– Da. Jane i-a spus că a pariat două lire că va avea curaj să apară.

– Atunci îți datorez mulțumiri, milady.

Jane roși.

– Nu făceam decât să o ajut pe Winnie. Pare îndrăgostită lulea de tine.

Zâmbetul cald și leneș al lui Lachlan o făcu pe Rowena să se înfierbânte.

– Mă bucur s-aud asta. Despre mine știu că sunt îndrăgostit lulea de ea.

Jane își puse mâna liberă în șold și-l privi cu un scepticism nedisimulat.

– Acum ești sigur? N-o să te răzgândești?

– Sunt căpetenie în clanul MacLawry, zise Lachlan. Am crescut cu frații Rowenei, pe care i-am

considerat mereu ca pe frații mei. Îmi risc și prietenia cu ei, și locul în clan sfidându-i ordinele lui MacLawry. Așa că, dacă nu-ți par sigur, Lady Jane, mai gândește-te. Și află că am destule pentru care să răspund și fără să mă-mpungi și tu.

Jane deschise gura și imediat o închise la loc.

– Acum te cred.

– Ai ceva temperament, domniță. Dar am încredere în tine, pentru că și Rowena are.

Rowena uita uneori că Lachlan era și el temperamental. Îl văzuse atât de rar manifestându-se, încât îi era ușor să scape asta din vedere. Își aducea însă aminte că singura dată când el și Munro se încăieraseră, fratele ei se alesese cu nasul însângerat și cu un ochi vânăt. Ursul spunea că temperamentul lui Lachlan era ca un tun cu fitil foarte lung. Felul în care reacționase când Jane îi pusese la îndoială sinceritatea o făcea să se întrebe cât de lung era acel fitil și cât praf de pușcă se acumulase în acel tun.

– Și-acum ce facem? întrebă ea. Arran deja le spune spectatorilor unde să stea, iar Rob e tot cu valetul lui.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de întrecere, răspunse el. O să pice numai bine o întrecere a cimpoierilor. Acum Ranulf arbitrează concursul pentru cea mai bună budincă, dar în câteva minute n-o să-i mai fie distrasă atenția. Nu cred că n-o să-și dea seama că ceva e-n neregulă, așa că, dacă ai cum, ține-te departe de el. L-am înscris pe Cranach la alte două întreceri – aruncarea greutății și aruncarea balotului.

– Aruncarea peretelui? întrebă Jane, făcând ochii mari.

– A balotului, o corectă Rowena râzând. Se bagă 10 kilograme de fân într-un sac, iar bărbații trebuie să-l ia cu o furcă și să-l azvârle peste doi stâlpi cu o ștachetă peste ei. După fiecare aruncare se tot ridică ștacheta, explică ea, folosindu-și mâinile ca să îi descrie amplasamentul stâlpilor.

– Slavă Cerului, mi se păruse ceva mult mai complicat.

Lachlan ridică din sprânceană și chicoti.

– Poate folosim ideea ta la următoarele întreceri.

În timp ce ocoleau mulțimea de scoțieni și corturi, el se apropie și mai mult de ea.

– Ursul știe că umblu după tine, dar nu cred că știe toate detaliile și ar fi bine nici să nu le afle.

Rowena își dădea seama că, și dacă ar fi vrut să-i spună mai multe Ursului, tot n-ar fi putut. În principal, pentru că nu era dispusă să îl sfideze fățiș pe Ranulf, tot ce aveau era un plan vag de a-l tulbura și enerva pe lordul Rob îndeajuns ca zestrea ei și alianța cu MacLawry să nu merite bătaia de cap de a se însura cu ea. Dacă i-ar fi dat frâu liber, Lachlan ar fi rezolvat deja situația, dar asta ar fi presupus ca ei doi să fie forțați să fugă din Scoția.

Da, era dispusă să forțeze limitele, dar tot nu era sigură că era dispusă să le depășească atunci când era vorba de Ranulf. Nu era doar șeful clanului, ci și fratele ei cel mai mare, care preluase rolul de părinte după ce tatăl lor fusese ucis, iar mama lor se sinucisese. Făcuse totul pentru ea de când era doar un adolescent de 15 ani. Avea pe atunci cu trei ani mai puțin decât avea ea acum. Și iată că o dată, o singură dată îi cerea și el ceva, iar ea nu putea s-o facă.

– Nu-ți face griji, îi șopti Lachlan, iar Rowena îi simți răsuflarea caldă mângâindu-i obrazul. Frații tăi sunt și frații mei. Voi face tot ce pot ca să nu distrug asta. Dar n-am să te pierd.

Rowena ar fi vrut să se lipească de el, să se lase îmbrățișată, să-și rezeme capul de umărul lui și să-i simtă bătăile inimii.

– Știu, Lach. Nici pentru mine nu e floare la ureche. Și chiar am încredere în tine.

Când își dădură seama că Ranulf îi privea, Lachlan se despărți de ele și se îndreptă spre zona unde Ursul era pe cale să câștige concursul de aruncare a greutății - a unor bolovani, mai precis. Planul lor nebunesc părea mai plauzibil cu el alături, așa că Rowena strânse mai tare mâna lui Jane când Lachlan se pierdu în mulțime.

– Cum pot să ajut? o întrebă prietena ei. Altfel decât să-l momesc pe lordul Rob să ia parte la întrecerile în care Lachlan al tău are de gând să-l târască?

Lachlan al ei. Îi plăcea cum suna.

– Jane, de zile-ntregi îmi doream cu disperare *să-ți pot povesti despre mine și* Lachlan. Crede-mă că deja mă ajuți. Mult.

– Bine, bine, dar simplul fapt că te ascult nu e tocmai un eroism din partea mea. De ce mai ai nevoie?

Rowena stătu pe gânduri câteva clipe.

– După ce-am leșinat, Ranulf a spus că va avea grijă ca Rob să îmi ceară mâna cum se cuvine și foarte romantic. Așa că rămâi lângă mine când îl vezi că se apropie. Nu mă lăsa singură cu el, orice aș spune în acele momente.

– Vai, dar chiar excelez la a fi enervantă și insistentă! Întreab-o pe Charlotte. Sau întreabă-l pe Arran. De acum voi fi umbra ta, zâmbi Jane.

Rowena o îmbrățișă.

– Așa mă bucur că te-am cunoscut! îi spuse, gata-gata să izbucnească în plâns.

– Nu fi prostuță! N-am avut parte de lucruri palpitante în viața mea înainte să te cunosc, răspunse Jane. Iar în doar două zile vom fi ca niște surori!

Într-adevăr. În doar câteva luni, Rowena devenise, de la singura femeie într-o casă plină de bărbați, la a fi una dintre cele trei femei din familie. Mary îi devenise cumnată și urma să o facă mătușă undeva în primăvară, iar sâmbătă urma să o aibă cumnată și pe Charlotte, cu Jane pe post de bonus. Apoi mai rămânea ca și Ursul să-și găsească o fată, iar balanța familiei urma să se încline în favoarea femeilor. Zâmbi. Avea să fie cel puțin interesant.

Dar totul urma să fie diferit dacă se mărita cu Rob. Dacă devenea soția lui, înceta să mai fie o MacLawry. Și nici nu ar mai fi locuit la doar trei kilometri de locul unde se născuse. Mai mult, urma să îl piardă pe bărbatul care de atâta vreme însemna atât de mult pentru ea, pentru viața ei, încât nici nu își putea imagina cum

ar fi să nu îl vadă zi de zi, să îl sărute, să îl atingă și să stea de vorbă cu el oricând dorea. Era aproape înspăimântător cât de ușor făcuse el trecerea de la a fi o parte din viața ei la a fi persoana cea mai importantă din viața ei. Dacă nu putea să fie cu el...

Nu, nu voia să se gândească la așa ceva. Fugise deja o dată de la Glengask pentru că el refuzase să o observe - sau, cel puțin, asta crezuse ea. Ideea de a fi nevoită să fugă din nou, de data asta ca să îl păstreze, o îngrozea, dar fiecare minut petrecut cu el nu făcea decât să îi sporească hotărârea de a nu-l pierde din nou. Spera însă că nu va fi nevoită să aleagă între el și frații ei.

„Te rog, Doamne, fă să nu se ajungă la asta!" zise în gând, adresându-se deopotrivă Creatorului și tuturor sfinților dispuși să plece urechea. „Te rog!"

În clipa în care îl văzu pe Rob Cranach, Lachlan le făcu semn muzicanților să încheie melodia. Nu-și îngăduia să-i dea lui Cranach timp să-și dea seama exact ce se petrecea și că i-ar prinde mult mai bine să stea deoparte.

De cel puțin 20 de minute, Arran nu îl scăpase pe Lachlan din ochi, în afara momentelor în care își privise cu adorație soția, care stătea lângă bunicul ei, ducele de Alkirk. Cu câteva săptămâni în urmă, dacă ar fi fost prezent cineva din clanul Campbell, cu atât mai mult șeful clanului, asta ar fi atras toată atenția.

Lachlan avea acum de făcut trei lucruri - simultan, dacă s-ar fi putut. Trebuia să îl învingă pe Rob Cranach, să evite să fie luat la ochi de șeful propriului clan și să o vadă și să o atingă pe Rowena MacLawry oricând era posibil, ca să se asigure că totul era aievea, nu un vis.

Știa precis unde se afla ea - în genunchi, în dreptul cortului țesătoarelor, arătându-i lui Jane Hanover cum se făcea tartanul clanului MacLawry. Iubita lui trebuia să rămână o MacLawry, fie și doar pentru importanța și popularitatea de care se bucura în clanul ei. Galbenul celor din clanul Buchanan nu avea cum să i se potrivească

vreodată, oricât s-ar fi străduit unii și alții. Chiar și MacLawry însuși.

– Pe toți dracii, Lach, apucă odată afurisita aia de frânghie sau anulează întrecerea ca să pot să mă duc la Mary, bombăni Arran într-un sfârșit.

– Doar nu-ți faci griji că e lângă Campbell! răspunse Lachlan, cu o împunsătură de vinovăție, căci era limpede că nu doar inima lui era în joc în acea zi.

– Îmi fac griji că o să-i ceară să-mi boteze primul născut Campbell MacLawry sau așa ceva, zâmbi Arran. Ar fi o greutate prea mare pentru umerii unui biet copilaș.

– Păi atunci de ce nu te duci la Campbell să-i zici să arbitreze întrecerea?

Arran clătină din cap.

– Te știam isteț, Lach, dar acum chiar nu înțeleg de ce te-ai întovărășit cu Ursul.

Acestea fiind spuse, se îndreptă spre baldachinul sub care își așezaseră scaunele Campbell și ai lui. Câteva clipe mai târziu, ducele de Alkirk, împreună cu cei șase vlăjgani a căror datorie, asumată prin jurământ, era să își protejeze mai-marele, se apropie de locul unde fusese întinsă frânghia.

– Mulțumim pentru că ne dați startul, Excelență! zise Lachlan, făcându-le semn membrilor echipei sale să se așeze în spatele lui și să prindă frânghia.

De cealaltă parte a apei, mai mulți membri ai clanului Cameron prinseră frânghia, din apropiere de capăt. Deștepți băieți! Prin urmare, cei din clanurile MacDonald și Campbell erau la mijloc – o combinație mereu riscantă – și în față, câțiva din clanul Buchanan. Aceștia îi oferiseră, desigur, lordului Rob Cranach cea mai dificilă poziție, primul din șir, cel mai aproape de noroi și de apă, cel mai aproape de Lachlan, aflat pe celălalt mal.

Lachlan își propti bine tălpile în pământ, încercând să-și formeze o bază de sprijin, apoi apucă frânghia. Nu prea îi păsa dacă clanul MacLawry câștiga sau pierdea. Scopul lui era să-l vadă pe Cranach căzând în malul

noroios și, dacă era posibil, chiar în apă. Dacă își spărgea și capul, cu atât mai bine.

– Apucați frânghia, flăcăi! le ceru Alkirk, atent ca panglica de deasupra apei să fie fix la mijloc și nici una dintre echipe să nu pornească în avantaj. Fiți gata! Trageți!

Frânghia se smuci, azvârlind stropi de apă în aer. De o parte, un curcubeu de kilturi. De cealaltă parte, negrul, roșul și albul MacLawry și o mână de oameni care nu aveau de gând să cedeze.

– Rezistați, băieți! strigă Lachlan.

Un picior îi alunecă, dar își recăpătă echilibrul și se propti din nou.

– La 3! 1, 2, 3!

Traseră la unison și se mișcară înapoi ca unul, scurmând iarba. Panglica arătă un avantaj de vreo cinci centimetri, din care pierdură apoi jumătate când adversarii își recăpătară echilibrul. Simțeau că se confruntă cu un munte.

Lordul Robert aruncă o privire peste umăr înspre scoțienii care icneau, gâfâiau și se opinteau în spatele lui. Urmând, evident, exemplul lui Lachlan, începu să numere. Când ajunse la 2, Lachlan strigă la ai lui să tragă. De data asta obținură un avantaj de zece centimetri. Uralele spectatorilor, în special ale membrilor clanului MacLawry, înăbușiră o înjurătură a lui Cranach.

– Și 3! strigă Lachlan din nou, fără să-i fie câtuși de puțin rușine de strategia lui.

Echipa MacLawry trase, iar Cranach se trezi la malul mâlos al apei, încercând să se țină pe picioare. Pe Lachlan îl dureau deja brațele, dar refuza să slăbească strânsoarea. Avea la dispoziție trei zile să îl facă pe așa-zisul scoțian să deteste Scoția și ideea de a se însura cu o fată dintr-o familie cu rădăcini atât de puternice pe acele meleaguri. Fiecare secundă și fiecare cuvânt contau. Pierdură aproape trei centimetri în favoarea adversarilor, dar îi recuperară degrabă.

– Haideți, băieți! icni Lachlan. Pentru MacLawry și mireasa lui! Trageți!

Lui Cranach îi alunecară picioarele și încet-încet, ca într-un vis, pică în apă. Continuă să țină frânghia doar cu o mână, căci cu cealaltă era ocupat să își țină kiltul, ca să nu rămână cu fundul gol. Aha! Un scoțian adevărat nu și-ar fi bătut capul cu așa ceva.

Lachlan trase atât de tare, încât căzu în fund și fu nevoit să stea întins pe spate, aproape complet, ca să mențină strânsoarea frânghiei. MacMaster, vărul lui Cranach, alunecă și el pe burtă și căzură amândoi în apa mâloasă.

– MacLawry câștigă! anunță Campbell, care rostea, probabil, pentru prima dată acele cuvinte.

Dacă Lachlan mai avea nevoie de o dovadă că minunile sunt posibile, tocmai asista la una. Doar că avea nevoie de încă una.

Cranach reuși să ajungă la mal, în patru labe, furios ca un câine turbat. Lachlan lăsă jos frânghia și se ridică în picioare. Nu se așteptase la o încăierare sau, cel puțin, nu încă –, dar gândul de a-și propti pumnul în bărbia finuță a lordului Robert nu-l deranja câtuși de puțin.

– Tu ai făcut asta! izbucni Robert, ștergându-se pe față de apă și nămol.

– Așa-i, zise Lachlan, cu un zâmbet răutăcios și provocator. Eu și alți 14 de-ai mei. Ai de gând să te iei la bătaie cu noi toți sau numai cu mine? Orice-ai decide, te servesc bucuros.

Ranulf apăru brusc între ei, ca un zid impenetrabil.

– Cred că toți băieții de aici de față merită niște beri, zise el pe un ton calm. Și pe urmă ne putem apuca de dansat.

– Asta e...

– Putem sta un pic de vorbă, Lord Robert? îl întrerupse Ranulf.

Era o performanță că se făcuse auzit în învălmășeala de foști concurenți care se îndreptau spre corturile unde se serveau bere și whisky. Ranulf dădu să își treacă brațul peste umerii lipicioși și plini de noroi ai lui Cranach, apoi se răzgândi.

Scurta privire pe care Glengask i-o aruncă lui Lachlan durase doar o clipă, dar îi îngheță sângele în vene. Apoi marchizul îl conduse înspre castel pe Buchanan, din care apa curgea șiroaie. Îi însoțeau câțiva oameni de încredere și cei doi câini.

Pe toți dracii! Cât avea Ranulf de gând să-i țină partea acelei tentative de scoțian? Ce voia exact de la clanul Buchanan de era dispus să menajeze *într-atât* mândria unui idiot pentru o nimica toată cum ar fi înfrângerea într-o întrecere? Dacă de fiecare dată când Cranach strănuta, Ranulf mai adăuga ceva la zestrea Rowenei, planul ei și al lui nu avea să funcționeze.

Înjurând din nou în barbă, Lachlan își șterse palmele de kilt. Brațele îl dureau de-l înnebuneau. Ar fi putut fi el cel care cădea în apă. Fusese dispus să își asume riscul. Dădu să se încrunte, dar își mască reacția și își făcu loc prin mulțimea care îl felicita, sperând ca nu cumva să fi câștigat bătălia, dar să fi pierdut războiul.

Adam James, conte de Samston, își plimbă privirea de la Lady Rowena MacLawry, așezată la una dintre mesele răspândite pe pajiște, la marchizul de Glengask. MacLawry, cum i se spunea, părea grăbit să se scuze față de lordul Robert Cranach pentru că îngăduise cumva ca individul să pice în noroi.

Cu toate că Robert abia îi aruncase o privire în cele patru zile de când sosise, ei doi se cunoșteau destul de bine. Aparent, nu suficient de bine pe cât crezuse contele, care habar nu avusese, de exemplu, că Cranach era muntean. Făceau amândoi parte din clubul White și din alt club rezervat gentlemenilor. Era limpede că zilele astea toată lumea juca un joc, nu doar indivizii abia îmbrăcați care luau parte la întreceri. De pildă, când Winnie îl invitase la Glengask, crezuse că cele aproape trei luni de când o curta dădeau roade în sfârșit. Glengask avea o proprietate considerabilă în Scoția și, pe lângă pământ, deținea mult aur. Bonus, Winnie era chiar frumușică, poate doar un pic prea sigură de sine.

El, unul, făcuse totul ca la carte. Flirtase cu ea, o complimentase, fusese bărbatul agreabil și cu bune legături sociale, genul pe care ea părea să îl prefere. Poate cam forțase lucrurile cu acel sărut, dar nu era genul care să rateze o oportunitate, iar aceea păruse chiar o oportunitate ideală. Nu înțelegea de ce ea considerase purtarea lui demnă de ridiculizare și insulte. Că doar așa se juca jocul.

Acum o vedea împinsă înspre un bărbat fără titlu nobiliar, faimos pentru pariurile neinspirate pe care le făcea, și asta doar pentru că era născut în nord. Era ridicol! Iar familia ei probabil că nici nu avea idee că pe ascuns Winnie complota, șoptea și râdea pe la spatele tuturor cu bruta aceea de Lord Gray. Oare Cranach era doar următorul bărbat căruia i se dădeau speranțe pentru ca mai apoi să fie azvârlit cât colo, doar de distracție? Sau tocmai Cranach avea să-i câștige mâna pentru că-și amintise să spună „mdeah" în loc de „Da"?

Mai luă o înghițitură din halba ciobită și-și îndreptă privirea înspre ducele de Alkirk. Din ce-și dăduse seama, Campbell și MacLawry fuseseră dușmani de moarte până în urmă cu câteva săptămâni. Iar acum erau încuscriți, ceea ce-i făcea aliați, dacă nu neapărat prieteni. Lucru care nu părea să-i mulțumească pe toți cei din jurul lui Alkirk. Se uită lung la namila de om din spatele ducelui, care îi arunca priviri otrăvite lordului Arran MacLawry. În general, nu se obosea să stea de vorbă cu oameni care nu știau să numere decât pe degete, dar făcuse o excepție pentru Dermid Gerdens. În definitiv, aveau ceva interese comune.

Adam se îndreptă spre grupul celor din clanul Campbell și făcu tot posibilul să se facă remarcat în timp ce făcea conversație cu câteva dintre tinerele domnișoare prezente. Era nevoit să recunoască față de sine că, la ce accent aveau, nu reușea să înțeleagă decât un cuvânt din trei sau patru. Când Dermid se uită în direcția lui, Samston făcu un gest scurt, indicând cu bărbia în direcția lacului, apoi se îndepărtă. Cu atâția scoțieni

în jur, se aşteptase ca zeci dintre ei să sară în lac să facă o baie. Asta dacă făceau vreodată baie.

După câteva minute de plimbare pe malul apei se trezi singur într-un pâlc de pini. Se rezemă de trunchiul unuia dintre ei și privi întinderea apei, care oglindea cerul presărat cu nori. Locul ar fi fost minunat dacă s-ar fi aflat mai aproape de Londra și de civilizație.

- Aici mi-s, se auzi o voce din spate, mult mai curând decât se aşteptase.

- Te miști foarte discret pentru un flăcău atât de voinic, răspunse el întorcându-se.

Dermid Gerdens se apropie de el, luă de pe jos o piatră și o aruncă fără efort până pe la jumătatea lacului.

- Îmi place să mă furișez.

- Și ești extrem de bun la asta.

Adam aşteptă să vadă dacă va fi învrednicit cu un răspuns. Cum celălalt nu spuse nimic, decise să continue.

- Ai ceva vești de la fratele tău?

Matahala clătină din cap, cu șuvițele roșcate în dezordine.

- Ți-am zis, Campbell l-a trimis pachet în Canada.

- O, da. Asta din cauza conflictului cu frații MacLawry, parcă așa ziceai.

- Mdeah. Eram acolo, cu pistolul în mână, dar George a spus că a fost vina lui Donald. A zis că Donald n-a zis adevăru' despre ce s-a-ntâmplat și că frati-meu încerca să iște război între clanul Campbell și clanul MacLawry.

Adam știa prea bine toate astea, ca de altfel aproape toată Londra. Era de notorietate că Donald Gerdens, conte de Berling, pornise pe urmele lui Glengask și aproape că-i împușcase pe Arran și pe Winnie MacLawry din cauza nu știu cărei insulte. Nimeni nu știa precis de la ce pornise scandalul, dar muntenii păreau să nu aibă, de obicei, idee despre motivele pentru care se încăierau sau chiar se omorau între ei.

- Ar fi nevoie de o faptă eroică pentru a obține întoarcerea fratelui tău din Canada, așa e?

- Mdeah, zise Dermid și aruncă încă o piatră în lac.
- Ai reușit să le trimiți vorbă prietenilor tăi?
- Am zis c-o s-o fac și am făcut-o. Așa că dacă știi ceva ce l-ar face pe Campbell să-l lase pe frati-meu să vină-napoi acasă, ai face bine să-mi zici.

Adam simți un fior de neliniște. Individul de lângă el ar fi putut în orice clipă să-l frângă ca pe o creangă de copac, dacă îl bătea vreun gând. Iar Dermid Gerdens era genul de bărbat pe care nu-l chinuiau prea multe gânduri. Puține și fixe. Era clar că fratele lui, contele, fusese singurul dintre ei dotat cu inteligență, deși și asta era o chestiune discutabilă din moment ce Donald Gerdens ajunsese undeva în Canada.

- Glengask vrea ca sora lui, Winnie, să se mărite cu lordul Robert Cranach.
- Am auzit de la Campbell. Zicea că în zece ani MacLawry o să ne aducă pe toți la sapă de lemn.
- Dar numai dacă o mărită pe Winnie cu un Buchanan. Ce-ar fi dacă...

Dacă ar fi stat de vorbă cu altcineva, l-ar fi lăsat pe interlocutor să ducă singur ideea mai departe, lucru care l-ar fi exonerat pe el mai târziu. Dar Dermid nu formulase în viața lui o idee cap-coadă.

- Ce-ar fi dacă banii proveniți din zestrea ei și alianța ce ar rezulta din căsătoria ei le-ar asigura familiilor Campbell și Gerdens o parte zdravănă din averea MacLawry?
- Nu suntem aliații lu' Buchanan.

„Of, Dumnezeule mare!"

- Vreau să spun, ce-ar fi dacă Winnie s-ar mărita cu tine în loc de Cranach?

Sprâncenele groase ale uriașului se uniră.

- Nu mă place.

Adam începea să se simtă ca un păstor singuratic în ținutul oilor.

- Ce importanță are? insistă el. Am auzit povești despre munteni plini de curaj care le-au furat dușmanilor miresele, chiar de sub nasul lor. Campbell și MacLawry

sunt de acum aliați, practic. Ar fi floare la ureche, cred. Fiind singura soră a lui MacLawry, nu doar că va avea o zestre enormă, dar te va face aproape la fel de puternic precum Campbell însuși. Așa că nu va avea încotro și va trebui să îl lase pe lordul Berling să revină acasă.

Un început de zâmbet flutură pe chipul lui Dermid.

– Cre' c-o să se scrie cântece despre mine. Donald o să se-ntoarcă. Și n-o să mai trebuiască să fac tot ce-mi latră Campbell.

– Întocmai.

Muntele de om făcu doi pași și întinse un braț, atât de repede, că Adam tresări înainte să-și dea seama că gestul se voia a fi prietenesc. Strânse mâna zdrahonului.

– Trebuie să acționezi repede și cu băgare de seamă. Dacă-și dă seama cineva de intențiile tale, vor încerca să te oprească. Cu toții vor pentru ei averea și puterea lui MacLawry.

Dermid zâmbi din nou.

– Îmi place să mă furișez.

Iar lui Adam îi plăcea ideea că nici o muierușcă pe jumătate civilizată și cu gura mare nu putea să-l facă să se simtă ca un idiot fără să plătească pentru asta. Chiar dacă era în Ținuturile Înalte, nimeni nu își permitea să insulte și să facă de râs un lord englez. Nu pe acest lord, în orice caz.

capitolul 14

Lordul Rob Cranach nu luă parte la concursul de aruncat balotul cu fân. Lachlan nu avu ocazia să îl hărțuiască și să îl facă să concureze, căci Cranach nu se mișcă de lângă Ranulf întreaga după-amiază.

Rowena încercă să se bucure de întreceri și să fie sincer încântată când Tom MacNamara, morarul din An Soadh, aruncă un balot peste stinghia ridicată la o înălțime de trei ori mai mare ca el și câștigă astfel concursul. Fiecare gând, fiecare rugăciune i se îndreptau

într-o singură direcție – aceea de a găsi o soluție pentru a evita ca Rob să îi ceară mâna în următoarele două zile și jumătate.

Cum planul fusese să îl determine să nu vrea să o ia de nevastă, să nu fie nici măcar tentat să o ceară, Rowena se simțea complet pierdută și derutată. Și ce era mai rău abia avea să urmeze.

– Individul zâmbește, mormăi Jane în timp ce stâlpii, stinghia și baloturile de fân erau date la o parte de pe pajiște ca să facă loc pentru dansul organizat pe seară.

– E un laș afurisit, zise Lachlan, de la un metru în spatele ei, discutând cu Ursul. Se ține după Glengask ca un cățeluș, mai are un pic și i se așază în poală, ca să nu mă pot apropia să-i zic vreo două.

– Ranulf a fost de acord să-i dea proprietatea Fen Darach, spuse Ursul, cu glas mai scăzut și mai sumbru decât îl auzise Rowena vreodată. Vechea casă plus 2 000 de metri pătrați de pământ. Asta pe post de cadou de nuntă.

– Credeam că Fen Darach va fi a lui Arran. O furie rece împotriva ei înseși, a lui Ranulf și a lui Cranach îi cuprinse inima. Deci are de gând ca pedepsindu-mă pe mine să îl rănească pe Arran? Asta e... îngrozitor!

– E eficient, zise Lachlan lovindu-se cu pumnul în picior. Știe prea bine că nu ai risca fericirea altcuiva ca să fii tu însăți fericită.

Ea închise ochii și rămase așa preț de câteva clipe, încercând să vadă totuși o cale prin ceea ce devenea un teren tot mai complicat și plin de capcane.

– Undeva, în adâncul sufletului, am crezut că folosește întreaga poveste ca pe un fel de test ca să vadă cât de departe suntem dispuși amândoi să mergem ca să-i dovedim că suntem sortiți unul celuilalt. Dar nu ne pune la încercare, nu-i așa? A hotărât că noi doi trebuia să ne dăm seama cu două zile înainte că vrem să fim împreună. Și nu-i pasă că ne-am răzgândit între timp.

Lachlan o mângâie discret pe braț.

– Asta doar dacă depunem armele, Rowena.

– Păi și ce vom face acum? întrebă ea, întorcându-se să-l privească în ochi. Care e pasul următor? Care-i planul? Îl omori pe Rob Cranach? Sau pe Ranulf? se cutremură ea.

– Rowe...

– Neah! A ridicat atât de mult miza pentru că știe că noi n-am face așa ceva. Te vreau, Lachlan. Inima mea... Mi se rupe inima, continuă ea, suspinând amarnic. Dar ce putem face? Spune-mi tu, te rog, căci nu-mi vine nimic în minte.

– Putem să fugim, zise el încet.

Câteva secunde bune, ea se gândi serios la opțiune.

– Ar trebui să ajungem tocmai în America, dar chiar și-așa tot ne-ar găsi. Iar dacă ne căsătorim, o să mă dezmoștenească. Ne-ar exclude pe amândoi din clan. N-am mai aparține de nimeni.

– Aș avea în continuare conacul Gray, adică pământul și casa. Și suficienți bani să ajungem oriunde.

Fuga însemna că îl putea păstra pe Lachlan. Prețul era însă greu de îndurat. Avea să-și piardă frații, clanul, singurul loc care însemna „acasă" și meleagul unde crescuse. Întoarcerea avea să fie imposibilă.

– Nu poți vinde conacul Gray, zise cu glas tare. N-o să te las.

– Nu mai spune! făcu el, ridicând din sprânceană.

– Ba chiar așa. N-am putea trăi departe de el. Cineva ar fi în pericol de moarte, Lachlan. Cel mai probabil, tu.

Clătină din cap, ignorând lacrimile care îi curgeau pe obraji și nepăsându-i dacă o vede cineva plângând. Ranulf știa că a câștigat. N-ar fi fost mirat să vadă și dovada.

– Mai avem două zile, fata mea neînfricată. Nu renunța. Nu încă.

– Încă, repetă ea, simțind amărăciunea și deznădejdea din propria voce.

Oftă adânc și întinse o mână. El nu avea să se oprească niciodată. Ar fi mers până la capăt. Până la moarte – a lui, a lui Cranach sau a lui Ranulf. Așa că trebuia să-l facă să se oprească.

– Plimbă-te un pic cu mine!

El o luă de mână, dar Rowena nu reuși să îl privească în ochi. Dacă o făcea, se alegea praful de soluția la care se gândise. Iar ea, una, s-ar fi făcut mii de fărâme, fără a mai redeveni vreodată întreagă.

Merseră împreună până la marginea pajiștii și intrară în liziera pădurii. Auzi glasurile scăzute din urma lor și se întoarse.

– Plecați de-aici! le ceru celor trei vlăjgani.

Owen lăsă privirea în pământ.

– Nu putem, Lady Winnie. Trebuie să te păzim.

– Mă păzește Lachlan.

– Dar...

– Măcar stați acolo, după bolovani, Owen. Noi nu ne mișcăm de aici.

Bărbatul stătu câteva clipe pe gânduri, apoi încuviință din cap și le făcu semn celorlalți doi să îl urmeze.

– Ai doar cinci minute, milady.

Chiar dacă era furioasă și frustrată, chiar dacă își dorea nespus să-și întindă aripile și să zboare cât mai departe, știa prea bine că nimic din ce i se întâmpla nu era din vina lui Owen, așa că înclină capul.

– Mulțumesc.

În momentul în care cei trei dispărură în spatele uriașilor bolovani, Lachlan o prinse de umeri. Nu era un sărut. Era mult prea multă disperare și foame în el pentru ceva atât de simplu și pur precum sărutul. Rowena se lăsă absorbită, îl cuprinse cu brațele, dorindu-și fierbinte să se contopească în el.

– Nu renunța, murmură el într-un final, iar durerea din glasul lui parcă o tăia în carne vie.

În sfârșit, ea găsi curajul să-i întâlnească privirea. Ochii lui verzi erau sumbri și grei ca iarna. Știa. Lachlan știa. Era la fel de încăpățânat ca ea și, cu siguranță,

se gândise și el la fiecare întorsătură, la fiecare unghi, la fiecare șiretlic și poate la mai multe opțiuni decât îi veniseră ei în minte. Și știa. Norocul îi părăsise. Nu mai aveau nici o șansă. Nici timp. Nici speranță.

Rowena trase aer în piept și își lipi fruntea de a lui.

– Te iubesc, Lachlan MacTier, din toată ființa mea. N-o să mai iubesc pe altcineva. Niciodată.

Își plimbă degetele peste contururile chipului lui, simțindu-i mușchii încordați și fălcile încleștate.

– N-o spune, șopti el. Te ro...

Brusc, se împinse în față, împingând-o cu putere. Dezechilibrată, ea făcu doi pași în spate și apucă să vadă pata roșie de sub umărul lui stâng, apoi lama cuțitului care îi ieși prin cămașă.

Înainte să tragă aer în piept ca să țipe, ceva sau cineva o lovi în cap, din spate. Iar totul se făcu negru în jur.

Lachlan tuși. Mirosul și gustul de sânge și iarbă îi inundară nările și se forță să deschidă ochii.

– Rowena! îngăimă el, simțindu-și pieptul arzând.

În jur, tăcere. Gemu de durere, își strânse brațele sub piept și încercă să se ridice de la pământ. La câțiva pași de el văzu ceva albastru. Un pantof. Se târî într-acolo.

– Rowena! reuși să strige. Owen!

Luă pantoful și se întoarse, întinzându-se pe spate. Îi zvâcnea umărul, iar pe piept și pe spate simțea curgându-i un lichid cald. Evident, lovitura de cuțit nu îl nimerise în inimă, dar fusese pe-aproape. Rataseră, nemernicii! În schimb, ceea ce reușiseră era cu mult mai grav.

– Owen! strigă iar, ceva mai tare, apoi începu să tușească.

Lacheul apăru și, văzându-l, o luă la fugă înspre el.

– Stăpâne Gray! Ce s-a...

– Cineva m-a înjunghiat, horcăi el. Iar Rowena a dispărut. Cheamă-l pe Ranulf. Acum!

– Sfinte Dumnezeule! făcu servitorul, înverzindu-se la față.

Owen le făcu semn celorlalți doi să rămână lângă Lachlan și porni în fugă spre pajiște. Lachlan ridică mâna dreaptă, în timp ce în stânga strângea pantoful.

– Ben, ajută-mă să mă ridic!

Servitorul făcu întocmai. Lachlan simțea că i se scursese tot sângele din el, atât de amețit și de înfrigurat se simțea. Se scutură. Avea timp să-și piardă cunoștința mai târziu. Acum avea de lucru.

– Au fost cel puțin doi bărbați, spuse el, privind urmele de pe jos.

Amprenta tălpilor nu ținea mult pe iarbă, dar el își petrecuse toată viața urmărind și hăituind animale sălbatice. Știa unde stătuse Rowena și știa că fusese în picioare cât timp vorbiseră. Văzând urma trupului ei în iarbă, concluzionă că ori căzuse, ori fusese împinsă la pământ. O furie neagră îl cuprinse, urmată degrabă de teamă. Își reaminti însă că, oricine ar fi luat-o pe Rowena, cu siguranță nu avea s-o omoare. Rowena MacLawry era mult mai de preț vie decât moartă. Asta în afară de cazul în care tot ce voiau nenorociții era să verse sânge de MacLawry.

– La dracu', la dracu', la dracu'! scrâșni el.

Cine ar fi îndrăznit să facă așa ceva? Se împletici, ducându-și mâna la umăr. Se forță să stea drept și privi în jur. Nu avea uitătura unui îndrăgostit îngrijorat, ci a unui vânător. De asta avea ea nevoie acum. Avea nevoie ca el să o găsească. În stânga lui era pădurea. În spatele lui, la mică distanță, se întindea lacul. În fața lui erau stâncile și bolovanii, iar la dreapta, pajiștea plină de o mie de scoțieni. Începu prin a scruta pădurea, printre copaci, căutând un semn, o urmă, ceva.

– Lachlan!

Strigătul furios al lui Ranulf îl întrerupse. Chiar dacă își dorea să o salveze pe cont propriu și să-i facă pe răpitori să își dorească să nu se fi născut, era totuși rănit. Și singur. Ranulf era la comanda unei întregi armate. Se întoarse.

– Oprește! strigă el, ridicând mâna dreaptă și observând abia atunci sângele care i se prelinsese până în palmă.

Marchizul era însoțit de cei doi câini, de frații lui, de unchiul lor englez și de alți 20 de bărbați. Se opriră cu toții. Cei mai mulți dintre ei erau înarmați. Oricât de pașnică era adunarea, Ranulf luase în calcul, fără doar și poate, și situația în care lucrurile aveau să meargă prost. Și iată că mergeau cât se putea de prost.

– Stăteam amândoi aici, zise el, arătând un petic de iarbă aflat la câțiva pași în fața lui Glengask. Am fost înjunghiat din spate și, în timp ce cădeam, sunt sigur că am văzut pe cineva apropiindu-se de Rowena.

– Deci au fost cel puțin doi, spuse și Ranulf pe un ton precis și clar. Debny, Peter, verificați urmele! Voi, ceilalți, răspândiți-vă în pădure. Nu vă îndepărtați prea mult unii de ceilalți. Vreau să vă vedeți în permanență și să strigați dacă găsiți ceva. Orice!

Din spate răsună un cor de „Da, stăpâne!" Ranulf se apropie de Lachlan. Evită zona asupra căreia stăteau ghemuiți Debny și Peter, căutând indicii, și se opri fix în fața lui.

– De ce nu i-ai văzut venind? întrebă pe un ton aspru și scăzut.

Lachlan se îndreptă cât putu.

– Pentru că o sărutam pe Rowena și eram amândoi ocupați să facem un plan să putem rămâne împreună.

Nu avea sens să îl mintă. Ar fi fost o pierdere de timp, iar timpul era ultimul lucru de care dispuneau. Mai mult, nimic din ce-ar fi spus sau făcut Ranulf nu mai conta pentru el mai mult decât să o găsească pe Rowena. Pe Rowena a lui, fie că ceilalți erau sau nu de acord să o aibă.

Ranulf încleștă pumnul și-l lovi, dezechilibrându-l și mai tare și făcându-l să cadă într-un genunchi. Clipi de câteva ori și se ridică degrabă.

– N-ai decât să mă lovești din nou. Căci n-o să mă despart de ea cât oi trăi.

– Nu mă tenta, răspunse Ranulf.

Munro se încruntă înspre fratele lui și veni între ei.

– Nu vezi că Lach a fost înjunghiat? Crezi c-ar fi lăsat să se-ntâmple așa ceva dacă ar fi putut să-i împiedice pe nemernici?

Ranulf se îndreptă spre copaci.

– Chiar putea să împiedice toate astea dacă se ținea departe de ea. Mi-ai dat cuvântul tău, Gray!

– Știai ce se petrece, îi răspunse Lachlan. Puteai împiedica chiar tu toate astea dacă în loc să-ți faci socoteli și să visezi la lâna lui ai fi ascultat-o și pe Rowena un afurisit de minut. Sau pe mine.

Umerii lui Glengask se încordară, întreaga lui ființă se tensionă vizibil, dar continuă să meargă fără să întoarcă nici măcar capul. Acum, că spusese ce avea de spus, Lachlan simți cum mânia îi e înlocuită de îngrijorare. Îl luă amețeala și se clătină pe picioare, dar Ursul îl susținu de brațul sănătos.

– Tre' să te vadă un doctor, îi spuse, și îl sprijini pe poteca ce ducea spre pajiște.

Dacă ar fi fost numai durerea, ar fi refuzat să se miște din loc. Dar ca să poată face ceva ca să o salveze, trebuia să fie întreg și pe picioare.

– Tu îi poți lua urma, Ursule, zise. Du-te și caut-o pe Rowena! O să mă ducă Ben la pansat.

Servitorul încuviință din cap, iar Ursul îi dădu drumul lui Lachlan.

– E și vina mea, recunosc, spuse fratele Rowenei, negru la față de îngrijorare, atingând pantoful pe care Lachlan încă îl strângea în mână. Puteam să-i zic ceva lui Ran, dar am tăcut mâlc.

– Pleacă! Întâi s-o vedem în siguranță și pe urmă vom vorbi cât vrei despre a cui vină e.

– Așa-i, făcu Ursul și se îndepărtă degrabă.

Oricare dintre ei ar fi putut să facă sau să spună ceva ce ar fi schimbat cursul lucrurilor, dar Lachlan era în continuare convins că tot ar fi ajuns la liziera pădurii, sărutând-o pe Rowena. Dar cine altcineva putea să mai

știe că erau acolo? Cine o luase? Și de ce alesese acel moment?

Se sprijini de Ben ceva mai mult decât i-ar fi plăcut să recunoască și reușiră să ajungă înapoi la adunare. Distanțele fiind atât de mici, se părea că toată lumea aflase deja că Rowena dispăruse. Așa că simți nevoia să intervină înainte ca 400 de oameni să se năpustească în pădure și să distrugă urmele.

– Băieți, Glengask și ai lui caută acum urme, zise el cât putu de tare. Cel mai bun lucru pe care îl puteți face cu toții e să vă uitați unii la ceilalți. Lipsește careva? A auzit cineva ceva ciudat care brusc are noimă?

Scrută mulțimea nu în căutarea unui chip prietenos și a cuiva în care să poată avea încredere. Cei mai mulți dintre cei mai apropiați aliați și prieteni ai lui Ranulf erau deja în pădure. Și încă nu știa dacă el mai făcea parte dintr-una dintre acele categorii.

– Dacă știți ceva, continuă, chiar dacă nu vi se pare de importanță, vorbiți cu Lady Charlotte sau cu Lady Mary MacLawry.

Vădit îngrijorate, cele două femei încuviințară tăcut.

– Ne găsiți la cortul MacLawry, zise Mary pe un ton blând, dar ferm. Veniți fără întârziere dacă știți ceva.

Acestea fiind făcute, Lachlan se lăsă în sfârșit în voia întunericului care îi cuprindea ușor vederea și mintea. Cineva o căuta. Va fi găsită. El o va găsi. Pentru că alternativa era pur și simplu de neconceput.

Rowena nu reușea să-și recapete răsuflarea și nu își simțea mâinile. Când se forță să deschidă ochii, nu văzu decât ceva maroniu prea aproape de ochi ca să poată focaliza. Și era zgâlțâită cumplit, ceea ce îi făcea capul să zvâcnească. Încet-încet își dădu seama că era întinsă cu fața în jos pe șaua unui cal în galop, avea brațele legate la spate, un sac pe cap și un căluș la gură. Atunci își aminti totul – Lachlan încercând să o împingă, lama cuțitului străpungându-i pieptul...

Suspină amarnic. Nu pieptul. Cuțitul îi străpunsese umărul. Strânse pleoapele și se strădui să gândească logic înainte de a fi copleșită de durere și suferință. Crescuse alături de patru bărbați. O învățaseră să tragă cu arma și să mânuiască sabia. Încercaseră să facă totul să pară o joacă, dar în realitate o învățaseră să se apere. Nu și de lașii care atacau pe la spate. Dar știa să țintească inima unui adversar și știa, chiar știa că cel care îl atacase pe Lachlan țintise prea sus.

Așadar, Lachlan era în viață, fără doar și poate. Nu avea nici o noimă să gândească altceva. Și, fiind în viață, urma să le spună fraților ei ce se întâmplase. Și cu toții – toți cei din clan – puteau fi deja pe urmele ei. Rowena încercă să se miște un pic, ca să nu mai simtă atât de intens împunsătura șeii în piept.

– S-a trezit, se auzi o voce groasă, bărbătească, de undeva de deasupra ei.

– Mai dă-i una cu bâta aia, că doar nu vrem să ne dea de gol. Da' nu-i mai da așa tare. Era s-o omori data trecută.

Rowena reuși cu greu să nu tresară. Chiar dacă Lachlan... Chiar dacă era inconștient, se forță ea să accepte, Owen și ceilalți nu se aflau prea departe și sigur apucaseră să îi vină în ajutor. Ranulf aflase, cu siguranță, că fusese răpită. La fel și Ursul, și Arran. Lachlan cu siguranță știa. Așa că tot ce avea ea de făcut era să îi încetinească pe răpitori și să câștige timp pentru ca ai ei să-i poată prinde din urmă.

Încercă să dea din picioare, dar își dădu seama că îi fuseseră legate. Așa că se arcui cât putu și lovi calul cât putu de tare cu genunchii. Animalul se mișcă în lateral. Rowena se lăsă pe o parte și, în vreme ce bărbatul din șa înjura și o prindea de umăr, lovi din nou. Se simți cum alunecă din șa, cu capul înainte. Se ghemui cât de bine putu și ateriză pe un umăr. Slavă Cerului că frații ei o învățaseră și cum să cadă.

Se rostogoli de câteva ori, apoi rămase nemișcată, așteptând. Mirosul de iarbă-neagră se amesteca

nu tocmai plăcut cu izul de ceapă al sacului. Presupuse că se aflau undeva pe o pajiște. Și era încă zi, altfel n-ar fi perceput lumina prin pânză. Ce altceva mai știa?

Din discuția de mai devreme despre cum fusese lovită cu o bâtă în cap, erau cel puțin doi bărbați și amândoi erau călare. Chiar în acele momente auzi în apropiere zgomotul copitelor apropiindu-se și oprindu-se chiar lângă ea. Erau oare doi cai? Sau trei? Nu putea fi sigură, căci capul îi pulsa dureros și urechile îi țiuiau.

– E moartă?

– Bine-ar fi să nu, altfel ne aşteaptă ștreangul! De ce n-ai legat-o?

– Pentru că era ca nemişcată și aproape rece, răspunse o voce mai lentă. Dacă-i moartă, nu m-aleg cu zestrea.

Zestrea? Acel bărbat, oricine ar fi fost el, avea de gând să se însoare cu ea? Și nu-l încurca deloc să recurgă la înjunghieri și la răpiri, evident. Își dădu seama că ar fi cazul să îi fie frică. Era totuși o tânără domnișoară pe care doi străini o târau Dumnezeu știe unde. Doar că nu simțea pic de teamă. Simțea doar furie. Nu, nu-i plăcuse câtuși de puțin ce o forța Ranulf să facă și da, se gândise la urmările pe care le-ar avea fuga din țară împreună cu Lachlan. Numai că bărbatul pe care îl iubea ar fi avut de suferit de pe urma acelor consecințe și, pe lângă asta, ele ar fi îndepărtat-o de familie. Așa că fuga împreună nu era o variantă.

Lachlan îi zicea că era fata lui neîmblânzită. Nu se prea simțise prea neîmblânzită când fusese împinsă într-o căsnicie pe care nu o dorea şi singura ei reacție fusese să se bosumfle. Însă în acele momente, până avea să-i oprească pe cei doi indivizi, se simţea una cu furia. Nimeni nu răpea un MacLawry şi scăpa basma curată. Absolut nimeni.

O lovitură de picior o întoarse pe spate. Sacul îi fu scos de pe cap, dar ea rămase cu ochii închiși, fără să facă vreo mişcare, deşi avea dureri în tot corpul. Din cap până în picioare, la propriu. Simţi un bărbat masiv îngenunchind lângă ea, dar stătu nemişcată.

- Nu mișcă, zise cel cu vorba mai înceată.

- Păi înghiontește-o, zic. Sau fă ceva, orice. Vezi dacă respiră.

Călușul îi fu scos și lăsat la baza gâtului, Cineva se aplecă asupra ei, iar ea îi simți respirația atingându-i obrazul. Mirosea a sângerete. Și a bere. Era oare cineva de la întreceri? Ei bine, avea de gând să aibă grijă să nu mai apară acolo. Nu fără a fi recunoscut. Deschise brusc ochii și în același moment întinse brațele și îndoi genunchii, ajungând în poziție verticală. Obrazul lui era chiar în fața ei, așa că îl mușcă cât putu de adânc.

Individul scoase un urlet și căzu pe spate. Își ținea mâna apăsată pe obraz, iar printre degete curgea sânge. Rowena scuipă cât colo.

- Te știu! strigă ea, năpustindu-se iar asupra uriașului roșcovan. Te știu, Dermid Gerdens! Apoi își concentră atenția asupra individului mai slab care ținea caii de căpăstru. Și te știu și pe tine, Arnold Haws. Sunteți niște afurisiți din clanul Campbell și o să am grijă să fiți spânzurați!

Atunci auzi alți pași, pașii unei a treia persoane. Care șchiopăta ușor. Ridică privirea și pentru prima dată furia i se impregnă și cu un pic de frică. O, nu...

- Și mă știi și pe mine, așa-i, Winnie MacLawry? zise bărbatul privind-o cu ochii săi negri și doar cu o brumă de accent, căci își petrecuse aproape toată viața departe de Ținuturile Înalte.

Nu suficient de departe, din punctul ei de vedere.

- Mdeah, te știu, răspunse ea, încercând să-și controleze tremurul vocii. Ești Charles Calder. Tu l-ai împușcat pe Arran.

- Da, confirmă el.

Ochii negri, pletele negre date pe spate îl făceau să semene cu o creatură diavolească. Și nimic din ce știa despre el nu contrazicea acea impresie.

- N-ai fost invitat la adunare și n-ai dreptul să fii pe pământul clanului MacLawry.

El zâmbi.

– Ei bine, pare-se că am plăcerea de a vărsa sânge de MacLawry.

Calder se repezi la ea și o apucă de ceafă înainte să apuce să se răsucească îndeajuns ca să îl muște. Îi puse la loc călușul și îl strânse. Nu mai putea respira decât pe nas.

– Nu te mai văicări, Dermid. Dă-mi sacul!

– Mi-a dat sângele!

– O să-ți treacă.

– A zis că o să fim spânzurați, continuă uriașul. Dar n-o să mai zică nimic dacă o omorâm.

– Dermid, nu știi chiar nimic despre lege? întrebă Calder, trăgându-i iar peste cap sacul care mirosea a ceapă. O femeie nu poate depune mărturie contra bărbatului ei. Nici dacă vrea. Și, cum l-am nimerit pe Gray drept în inimă, ea e singurul martor contra noastră.

Rowena se cutremură. În umăr. Lama îi ratase inima. Repetă cuvintele iar și iar, în gând, dorindu-și fierbinte să fie adevărate. Lachlan era în viață și avea să o salveze.

– Așa-i, Arnold? întrebă matahala. Nu poa' să zică nimic contra noastră?

– Cre' că da.

O mână mare o apucă de gulerul rochiei și o ridică în picioare fără vreun efort vizibil.

– N-o să poți zice nimica contra noastră, Lady Winnie. Pen' c-o să fim luați!

O plesni, gest care o năuci în primul rând pentru că, lașul de el, nu lăsase să i se vadă intenția. Ea se împletici și ar fi căzut dacă el n-ar fi strâns-o în continuare de guler. Apoi matahala râse și o aruncă în șaua cuiva.

Era mai bine că îi puseseră din nou călușul. Altfel poate ar fi făcut mai mult decât să o lovească. Puteau să spună orice și nu aveau decât să dea în ea, dacă pofteau. Rowena avea de gând să își aducă aminte totul. Avea să depună mărturie împotriva lor, pentru că urma să se mărite cu Lachlan MacTier, nu cu Dermid Gerdens. Doar Lachlan era ce-și dorea, indiferent de ce-și doreau alții și indiferent dacă visau să obțină mori, corăbii, mărfuri

sau altele. Era decisă să supraviețuiască și, dacă reușea, știa clar că nimeni și nimic nu-i mai putea sta în cale.

De data asta o legară de șa. Ca să nu-și irosească forțele, Rowena alese să rămână nemișcată, atât cât putea în condițiile în care goana calului și presiunea șeii aproape că o lăsau fără aer. Tăcu și ascultă. Din peticul de cer pe care apucase să îl vadă înainte să i se pună iar sacul în cap își dăduse seama că se apropia înserarea. Asta însemna că o răpiseră cu ore bune înainte să își recapete cunoștința și să înțeleagă ce i se întâmplase. Poziția soarelui îi indica faptul că se îndreptau înspre sud-est, înspre cele mai sălbatice zone muntoase din Ținuturile Înalte.

Lachlan fusese cel care o învățase să cunoască, să observe și să folosească toate acele lucruri. El și frații ei. Tot el o învățase și alte lucruri mult mai plăcute. Îi spusese că era scoțiană până în măduva oaselor și că avea inimă de scoțiană, iar în clipele de față chiar așa se simțea. Nu era o debutantă cultivată și iubitoare de teatru. Era o MacLawry din clanul MacLawry, iar cineva încerca să o ducă forțat departe de familia ei și de bărbatul pe care îl iubea.

Indiferent de cine erau, nu aveau să izbutească. În două zile trebuia să meargă la nunta fratelui ei. Și trebuia să îi ceară iertare cuiva pentru că fusese la un pas să renunțe la speranță și la dragostea lor. Lucru pe care nu avea de gând să îl mai facă vreodată.

capitolul 15

Lachlan dădu peste cap încă o înghițitură de whisky și se îndreptă spre cortul clanului Campbell. Trei bărbați MacTier îl urmară. Chiar dacă era convins că Rowena fusese unica țintă a atacatorilor, nu avea de gând să dea ocazia altcuiva să încheie ceea ce alții rataseră și să îi dea lovitura fatală. Cel puțin nu înainte ca Rowena să fie din nou în siguranță la Glengask.

– Ați aflat ceva, domnițelor? le întrebă pe Charlotte și pe Mary.

– Fiecare bănuiește pe tot restul lumii, răspunse Charlotte încet.

Pentru cineva care tocmai se obișnuia cu politica de clan, vechile ranchiune și bănuielile adânc înrădăcinate erau, probabil, factori agravanți.

Mary încuviință din cap.

– Chiar și ai voștri se acuză între ei. Cei din clanul Cameron cred că cei din clanul Mackles urmăresc să capete mai multă putere printr-o căsătorie cu sora lui MacLawry, iar Stewarții sunt supărați pentru că Arran s-a însurat cu mine în loc de Deirdre Stewart. Am auzit asta foarte des, se încruntă ea.

– Îmi pare rău că am lăsat povestea asta pe umerii voștri.

Nimic din ce auzise nu îl surprindea. Nici faptul că nu existau încă suspecți. Orice ar fi fost, clanul era clan, indiferent de ce ar fi comis un văr sau vărul unui văr.

– Pentru Dumnezeu, Lachlan, nu-ți cere scuze! zise Charlotte, luându-l de mână. Dacă aș cunoaște mai bine locurile, m-aș duce chiar eu în căutarea ei.

– Lui Ranulf nu i-ar conveni, milady.

Chiar dacă tocmai avusese o altercație cu Glengask, asta nu schimba faptul că scopul principal dintotdeauna al marchizului era să-și țină familia în siguranță. Oricât era de furios și nervos, nu avea cum să uite asta.

– N-am vești nici de la băieții care o caută. Voi știți ceva?

– Nimic. Vedem torțele aprinse printre copaci. Dar nici o veste.

Așadar, căutau în continuare urme. Nu era bine. Înclină capul.

– Atunci vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă ocup de ceva.

Charlotte îl strânse ceva mai tare de mână.

– Orice se petrece între tine și Winnie, tu trebuie...

– O iubesc, Charlotte. Asta se petrece. Așa că nu-mi spune că trebuie să mă așez undeva sau să mă odihnesc sau să-l las pe Ranulf să se ocupe.

Se uită peste umărul ei și-l văzu pe lordul Robert Cranach așezat la masă, alături de vărul lui, și ospătându-se din carne de căprioară.

– Și ține-l pe bufonul de colo departe de mine și de a mea! scrâșni el, arătând cu degetul înspre Rob.

– Du-te și găsește-o, Lach! zise ea, dându-i drumul.

– Asta o să fac.

Unul dintre băieții de la grajduri i-l adusese pe Beowulf. Încălecă destul de neîndemânatic, forțându-și cusăturile rănii, și tresări. Odată ajuns la liziera pădurii, nu avea idee încotro s-o apuce, iar asta îl chinuia mai rău decât rana. Dacă ar fi știut cine o răpise, ar fi avut cât de cât un indiciu care să îl îndrume în căutările lui. Numai că, în ciuda tuturor eforturilor, tot ce își amintea era o pereche de cizme. Și niște pantaloni. Dacă individul ar fi purtat kilt, măcar i-ar fi reținut clanul, după culori.

Poate că răpitorii nici nu luaseră parte la adunare. Puteau fi te miri cine. Numai că, dat fiind momentul în care atacaseră, era dispus să pună pariu că erau scoțieni.

– Gray.

Opri calul în dreptul ultimelor corturi. Bărbatul care își făcu apariția din penumbră îl luă cu totul prin surprindere. Avea părul cărunt tuns scurt, spatele drept și ochi gri, pătrunzători. Era unul dintre acei scoțieni care nu pot fi confundați. Toată lumea știa cine era. Campbell.

– Excelență.

Ducele de Alkirk înclină capul.

– N-aveam de gând să vorbesc cu două femei despre chestii legate de clan, cu toate că una dintre ele mi-e nepoată, zise el cu glas scăzut.

Era prima dată când cei cinci–șase indivizi care îi asigurau paza nu se vedeau nicăieri.

– Nu sunt vreo femeie.

– E drept, dar ești căpetenie MacLawry. Nu prea-mi convine. Fiecare clan trebuie să-și rezolve treburile.

– O caut pe Rowena MacLawry, răspunse Lachlan. Nu-mi pasă nici dacă a răpit-o diavolul în persoană. E a mea și o s-o recapăt.

– Asta-mi place, comentă Alkirk. Înseamnă că MacLawry n-o să facă alianța cu Buchanan.

– Păi ce poți să faci să mă ajuți?

Chiar dacă ajutorul lui Campbell era cu totul neașteptat, nu avea de gând să îl refuze dacă știa ceva ce-l putea îndrepta înspre Rowena.

– L-am trimis pe Berling în Canada, zise ducele după câteva clipe. După tot ce s-a întâmplat la Londra, nu voiam să facă alte necazuri.

– Deci nu Berling a luat-o.

El privi spre pădure și spre torțele care scăpărau.

– Atunci... mulțumesc.

– Pe fratele lui l-am adus la Alkirk. Flăcăul abia e-n stare să-și mestece mâncarea, dar m-am gândit că... o să-l ajut să stea departe de belele. Când unul se naște prost, trebuie să te aștepți să se poarte prostește.

– Excelență, n-am timp de povești despre familii de care nu-mi pasă.

– L-am adus aici, cu mine, ca să fie unul dintre cei care să aibă grijă de mine și de ai mei. Dar de la prânz nu l-am mai văzut.

Lachlan se simți cuprins de groază. Nu îl cunoștea pe Dermid Gerdens. Nu avea un obicei din a face cunoștință cu cei din clanul Campbell. Dar auzise câte ceva. În principal că Dermid era omul cu pumn greu de pe lângă nemernicul de frate-său și că îi plăceau încăierările mai mult chiar decât Ursului. Nu părea în stare să pună la cale și, culmea, să și reușească o răpire în plină reuniune a clanurilor, cu două zile înainte de nunta lui MacLawry.

– Mai lipsește cineva? întrebă el, trăgând frâiele calului.

– Asta cam sună a acuzație, flăcăule, răspunse ducele cu răceală. Nu-s obișnuit să fiu pus la îndoială. Ți-am zis ce știu. N-am fost implicat. Din partea mea, n-ai decât să faci ce poftești cu Gerdens. Sunt sătul de ramura asta din clan.

– Dacă-i așa, cred că n-ar fi o problemă să-mi zici unde s-ar duce Dermid dacă ar ști că are pe urme o mână de oameni furioși din clanul MacLawry, insistă Lachlan.

Campbell îi aruncă o privire speculativă.

– N-am obiceiul să deconspir ascunzătorile, flăcăule.

– Presupun că nu s-ar duce la Sholbray, continuă Lachlan, luând mental la pas harta.

Sholbray era cea mai apropiată proprietate a contelui Berling, la doar două ore de Glengask, înspre sud, pe albia râului Dee. Era o ascunzătoare mult prea riscantă pentru un individ cam încet la minte care tocmai răpise o femeie.

– Berling mai are o proprietate, la jumătate de zi de mers la nord-vest de Fort William, zise Alkirk după câteva clipe. Castelul Denune. E mai mult o ruină la malul unui iaz, dar avantajul e că e izolată. Nu-i mare lucru în jur în afară de o biserică și câteva colibe.

Lachlan simți o împunsătură în inimă. Glengask era la două zile de mers față de Fort William, iar pe drum nu era mai nimic. Rowena era pe cont propriu lângă cel puțin o brută care deja o lovise. Voia să plece. Imediat. Dar cu cât primea mai multe informații, cu atât își sporea șansele de succes.

– Simt că Dermid n-ar face asta de unul singur. Ce părere ai?

– Pui prea multe întrebări. E drept că nu suntem în război, dar nici aliați nu suntem.

– Aici nu-i vorba despre mine, Alkirk. Și dacă știi ceva ce m-ar ajuta să o găsesc pe Rowena MacLawry, șansele de a deveni aliat cu MacLawry ar crește mult.

– Iar dacă nu te-ajut o să se lase iar cu război? Asta zici? Ducele oftă. Nu, nu cred nici eu că Dermid ar putea face asta de unul singur. Să bage cuțitul în tine sau

să îți dea una-n cap cu bâta, da. Dar Glengask i-ar fi dat deja de urmă. Cât despre cine mai e cu el, n-am idee. Mi-am lăsat acasă jumătate dintre nepoți tocmai ca să nu apară probleme.

Lachlan încuviință din cap.

– Mulțumesc, Excelență.

Ducele dispăru în beznă, iar Lachlan porni pe cărarea ce ducea în pădure. Făclii și lămpi luminau un perimetru de mai bine de un kilometru la nord și la sud de locul de unde el și Rowena fuseseră atacați. Faptul că oameni atât de pricepuți la luat urma nu găsiseră încă nimic care să indice încotro o luaseră Rowena și atacatorii însemna că bănuielile lui erau întemeiate. Dermid Gerdens nu acționase de unul singur.

– Unde-i Glengask? strigă el.

Trecuseră ore bune, iar Rowena putea fi oriunde. Putea fi rănită. La naiba!

– Aici sunt, răspunse chiar Ranulf. Ți-ai oblojit rana?

– Da. M-au cusut bine.

Lachlan nu știa de ce se mai obosise să îl întrebe. Erau din nou aliați doar până când Rowena avea să fie găsită și adusă în siguranță.

– Campbell a venit la mine, zise el brusc. Mi-a spus că Dermid Gerdens e de negăsit.

Marchizul păli un pic.

– Dermid Gerdens. Știam că nu-i a bună cu băiatul ăsta. Dar mă gândeam că fratele lui trage toate sforile și face ce vrea cu el. La dracu'!

– Nu crezi că e cineva cu el și-i zice ce să facă? continuă Lachlan. Nu că m-aștept să-ți numești toți dușmanii. N-avem chiar așa mult timp.

– Nu e vina mea, Gray. Owen mi-a zis că i-a trimis pe băieți deoparte ca să poată vorbi cu tine. Din cauza ta s-a întâmplat. Și îți jur că dacă...

– Oprește-te, Glengask! Dacă a pățit ceva, o să-i omor pe toți cei implicați. Dacă...

Înghiți în sec. Mintea lui refuza să ia în calcul acea posibilitate.

– Alkirk a zis că e posibil să se-ndrepte spre castelul Denune, la jumătate de zi de mers nord-vest de Fort Williams. E una dintre proprietățile lui Berling.

– Berling, scrâşni Ranulf. De data asta îl omor.

– Campbell l-a exilat în Canada. Dacă-l vrei mort, ai ceva drum de făcut. Eu, în schimb, mă duc la castelul Denune, spuse el, trăgând de căpăstru.

Marchizul făcu un pas înspre el, părând o clipă că vrea să apuce frâiele, iar Lachlan trase calul în spate.

– Nu ești pregătit să pleci călare, Lachlan, zise Glengask.

– Nu sunt pregătit nici să stau să caut urme când n-am idee încotro se-ndreaptă nenorociții care au luat-o pe Rowena. Am cu mine tot ce-mi trebuie, continuă el, punând mâna pe pușca prinsă de șaua calului. Și ca să știi, viitorul tău cumnat e la corturi și se-ndoapă cu carne de vânat. Ăsta-i bărbatul căruia vrei să i-o dai.

Îi dădu pinteni lui Beowulf și porni în galop spre sud. Dermid și cine mai era cu el nu aveau cum să nu știe că familia MacLawry nu va fi cu mult în urma lor. Prin urmare, cel mai probabil se grăbeau cât puteau. Traversă valea de dincolo de lac îndreptându-se spre cel mai apropiat drum înspre direcţia corectă. Era prima oară când îi era recunoscător acelui irlandez afurisit, generalul George Wade. Obsesia individului de a construi drumuri în Ținuturile Înalte poate că-i ajutase pe englezi să năvălească în Scoţia, dar în acea seară îl interesa doar că drumul spre sud pe care îl construise era singurul de Doamne-ajută acolo, între munţi.

Îl durea umărul, dar fiecare zvâcnitură îi reamintea doar că Rowena era în mare primejdie. Se făcuse beznă și probabil ar fi fost mai prudent să încetinească, dar cunoştea acea parte din Scoţia ca pe propriul buzunar. Avea timp să fie prudent mai târziu. Pe moment, prefera să fie rapid. Cât mai rapid.

– Lachlan!

Strigătul şi ecoul său răsunară în împrejurimi. Lachlan înjură în barbă şi încetini, însă nu se opri din

drum. Câteva momente mai târziu auzi în apropiere zgomot de copite și se întoarse peste umărul sănătos.

– Nu vin înapoi, ca să ştii!

– Nici nu m-așteptam, răspunse Ursul. Cât ești de sigur că Dermid a luat-o şi că o duce la Denune?

– Nu am vreun plan mai bun, iar voi, ceilalți, ați căutat trei ore urme și n-ați găsit nimic.

– Atunci se poate spune că toți am făcut-o lată azi. Lach, sunt aici pentru că e vorba de sora mea. E cea mai bună dintre noi şi n-o să stau deoparte să-mi frâng mâinile când ea e cine știe unde. Și am adus cu mine trei băieți. Așa o să avem mai multe șanse ca măcar unul dintre noi să ajungă la ea.

Lachlan încuviință din cap.

– Cum zici. Să-i dăm bice.

– S-a făcut, spuse Arran intrând în biroul lui Ranulf. Nu e loc sau casă pe o rază de 160 de kilometri către care să nu se îndrepte un MacLawry ca să scotocească.

Ranulf înclină capul.

– Închide ușa!

Fratele lui se conformă, dar rămase lângă ușă, pregătit să reacționeze în caz de nevoie. Amândoi erau pregătiți. Ca de altfel toată lumea din casă. Orice altceva fusese lăsat deoparte. La corturile de pe pajiște era aproape liniște, iar din zecile de focuri de tabără aprinse nopțile rămăseseră doar două. Nici sunetele de cimpoi nu străpungeau liniştea nopţii. Nimeni nu cânta și părea că nimeni nici nu vorbea.

Ranulf luă registrul contabil, îl răsfoi și îl închise cu zgomot, apoi îl azvârli cât colo.

– De ce mama dracului sunt aici? izbucni el, sperând ca Arran să îi dea un răspuns. De ce nu-s pe urmele ei cu Munro şi Lachlan?

– Pentru că ești mai-marele clanului MacLawry, răspunse Arran. Pentru că oamenii din clan se bazează pe tine când ceva merge prost.

- Sora mea se bazează pe mine. Să o ajut, zise el, cu glas tremurat.

- Sincer, Ran, acum vorbește sentimentul de vinovăție care te apasă, zise fratele lui pe un ton prudent și extrem de îngrijorat. Nu de alta, dar sunt aproape convins că Winnie se bazează pe Lachlan.

- Nu contează, câtă vreme o găsim.

Singura dată când își îngăduise să se lase distras - de Charlotte, de o nuntă care de acum urma să fie amânată până la întoarcerea Rowenei, de grija pentru ziua de mâine a oamenilor lui și de efortul de a se asigura că Rowena va fi fericită și nu va mai suferi de o inimă frântă... o pierduse. Nu o considera doar sora lui și cea care lumina castelul Glengask. O considera aproape fiica lui. Fusese în grija lui de când împlinise cinci ani, iar el avea 18 ani și mama lor înghițise otravă ca să își curme zilele. Și uite că acum avea ea însăși 18 ani.

- O vor găsi, spuse Arran, deși părea că încerca să se convingă singur. Nu există loc în Ținuturile Înalte unde să se poată ascunde de tine.

Zâmbetul îi era mai degrabă amar decât amuzat.

- M-am gândit și eu la asta acum câteva săptămâni, continuă mijlociul MacLawry. Am ajuns la concluzia că singurul loc unde eu și Mary ne-am putea ascunde de tine ar fi vreo pădure din America.

Așa reuși să îi distragă atenția, ba chiar să îl facă să uite o clipă de ultimele cuvinte ale lui Lachlan înainte de a pleca.

- Știu că noi doi nu eram... Am fost al naibii de furios pe tine, Arran, dar chiar ai crezut că ți-aș face vreun rău? Nu aș face așa ceva. Nu aș putea.

- Nu-i momentul să dezbatem asta acum, Ran. E suficient să zicem că și tu, și clanul Campbell erați pe urmele noastre, iar eu nu concepeam să mă despartă cineva de Mary.

Ranulf încuviință ușor din cap. Știa că era mult prea sigur pe sine. Un bărbat nu avea cum să fie slab de înger

și, în același timp, să vadă de bunăstarea a 3 000 de bărbați, femei și copii. Dar făcuse o greșeală în privința lui Arran și fusese la un pas de a-și pierde un frate.

– Ai dat de lordul Rob? se forță să întrebe.

– Da. Mânca o excelentă friptură de vânat la cortul Buchanan. Puțin a lipsit să-i ard un pumn în față. Îmi dau seama că oamenii trebuie să și mănânce, continuă Arran, dar nici eu, nici tu nu ne-am permis răgazul ăsta. Și nici Munro.

Sau Lachlan. Arran n-o spusese, dar cuvintele pluteau în aer. Vicontele fusese străpuns de o lamă de cuțit și câteva ore mai târziu plecase călare înspre cele mai sălbatice părți ale Ținuturilor Înalte doar pentru că avusese o bănuială legată de unde ar putea fi dusă Rowena.

– Rob o cunoaște pe Rowena doar de câteva zile, zise el cu glas tare.

– Iar pentru el ea reprezintă bani, pământuri și proprietăți. Nu e de preț pentru el. Nu e ceva ce nu poate fi înlocuit.

Ranulf dădu cu pumnul în birou, iar Arran tresări.

– A ignorat-o 18 afurisiți de ani!

Amândoi știau despre cine era vorba.

– Ea nu făcea decât să se țină după el, iar într-o bună zi a înțeles, în sfârșit, că există și alți bărbați pe fața pământului.

– Dacă am altă părere o să mă sugrumi? întrebă Arran.

– Poate o să vreau, dar n-am s-o fac. Știi bine că-ți prețuiesc părerile, chiar dacă-s greșite.

– Mulțam. Arran refuză să ia loc și își încrucișă brațele la piept. N-ai făcut vreodată un secret că ai vrea ca ei doi să fie împreună.

– Dacă nu voiam, nu o lăsam să se țină în halul ăsta după el.

– Prin urmare, de când a împlinit 18 ani, Lachlan a știut că viitorul îi e deja scris. Iar ea era o copilandră atârnătoare.

– Acum n-o mai privește așa.

– Pentru că i-ai luat greutatea de pe umeri, zic. Ai încetat să încerci să forțezi uniunea dintre ei.

Ranulf miji ochii.

– Deci în opinia ta totul a fost din vina mea?

– Nu te-aș acuza de așa ceva, spuse Arran încruntându-se. Tot ce sugerez e să iei aminte la cine te-a sfidat ca să plece în căutarea ei și la cine nici măcar nu s-a deranjat să se ofere. Iar acum cred că o să dau o fugă călare până la lac, în caz că, cine știe, am ratat ceva.

– Du-te, dar ia-l și pe Fergus cu tine. Cine știe, poate nu doar Rowena e miza ticăloșiei ăsteia. Să nu uităm că Charles Calder deja te-a împușcat o dată.

Făcu o pauză, simțind un fior de gheață în piept. Arran scăpă o înjurătură.

– Doar nu crezi că...

– Tu du-te, îi ceru Ranulf, îndreptându-se la rându-i spre ușă. O să am o discuție cu Campbell.

Arran deschise ușa și ieși după el.

– Vin cu tine, zise. N-o să am liniște până n-aud cu urechile mele cum Calder e în Canada cu afurisitul de văru-său.

Coborând scările câte două deodată și blestemându-se la fiecare pas, Ranulf ajunse la intrarea principală. Îi oferise lui Campbell o cameră grozavă, dar era limpede că Alkirk nu se simțea în largul lui cât să doarmă sub acoperișul MacLawry. Asta însemna că nu aveau să fie singuri la discuție. Era nevoit să pună întrebări dificile pe un subiect sensibil de față cu toți din neamul Campbell care veniseră la nuntă.

Nunta! La naiba, trebuia să se însoare peste două zile.

– Unde-i Lady Charlotte? lătră la Cooper când ajunseră în holul mare.

– Sunt aici, se auzi glasul ei dulce, dinspre salon.

Ranulf schimbă direcția și intră în încăpere, una dintre cele mai confortabile și mai plăcute din casă. În acele momente însă nu părea deloc confortabilă. Charlotte, sora ei, părinții lor și Mary, soția lui Arran, stăteau așezați, aproape unii de ceilalți lângă ușă, în timp

ce unchiul lui englez, Myles Wylkie, era nemişcat ca o statuie, privind fix pe fereastră.

Charlotte se ridică și se îndreptă spre el cu brațele întinse. El o opri însă. Era mai bine să-i evite îmbrățișarea. Cu ea în brațe nu mai putea fi atât de furios, de concentrat și de pregătit să atace, așa cum avea nevoie să fie în acele clipe.

– Am trimis oameni în căutarea ei. Vor scotoci toate clădirile de pe-o rază de peste 150 de kilometri, zise el, adresându-se tuturor celor din încăpere. Lachlan și Ursul sunt în drum spre Fort William, către o casă a lordului Berling.

– Berling?! exclamă Charlotte.

– E posibil ca fratele lui să o fi răpit pe Rowena.

Abia atunci Myles se întoarse spre el.

– Atunci trimite pe toată lumea, zise vicontele cu glas tremurat și pumnii încleștați. Ai o afurisită de armată, Ranulf. Trimite-ți toți oamenii! Adu-o înapoi!

Ranulf clătină din cap.

– Dacă bănuielile noastre sunt greșite, vom irosi trei zile ca să mergem într-acolo și să ne și întoarcem. Ursul i-a luat cu el pe Peter Gilling și pe încă doi. Nu sunt de unii singuri acolo.

Jane scoase un suspin sfâșietor.

– Ei nu, dar ea este, șopti ea. Winnie e singură acolo, continuă ea, lăsându-și capul în mâini.

Nu voia să se gândească la asta acum, Nu putea. Tot ce era și tot ce avea arunca în lupta pentru a-și salva sora. Orice altceva trebuia să aştepte.

– Vreau să vorbim un pic, Charlotte.

– Desigur.

Îl urmă în cel mai îndepărtat ungher al salonului.

– Îmi pare rău, *leannan*, murmură el. Nu mi-am dorit să...

Înainte să-și ducă ideea la capăt, Charlotte își puse o mână peste a lui.

– Găsește-o pe Winnie, spuse încet. Orice altceva poate să aștepte. Nu plec nicăieri, surâse ea și-i cuprinse obrazul în palmă.

– Nu știu cum reacționează o femeie când i se spune că se amână nunta, răspunse el, înfrânându-și cu greu dorința de a uita de tot și de toate și de a fi cu ea, pur și simplu. Îmi imaginez însă că de regulă se lasă cu țipete și scandal. Dar tu nu ești precum celelalte femei, așa-i?

– Nu, nu sunt, răspunse ea clătinând din cap.

– Te iubesc, Charlotte, în caz că nu ți-o spun îndeajuns de des.

– Și eu te iubesc, Ranulf. Fă ce ai de făcut!

El o sărută apăsat, fără să-i pese că părinții ei erau de față.

– Ai face bine să nu pleci nicăieri, pentru că chiar am de gând să mă-nsor cu tine.

– N-o să fac nimic cu sacul ăsta pe cap, zise Rowena.

Făcea tot posibilul să nu se împleticească. Își simțea picioarele amorțite și cuprinse de furnicături acum că sângele își reluase circulația.

– N-am încredere în nici unul dintre voi că se va ține de cuvânt, continuă ea.

– Atunci pune-o la loc pe cal, se auzi vocea enervată a lui Calder.

– Nu vreau să se pișe peste mine, se plânse Arnold Haws, cel cu vocea cea mai pițigăiată.

Rowena își mișcă iar mandibula, reușind să slăbească și mai mult călușul.

– Asta o să se întâmple, îi asigură ea. Scoateți-mi sacul și dezlegați-mi mâinile! Unde credeți c-o să mă duc?

Îi scoaseră sacul de pe cap, iar ea clipi și inspiră aerul umed al nopții scoțiene. Din fericire, era o noapte destul de senină, luna era la trei sferturi și se vedea la vest, în dreptul crestelor stâncoase. Răcoarea ajunsese să o înfrigureze, dar nu îi păsa. Îi mai fusese frig și în trecut. Se mai și pierduse sau rătăcise în trecut, ultima oară când avea cam 10 ani. Își aduse aminte că Ranulf

înnebunise de grijă și n-o mai lăsase să iasă din casă vreme de trei zile.

O față lată cu dâre de sânge pe obraz îi apăru în fața ochilor.

– O să te dezleg și n-o să ne uităm la tine când te pişi. Iar tu o să fii ascultătoare.

Rowena îl fixă cu privirea. Nu o deranja nici cât negru sub unghie să-și dea cuvântul și apoi să-l încalce. Nu față de acei indivizi. Erau lipsiți de onoare, așa că nu se va împiedica nici ea de propria onoare.

– O să fiu ascultătoare, promise ea.

După un minut de bâjbâială ce devenea tot mai dureroasă pentru ea, funia ce-i strângea încheieturile mâinilor slăbi. Ea oftă ușor când sângele începu să circule și își recăpătă controlul asupra degetelor. Apoi le aruncă celor trei câte o privire.

– Întoarceți-vă cu spatele, le ceru. Formați un triunghi sau ceva.

Se conformară unul câte unul. Calder, desigur, fu ultimul care se întoarse cu spatele. Se aflau pe o pajiște acoperită ici-colo cu iarbă-neagră, zambile sălbatice și flori de ciulin. Probabil era un loc adorabil în timpul zilei, dar pe ea o interesau mai mult bolovanii care se ițeau printre flori.

Se lăsă pe vine și se ușură, timp în care pipăi solul căutând ceva, orice putea fi folosit pe post de armă. Atinse un pietroi pe jumătate îngropat în pământ, dar când reuși să-l scoată își dădu seama că era prea mic ca să rănească pe cineva.

– Ai terminat? întrebă Dermid, foindu-se.

– Abia îmi simt mâinile și picioarele, răspunse ea. Dați-mi un afurisit de minut, păgânilor!

Nu urmărea doar să găsească o armă, ci și să îi încetinească. Să îi enerveze, să îi deruteze, să-i întoarcă unul împotriva celuilalt. Deocamdată nu reușea decât să îi enerveze, dar fiecare secundă în care îi ținea în loc era o secundă câștigată pentru Lachlan. Găsi o altă piatră și o smulse din pământ, încercând să nu se dezechilibreze.

Era o piatră destul de bună, cam de dimensiunea unui pumn. Se ridică și se îndreptă cât putu de încet, pentru ca bărbații să nu audă foșnetul rochiei, și îi privi pe rând. Îl putea răni doar pe unul, dar pentru asta avea să fie pălmuită și aruncată iar pe cal. Nu prea era timp câștigat.

Rowena își îndreptă apoi atenția spre cai. Păşteau liniștiți, cu capetele lăsate și, pentru că era doar o oprire scurtă, nu erau priponiți sau împiedicați.

Trase aer în piept cât putu și îndoi brațul exact cum o învățaseră Lachlan și frații ei. Cândva omorâse un iepure dintr-o aruncare reușită cu piatra și îl gătiseră la cină. Nu îndrăzni să mai amâne momentul, așa că scoase un urlet cât putu de puternic și înspăimântător. Bărbații tresăriră și se întoarseră spre ea, moment în care făcu un pas în față și azvârli piatra. Calul aflat cel mai aproape se trase înapoi și necheză când piatra îl lovi în bot, apoi o luă la goană. Ceilalți doi îl urmară în galop.

Cineva, probabil Calder, o pocni peste ceafă. Rowena căzu la pământ, sprijinindu-se în genunchi și-n mâini.

– Prindeți afurisiții de cai! le strigă el celorlalți doi.

O luară la fugă în beznă, înjurând de mama focului și fluierând. Dacă erau la fel de bine dresați precum cei de la Glengask, caii nu aveau să fugă prea departe și le-ar fi ascultat chemarea. Dar nici nu mai conta, conta doar ca totul să dureze cât mai mult.

– Păcat că tre' să fii frumușică în fața popii care o să vă cunune, continuă Calder, strângându-i atât de tare călușul că nici nu mai putea mișca gura.

Dar mâinile îi erau în continuare libere. Iar el fusese împușcat în picior de propriul bunic, din ce-i povestise Arran. Întoarse capul spre el și, așa ghemuită cum stătea, îl lovi cu piciorul, regretând că purta un pantof idiot în loc de cizmele de călărie pe care i le făcuse cadou Lachlan când împlinise 18 ani.

El se dezechilibră și înjură, apoi se năpusti asupra ei înainte să aibă timp să se ferească. Căzură pe pământ, cu el pe spatele ei.

– Ai greșit piciorul, îi șuieră la ureche.

Ea începu să se zbată, străduindu-se să îl lovească, dar era mai mare și mai masiv decât ea. Și mult mai rău. Îi prinse brațul și i-l răsuci la spate, făcând-o aproape să țipe de durere.

– Îți rup mâna dacă nu te potolești, îi zise.

Dacă ar fi avut cea mai mică îndoială că doar încerca s-o intimideze, Rowena nu s-ar fi supus. Dar dacă îi rupea mâna, ar fi rămas inconștientă tot restul drumului, incapabilă să-și plănuiască evadarea. Așa că nu mai încercă să dea în el, dar nu avea de gând să abandoneze lupta.

– Nu te mișca! îi ordonă Calder și-i trase la spate și celălalt braț. Unora le plac femeile focoase, continuă el, legându-i iar mâinile. Mie, nu. Mie-mi place ca femeia să stea-ntinsă pe spate și să scâncească atunci când își desface picioarele pentru mine. Strânse nodul cât putu de tare, apoi se asigură că era strânsoarea potrivită. Poate îl las pe Dermid să te aibă primul. O să te obosească și n-o să-ți mai ardă să te lupți.

Gândul ca vreunul dintre acei bărbați să o atingă atât de intim o înspăimânta și o dezgusta, dar era convinsă că tocmai asta urmărea Calder. Voia să bage frica în ea, să fie inertă și redusă la tăcere pentru ca ei să își vadă de drum cât mai degrabă și să-i facă mai târziu lucrurile îngrozitoare pe care le plănuiau, probabil. Voia s-o paralizeze de groază ca să nu mai poată gândi și să-și pecetluiască astfel singură soarta. Să-i ia dracu' pe toți!

Doar că nu era vreo englezoaică fragilă. Era o scoțiancă născută și crescută în munți. Mai mult decât atât, era o MacLawry. Și nimeni din familia ei, bărbat sau femeie, nu se preda fără luptă. Chiar dacă nu avea cum să știe precis, cel mai probabil trecu vreo jumătate de oră până când ceilalți doi răpitori revenіră cu caii.

– Blestemații ăștia traversaseră drumul și mai că ajunseseră la lacul Garry, zise Arnold Haws, descălecând.

Ajunseseră deja tocmai până la lacul Garry! Dumnezeule mare, se mișcaseră mai repede decât crezuse. Sau

poate fusese inconștientă mai mult timp decât avusese impresia. În orice caz, se îndreptau către Fort William. La mare depărtare de Glengask.

Bărbații o ridicară și-i puseră iar afurisitul de sac pe cap. Știa deci cine sunt răpitorii și încotro se îndreptau, așa că nu vedea nici un motiv să îi pună iar sacul. Poate doar ca să o înspăimânte.

Doar că, în loc să se sperie, din clipa în care îi acoperiră fața, ea începu să roadă călușul. Indivizii aveau planurile lor, dar și ea le avea pe ale ei. Și, oricât se străduiau să o convingă că era pierdută definitiv, știa că nu e singură. O știa la fel de bine cum își știa culoarea părului. Lachlan MacTier venea după ea. Se apropia. Și era însoțit de familia MacLawry.

capitolul 16

Lachlan trase frâiele calului.

– Ai auzit?

Alături de el, Ursul privea concentrat în beznă, cu cea mai furioasă și îngrijorată expresie pe care i-o văzuse vreodată.

– Am auzit ceva.

– Era Rowena, spuse Lachlan, convins cu toată ființa lui.

Oare încerca să le transmită celor care veneau din urmă că era acolo? Sau țipa de durere sau de frică? Strânse din dinți și-i dădu iar pinteni lui Beowulf. Cuvintele pe care el și Rowena și le spuseseră înainte de atac nu aveau să fie ultimele. Ranulf nu avea să îi țină despărțiți. Nici Dermid Gerdens și cine o mai fi cu el. În ultimele opt ore își repetase acele cuvinte în gând, iar și iar.

– Mai încet, Lach! strigă Ursul din urmă. Să nu obosim prea tare caii tocmai pe beznă.

– Țipătul acela se auzea de departe din fața noastră, zise el. N-o să-i las să se îndepărteze doar pentru că vrei tu să fii prudent.

– Nu-s prudent. Dar știi la fel de bine ca mine că nu au ales drumul bătătorit. S-au abătut de la el. Vreau la fel de mult ca tine să o găsim și s-o aducem acasă.

– Vreau să ne apropiem îndeajuns cât să îi ținem în mișcare. Dacă fug, nu-i pot face rău.

Un nou val de furie îl cuprinse, ca de fiecare dată când își imagina prin ce trecea Rowena. Ea se străduise atât de mult să se convingă pe sine și pe toată lumea că era o lady englezoaică sofisticată și cuviincioasă. Iar el încercase să îi readucă aminte că ar trebui să fie mândră că e scoțiancă. Rowena îi dăduse ascultare. Era sigur.

Și iată că un scoțian o răpise. Cine o putea învinui dacă după toată tărășenia nu avea să mai vrea să stea o clipă în Scoția? Sau să aibă de-a face ce el? Lachlan înjură din nou.

Rowena pierduse totul întorcându-se de la Londra la Glengask. Dacă era după Ranulf, ar pleca de la Glengask și din clanul MacLawry ca să devină o Buchanan. Dacă era după el, ar rămâne o MacLawry, dar numai până când șeful clanului avea să îl excludă pe el. Pe lângă asta, praful s-ar alege de visul ei de a locui la Londra cu un soț iubitor de poezie și de teatru, făcând... absolut nimic. Dacă era după Gerdens... pe toți dracii, habar nu avea ce voia Gerdens de la ea, dar cu siguranță nu era ceva ce ea și-ar fi dorit.

Oare el era pentru ea răul cel mai mic din cel puțin trei sau patru? Sau nu era nici măcar atât? Ea îi spusese în sfârșit că îl iubește, iar cuvintele îi săgetaseră inima. Dar indiferent de ce încerca el să-și spună, știa că ea fusese gata-gata să facă tot ce îi cerea Ranulf.

Dar toate astea aveau să conteze abia mai târziu. Deocamdată tot ce conta era să o găsească și să se asigure că cei care o răpiseră nu aveau să mai încerce vreodată așa ceva. Niciodată.

Lachlan voia să strige, la rândul lui, ca să îi răspundă cumva și să o anunțe că cineva era pe urmele ei. Că el era pe urmele ei. Pe de-o parte, își dorea ca aceia care o țineau captivă să își vadă de drum. Și știa că ar fi fost o nesăbuință să le dea de veste că erau atât de aproape de ei. Și nu-și permitea să fie nesăbuit.

Se scutură. Oricât de departe ar fi fost de cei care o luaseră pe Rowena, trebuia să fie atent la împrejurimi. Ursul călărea alături de el și aproape că simțea privirile ocazionale pe care uriașul i le arunca. Dacă fratelui Rowenei nu-i plăcea cum avea loc urmărirea, nu avea decât să își facă alte planuri. Lachlan nu avea de gând să se oprească.

– Peter! strigă Munro într-un final. Tu și Aulay duceți-vă mai la stânga și țineți pasul cu noi. Eòin, vino cu mine înspre dreapta! Răsfirați-vă! Așa o să avem șanse mai mari să vedem vreo urmă de călăreți.

Avea sens. Drumul bătătorit era cel mai logic traseu de la Glengask către Fort William, dar asta nu însemna neapărat că pe acolo o luaseră răpitorii. Poate se abătuseră la dreapta sau la stânga și mergeau în paralel cu drumul. Dar sigur într-acolo se îndreptau. Îi datora mulțumiri lui Campbell. Fără ajutorul ducelui, poate încă și-ar fi stors creierii să-și dea seama cine o luase pe Rowena. În nici un caz n-ar fi fost deja pe urmele ei.

Încercă din răsputeri să domolească tensiunea pe care o simțea în umăr, dar durerea și lichidul cald care începuse să îi păteze cămașa erau indicii clare că nu era în formă să gonească nicăieri călare. Lachlan ignoră însă avertismentele. Avea timp mai târziu să i se pună iar copci.

În timp ce tovarășii lui se răsfirau de o parte și de alta a drumului, avea senzația că era singur în urmărirea Rowenei, în lumina discretă care separa noaptea de zorii zilei. Ciuli urechea, ignorând zgomotul copitelor, răsuflarea lui Beowulf și scârțâitul pielii. Țipătul nu se auzi din nou. Nu putea decât să spere că asta nu era din pricină că Rowena nu mai putea scoate vreun sunet.

La scurt timp după răsărit, ajunseră la un han. Pe o pancartă din lemn scria Hanul lui Bruce, cu litere mari și bogat ornamentate. Cam jumătate dintre hanurile și localurile din Ținuturile Înalte purtau acel nume, așa că nu prea aveau cum să-și dea seama cât de mult avansaseră înspre sud. Însă culorile cu care era vopsită ușa – verde, albastru și alb – ofereau însă mai multe informații.

– Culorile Gerdens, scrâșni el când intrară în curtea hanului și se îndreptară spre grajduri.

– Mda, îi ținu Ursul isonul. Stăm doar cât să adăpăm caii și să îmbucăm ceva de mic dejun.

– Nu vreau să...

– Ai pierdut mult sânge și de mai bine de 12 ore n-ai băgat nimic în tine. Și nici noi.

Munro descălecă de pe Saturn și apucă și căpăstrul lui Beowulf.

– Nu-mi convine.

Lachlan se încruntă și descălecă, simțind că pică din picioare în clipa în care atinse pământul.

Ursul îl susținu de brațul sănătos.

– Nici mie nu-mi convine, mormăi uriașul. Dar nu ești singurul care și-ar da viața pentru Winnie. Mănâncă ceva! Nu vreau să ne încetinești.

Lachlan trase aer în piept.

– Știu, Ursule. N-am de gând să vă fac să încetiniți din pricina mea. Dar toată povestea asta... trebuia... Ar fi trebuit să o apăr. Indiferent de ce simt pentru ea, nu trebuia să uit prima regulă de la Glengask: de a o proteja cu orice preț pe Rowena.

Peter Gilling luă caii și le spuse rândașilor de la han că trebuie adăpați, șterși și gata de drum în 20 de minute. Ceilalți membri ai grupului intrară în hanul deja plin de țărani, păstori și drumeți. Cu câteva luni în urmă s-ar fi lăsat direct cu vărsare de sânge dacă un grup de bărbați MacLawry purtând culorile clanului MacLawry ar fi pus piciorul într-un local Gerdens. În acea zi însă, cu excepția unor priviri neprietenoase, fură lăsați în pace.

- Cred că-i datorăm mulțumiri lui Arran că s-a însurat cu o Campbell, comentă Ursul în barbă când se așezară la o masă în apropierea ușii.

- N-aș fi prea sigur, răspunse Lachlan. Dacă nu exista pacea asta, nici un Campbell sau Gerdens nu s-ar fi apropiat nici la doi kilometri de Rowena.

- Așa-i. Dar dacă ar fi reușit totuși să o prindă, n-ar fi răpit-o. O omorau direct.

Gândul îl înfioră pe Lachlan până în măduva oaselor. Observația Ursului era corectă. Până la armistițiu, clanurile MacLawry și Campbell, cu toate familiile care le compuneau și cu toți aliații lor, se omorâseră între ei vreme de secole. El și Rowena ar fi putut foarte bine să devină încă două victime de pe răboj.

- Uneori mă sperii, Ursule.

Cel mai mic dintre frații MacLawry comandă mâncarea, apoi îi aruncă lui Lachlan un zâmbet întunecat.

- Zici asta ca să fii amabil.

Peter Gilling li se alătură și desfăcu pe masă o hartă care văzuse cândva zile mult mai bune.

- L-am plătit pe unul dintre grăjdari ca să fac rost de asta, mormăi el.

Lachlan înclină capul în semn de mulțumire. La fel ca el, Peter Gilling o știa pe Rowena de copilă și era gata să moară pentru ea. Trebuia să țină minte asta. Oricât de dornic și înnebunit era să o găsească, nu era singurul.

- Și unde mama naibii suntem? întrebă Ursul, aplecându-se asupra hărții.

- Știi bine că nu știu să citesc mâzgălelile astea, se încruntă Peter. Și nici Gilbert-grăjdarul nu știa.

- Sunteți aici.

O mână se întinse peste umărul lui Peter, iar un deget prelung indică un loc situat la vreo 50 de kilometri nord de Fort William. Lachlan îi aruncă o privire străinului și sări în picioare, înjurând. Munro se mișcă chiar mai repede. Bărbatul înalt și suplu nici nu se clinti și-i măsură cu privirea. Avea ochii căprui, de culoarea alunei,

și privirea calmă și calculată. Pletele de un roșcat-închis îi acopereau partea dreaptă a feței, acoperind parțial o cicatrice care pornea de la ureche până în colțul gurii, dându-i o expresie cinică.

– George Gerdens-Daily, zise Ursul, încleștând pumnii. Trebuia să-mi fi dat seama că ești amestecat în povestea asta. Ești un om mort!

Gerdens-Daily ridică din sprânceană, gest care prelungi și mai mult cicatricea.

– Nu sunt sigur în mijlocul a ce am nimerit, dar mă bucur să te văd, Lord Munro MacLawry. Ce-ți mai face umărul?

Ursul scoase un răcnet și se năpusti peste masă.

La naiba!

– Ursule, nu!

Lachlan își prinse prietenul de poalele hainei și îl trase înapoi. Mișcarea îi provocă o durere ascuțită, dar, pe toți dracii, nu aveau timp de încăierări. Nu când erau în inferioritate numerică și nu când principalul, de fapt, singurul lor scop era să o salveze pe Rowena.

– A răpit-o pe Winnie, ce nu-nțelegi?

– Dacă ar fi răpit-o, crezi că mai era aici? insistă Lachlan.

La capătul îndepărtat al mesei, Gerdens-Daily înclină ușor capul.

– Ce înseamnă asta?

Apoi se uită înspre bărbații care își lăsaseră baltă mâncarea și veneau degrabă să participe la încăierare.

– Ușurel, flăcăi! Asta-i doar între mine și uriaș.

– Știi bine ce înseamnă asta! făcu Ursul.

– Dacă i-aş face ceva unui MacLawry nu mi-ar fi jenă să recunosc, zise celălalt. Te-aş şi împuşca, la o adică. Cât a trecut de-atunci? Patru ani?

– Da, răspunse Munro. Şi de-atunci am tot fost nerăbdător să-ți întorc favorul.

– Ei bine, iată-mă, zise Gerdens-Daily, desfăcându-și brațele.

Lachlan n-ar fi pariat că individul din clanul Campbell nu era înarmat. O știa și Ursul, probabil, dar asta nu-l împiedică să încerce iar să se arunce asupra lui. De data asta, Lachlan îl îmbrânci și-l trase deoparte, rupându-și încă două-trei cusături.

- Nu face asta. De un singur Gerdens trebuie să ne ocupăm acum. Și nu e el.

Într-un final, Ursul îi dădu ascultare.

- Bine.

Gerdens-Daily îi privea când pe unul, când pe celălalt.

- Berling e pe undeva prin Canada, dacă pe el îl căutați. Și nu v-aș învinovăți. Ba chiar v-aș da o mână de-ajutor să-l băgați în groapă.

- Nu pe el îl căutăm. Nu azi, zise Ursul, neslăbindu-l din priviri. Pe frati-său am de gând să-l bag în mormânt.

- Pe Dermid?

Spre marea mirare a lui Lachlan, George Gerdens-Daily se așeză la masă, chiar de partea cealaltă față de Peter Gilling. Cu toate defectele lui, omul nu era un laș, asta era sigur.

- Ce v-a făcut animalul?

Lachlan trase aer în piept, dorindu-și preț de o clipă ca Munro să fie în altă parte. Nu era genul de discuție la care să ia parte un bătăuș iute la mânie. Istoria complicată dintre MacLawry și Gerdens începuse cu încăierări și cu tați asasinați, împușcați. Însă în ultimele luni, cu toate că animozitățile erau departe de a fi dispărut, tensiunile se... diminuaseră. Nu era momentul de a reînvia vechi conflicte.

- Dermid a venit la Glengask cu Campbell, zise el cât putu de succint, simțind privirea lui Munro asupra lui. Ieri după-amiază eu am fost înjunghiat, iar Rowena MacLawry a fost răpită. Acum Dermid e de negăsit.

Gerdens-Daily îl privi preț de câteva clipe.

- Ia să vedem, spuse într-un sfârșit.

- Să vedem, ce? N-am timp de glume.

– Ai zis că ai fost înjunghiat, nu că te-a înjunghiat Dermid. Deci ori n-ai văzut cine era, ori minți. Arată-mi rana, te rog!

Lachlan se încruntă și-și dădu haina jos de pe umărul stâng. Nu se obosi să vadă cu ochii lui, dar își dădu seama după expresia de pe chipurile celorlalți că rana îi sângera din nou.

– Și din față arată la fel, spuse.

Gerdens-Daily dădu din cap, frecându-și bărbia.

– Nu veniți la masa mea? propuse el și se ridică, îndreptându-se spre o masă izolată, din capătul cel mai îndepărtat al încăperii.

Lachlan se ridică, dar Ursul nu se urni.

– N-am de gând să pierd timpul dând din gură cu un Gerdens, mormăi el. Mai ales cu cel de colo.

– Atunci n-ai decât să rămâi aici. Azi chiar nu dau doi bani pe mândria ta, Munro. Îi lustruiesc omului și cizmele dacă poate să ne dea o informație despre Dermid.

Ursul îl apucă de braț.

– Știi bine că nu poți avea încredere în el.

– Așa-i. Dar pot să ascult ce are de zis. Mănâncă-ți ouăle. Mi-ai dat cuvântul tău că plecăm de-aici în 10 minute.

Fratele Rowenei înjură în barbă, apoi îl urmă. Lachlan nu era sigur dacă Gerdens-Daily chiar avea să le spună ceva pentru care era nevoie de mai multă discreție decât oferea masa lor aflată sub privirile tuturor sau dacă știa deja ce făcuse Dermid și voia să le întârzie urmărirea. Era însă dispus să riște ca a doua variantă să fie cea corectă, câtă vreme erau șanse cât de mici ca, de fapt, prima să fie valabilă.

Se așeză chiar de cealaltă parte a mesei față de Gerdens-Daily. Tovarășii lui rămaseră în picioare, ca un zid impenetrabil de munteni furioși. Dermid și nelegiuiții care îl întovărășeau fuseseră nesăbuiți să se pună cu oamenii MacLawry. Dacă era după el, până la prânz toți aveau să fie niște nesăbuiți morți.

– Ai ceva util să ne zici sau nu vrei decât să ne faci în ciudă? Că pentru una n-am timp și pentru cealaltă n-am răbdare.

Hangiul le aduse ouăle și carnea de berbec, iar Gerdens-Daily nu scoase o vorbă până când bătrânul nu plecă de lângă masa lor. Apoi luă o înghițitură din ceea ce părea o cafea americană.

– Dermid nu-i vreun prichindel, dar tot nu pricep cum de-a reușit să bage cuțitul în tine și să răpească fata fără să fie împușcat de o duzină de ori?

– Am fost lovit din spate. Iar pe ea a luat-o un al doilea bărbat, zise Lachlan, așezându-și mâinile pe masă. Dar oricum, ce-ți pasă ție?

– Deci nu l-ai văzut, continuă bărbatul, ignorând întrebarea lui Lachlan. Bănuiesc că cel care ți-a zis că e de negăsit a fost însuși Campbell.

– Da, el ne-a zis, făcu Ursul, reușind ca prin minune să-și controleze glasul. Și-a mai zis că s-a săturat de neamul Gerdens și că din partea lui n-avem decât să facem ce vrem cu Dermid.

Discuția nu fusese chiar așa. Dar ce spusese Ursul nu era nici propriu-zis o minciună, așa că Lachlan decise să nu intervină peste prietenul lui. Îl privi lung pe Gerdens-Daily.

– Dacă ți-am satisfăcut curiozitatea, nu ne zici și nouă ceva de folos? Asta dacă nu cumva încerci să ne ții aici ca să pierdem timp și teren.

– Sunteți oameni din clanul MacLawry aflați pe teritoriul Gerdens. Cât de departe vă imaginați că o să ajungeți? Și ce vă face să credeți, pentru Dumnezeu, că o să fiți în stare să găsiți pe cineva prin partea locului?

Lachlan termină de mâncat oul, îl făcu să alunece cu o gură de bere și se ridică.

– Avem o idee, cât de cât. Campbell are tot interesul să păstreze pacea.

– Mă doare undeva de pacea asta, răspunse Gerdens-Daily, în al cărui glas se strecurase, pentru prima

dată, o undă de emoție. Tatăl lui Alkirk n-a murit de mâna unui MacLawry.

Împinse farfuria pe care o avea în față.

– În schimb, MacLawry și-a pierdut bunicul de mâna unui Gerdens.

– O să...

– N-am să stau cu brațele încrucișate în timp ce-ți pierzi și unica soră din cauza unui Gerdens. Gerdens-Daily se ridică. Cred că se îndreaptă spre o ruină de-i zice castelul Denune. Vă duc acolo eu însumi, dacă vreți.

Lachlan îl privi uimit. Era surprins atât de propunere, cât și de faptul că și Campbell și Gerdens-Daily menționaseră același loc. Era un lucru bun în special pentru Rowena. Asta dacă nici unul dintre cei doi nu avea motive ascunse.

– Dermid e vărul tău, zise cu glas tare. Nu-i faci vreo favoare stând de vorbă cu noi.

– Așa-i. De-asta și vorbesc încet. Vă ajut cât pot, dar n-am de gând să fiu omorât de propriul clan pentru asta.

Gerdens-Daily cunoștea locurile mult mai bine decât ei, asta era limpede. Mai mult, în urmă cu câteva săptămâni îi împiedicase pe cei din clanul lui să răpească o mireasă englezoaică de la Duncan Lenox, iar soțul ei era căpetenie MacLawry. Oricare i-ar fi fost strategia, era un om de onoare. Iar în acel moment, Lachlan trebuia să se mulțumească cu asta. Încuviință din cap. Dacă voia să ajute, era bine-venit. Dacă voia să le provoace necazuri, era un om mort. Salvarea Rowenei era mai presus de rivalități de clan și vechi socoteli neîncheiate. Chiar mai presus de vechi crime.

– Să pornim, deci. Spre castelul Denune.

Caii încetiniră la trap, iar Rowena își încordă mușchii drept reacție la loviturile ritmate. Faptul că încetiniseră nu era neapărat un semn bun. Ori nu își mai făceau griji că sunt urmăriți, ori erau aproape de destinație.

– Mă duc în sat să aduc de-ale gurii, zise Charles Calder, a cărui voce deja ajunsese s-o deteste. Și o să văd dacă-l găsesc pe preot.

– Da' să nu faci mare tevatură, Charles. Nu vrem să-i facem curioși pe oameni.

– Doar apărând acolo o să-i fac curioși, Arnold, răspunse Charles sec. O să le zic că sunt peste deal cu niște păstori.

Câteva clipe mai târziu, îi auzi calul depărtându-se și se pierdură în sunetul făcut de păsările cântătoare și adierea vântului prin iarbă.

– Cum e femeia, Dermid? se auzi glasul lui Haws.

Simți o mână pe spate și nu se putu abține să nu tresară.

– Vie, răspunse bruta. Nu-ți face griji, fetițo! Aproape am ajuns.

Asta trebuia s-o facă să se simtă mai bine? Rowena vru să-i dea o replică tăioasă, dar preferă să tacă. Răpitorii nu aveau habar că reuşise să-şi slăbească călușul și voia să se folosească de asta când se ivea prilejul. Poate avea să-l atace pe Dermid. Să-i facă praf celălalt obraz. Sau să-l muşte pe Haws de ureche. Pentru ea nu avea importanță, câtă vreme, uitându-se la unul dintre cei doi, oricine avea să își dea seama că se petrecuse ceva necurat.

Se întrebă o clipă ce s-ar întâmpla dacă Lachlan și frații ei nu aveau să o găsească. I se tăie răsuflarea. Nu. Aveau să o găsească pentru că altceva era de neconceput. Trecuseră deja prin prea multe în ultimele zile și nu voia să îngăduie ca indiferent ce, orice, să distrugă ceea ce înțeleseseră şi reuşiseră amândoi – că erau îndrăgostiți unul de celălalt şi că erau sortiți unul altuia. Era convinsă că el va face tot posibilul să fie împreună pentru totdeauna. Iar ea avea să facă la fel. Nici Dermid Gerdens și nici măcar Ranulf MacLawry nu-i vor putea opri.

Chiar dacă avea dureri şi era într-o poziție inconfortabilă, o durea stomacul de foame şi spera ca Charles Calder să aducă ceva de mâncare şi pentru ea. Parcă

trecuse o veșnicie de când mâncase ceva sau de când băuse un strop de apă. În poveștile romantice adorate de Jane, tinerele domnițe erau mereu răpite și refuzau să mănânce. Refuzau să mănânce până când erau salvate. Evident, a fi slăbită, fragilă, neajutorată și leșinată de foame era reacția elegantă când erau luate împotriva voinței lor.

La naiba cu asta!

Caii o luară pe un drum pietruit, apoi se opriră. Înainte să tragă aer în piept, Dermid o dădu jos de pe cal. Picioarele îi cedară și căzu la pământ.

– Văd că s-a liniștit, remarcă Dermid cu o undă de amuzament în glas. Ce păcat!

– Mă-ndoiesc că n-o să ne mai facă necazuri, răspunse Arnold Haws.

– Nu mă-ncurcă. Dar dacă mă mușcă iar, îi mut falca. M-ai auzit, Lady Winnie? O să-ți mut afurisita de falcă.

Se presupunea că avea în continuare călușul strâns peste gură, așa că nu scoase un sunet. În schimb, încercă să își activeze mușchii, ca să își dezmorțească picioarele. Pipăi terenul și dădu peste câteva pietre cu forme neregulate și acoperite cu praf. Oriunde se aflau, nu era un loc drăguț. Devenise evident că ajunseseră la destinație, iar faptul că cei care o luaseră nu erau niște gentlemeni începea să o neliniștească și mai mult. Pe durata nopții făcuseră de mai multe ori comentarii nepotrivite la adresa ei. Pe atunci poate că spuseseră acele lucruri ca să o împiedice să li se mai împotrivească, dar de acum nu mai era la fel de sigură. Simți cum un braț o ridică și o pune pe picioare.

– Înăuntru cu tine, Lady MacLawry.

– Așa-i, interveni Arnold. O să vă pregătim un pat din puf și-o baie fierbinte.

Dermid râse. Era un râs urât, crud care o făcu să se înfioare.

– Și berbecuț fript și plăcinta ciobanului, adăugă el. Și... căpșune proaspete.

Râse iar.

Rowena se încordă așteptându-i să îi dezlege picioarele. În schimb, el o apucă de coapse și o puse peste umăr ca pe un sac cu cartofi.

La naiba! Odată ce o duceau undeva înăuntru, avea să fie mai greu de găsit. Cu picioarele și mâinile legate și un sac pe cap nu avea însă idee cum i-ar putea opri pe ticăloși.

– Magazia mai are încuietoare? întrebă Haws de undeva din urma lor.

– Parcă da.

– Bag-o acolo ca să mâncăm naibii în liniște.

Ea se îndreptă brusc și lovi ceva cu ceafa. Haws icni.

– Mama naibii! înjură el.

O lovi peste umăr și ureche, dar nu prea tare.

– Nu peste față! îl avertiză Dermid. Nu-mi plac femeile cu vânătăi pe față. Și n-o să-i placă nici părintelui Nicholas, chiar dacă e o MacLawry.

O trânti pe podeaua rece. Câteva momente mai târziu auzi ușa închizându-se și cheia în broască. Apoi se lăsă liniștea. Rowena rămase nemișcată câteva clipe, cu urechile ciulite. Umărul stâng o durea după căzătura de noaptea trecută, așa că se întoarse pe spate și se sprijini în călcâie. Începu apoi să se tragă în jos până când sacul îi ieși ușor de pe cap.

Faptul că vedea nu schimba prea mult circumstanțele în care se afla, dar măcar o făcea să se simtă mai bine. Podeaua era de piatră, acoperită de praf și excremente de șobolan. Îi ziseseră magazie, dar în afară de un scaun fără șezut, de un butoi răsturnat și de ea... nu mai era nimic acolo.

Nu exista vreo fereastră, dar și dacă ar fi existat tot n-ar fi avut cum să ajungă la ea și să se uite afară. Singura sursă de lumină venea dintr-o crăpătură de-a lungul uneia dintre pereți. Probabil tot pe-acolo intrau și șobolanii.

Se întoarse pe partea dreaptă și se târî până la scaunul stricat. Acolo unde șezutul se rupsese se vedea un singur cui din fier. Spera că avea să fie suficient. Răsturnă

scaunul cu picioarele și-l prinse cu coapsele ca să nu atingă podeaua, în cădere.

Charles Calder ieșise după micul dejun, dar ea nu avea idee cât de mult avea să dureze, dacă avea să-i aducă și ei niște ouă fierte sau dacă avea să vină cu preotul pe urme. Știa că nu ar accepta nici într-un milion de an să se mărite cu altcineva decât cu Lachlan, iar indivizii trebuiau să fie pregătiți să aibă parte de necazuri din partea ei.

Era evident că trebuia doar să pară neatinsă, neînvinețită, și treaba avea să fie făcută. Prin urmare, singura soluție era să nu mai fie acolo la întoarcerea lui Calder.

Cu ceva efort, reuși să se sucească și să se învârtească suficient cât să își frece legăturile de la mână de capătul cuiului. Se tot înțepa, din greșeală, în vârful ascuțit, dar nu-i păsa. Acum o mie de ani, chiar acum o sută de ani, nu era lucru neobișnuit ca în clanurile rivale să se practice răpirea femeilor pentru a forța alianțe, a obține putere sau a provoca războaie. Dermid voia, probabil, doar să pună mâna pe zestrea ei. Erau șanse mari să fie ucis înainte de a primi ceva, dar apoi cineva avea să-l răzbune, iar asta însemna un nou război între clanurile Campbell și MacLawry.

Și când se gândea că deunăzi fusese la un pas să renunțe la Lachlan pentru că nu concepea să nu-i dea ascultare lui Ranulf! Dacă – de fapt când – avea să scape, nimic nu avea s-o despartă de bărbatul iubit. Pentru că, deși știa că și frații ei o căutau, nu imaginea lor o purta în inimă, nu în ea găsea alinare și consolare că tot chinul urma să se încheie în curând.

Îl voia acolo, voia să-i audă vocea și să îi simtă atingerea. Orice altceva – spectacolele de teatru, balurile în săli ticsite de lume, băutul ceaiului cu degetul mic ridicat în aer – era ca o rochie frumoasă. Arăta bine, se simțea elegantă când o purta, dar n-o făcea fericită. Lachlan o făcea fericită. Cât despre a se comporta elegant, civilizat,

englezește, cel mai probabil ar fi avut zero șanse de supraviețuire dacă ar fi fost așa cu adevărat.

Reuși să-și desfacă legătura de la încheieturile mâinilor. Rowena icni și își puse mâinile tremurânde în poală. Degetele îi erau umflate și neîndemânatice de la atâtea lovituri, tăieturi și de la strânsoarea funiei, dar nu avea timp să își plângă de milă. În clipa în care mâinile își recăpătară mobilitatea, începu să își dezlege picioarele. Apoi se ridică în picioare, sprijinindu-se de scaun, și se împletici spre ușă. Apăsă clanța ruginită. Cu grijă, cât putu de încet. Ușa nu se deschise. Înjură în surdină, în dialect, și renunță. Se sprijini apoi de ușă încercând că își recapete coordonarea și echilibrul.

Se îndreptă după aceea spre zidul crăpat și își strecură degetele în fanta îngustă. Împinse, apoi trase, lovi cât putu de tare. Peretele nu ceda. La dracu'! Îi veneau pe buze toate înjurăturile vulgare auzite de la frații ei. Voia să țipe ca s-o audă Lachlan.

În schimb, era condamnată să aștepte în acea cămăruță murdară, în timp ce un bărbat prost și fricos avea să fie obligat să o mărite cu un bărbat și mai prost, și mai crud, sub privirile altor doi, ceva mai inteligenți și mai cruzi. Era de nesuportat.

Rowena trase aer în piept și încercă să își înfrâneze gândurile cumplite și să facă loc raționamentelor care îi puteau veni în ajutor. Chiar dacă nu avea nici o armă asupra ei, avea mintea ascuțită. Așadar, ce putea face pentru a-i face să piardă timp?

Aruncă încă o privire în jur și se îndreptă în vârful picioarelor spre ușă. Lipi urechea și auzi glasuri înfundate. Nu își dădea seama dacă erau doi, trei, patru sau 20 de bărbați de cealaltă parte a ușii. Își dădea seama că ușa se deschidea înspre ea, ceea ce i-ar fi fost de ajutor dacă ar fi avut la îndemână ceva cu care să o blocheze.

Intraseră în clădire și merseseră pe un coridor, apoi pe traseu apăruseră câteva scări. Așa ajunseseră în cămăruța unde o abandonaseră. O fulgeră un gând care îi tăie respirația. Erau în continuare în Ținuturile Înalte.

Iar castelele de aici erau posibile ținte pentru atacatorii englezi și pentru clanurile rivale. La Glengask exista, în cămară, o intrare într-un tunel de evadare. O altă intrare în tunel era în colțul salonului unde se lua micul dejun. La reședința Gray exista o ieșire secretă în spatele cămării. Continuă să se miște cât mai ușor, ca să nu facă zgomot, și se duse în cel mai îndepărtat ungher al încăperii. De acolo începu să studieze cu atenție podeaua. Rămăseseră câteva plăci de lemn, dar restul fie erau putrezite, fie fuseseră scoase și duse în alte camere. La capătul butoiului răsturnat descoperi... ceva. Ciocăni în podea și observă că zgomotul nu era la fel de sec. Îi zvâcni inima. Slavă Domnului! Avea parte, în sfârșit, de un dram de noroc.

Butoiul era gol, dar tot cântărea ceva. Reuși cu greu să îl dea deoparte, apoi se lăsă în patru labe, curăță praful de pe plăcile de lemn până găsi o mică fantă în mortar. Zise rapid o rugăciune, își înfipse unghiile și trase.

Cu un scrâșnet mult prea puternic, o parte din podea se transformă sub ochii ei într-o trapă de intrare. Era mică, dar probabil că cine locuise pe vremuri acolo era destul de fragil. Nici unul dintre frații ei nu ar fi încăput prin acea deschizătură.

Se scutură. Dar gândul la familia ei și în special la Lachlan îi dădea curaj și nu avea timp de pierdut. Dedesubt era o beznă cruntă, dar trase aer în piept, se așeză la margine, prinse micul inel metalic de la fundul ușiței și se lăsă în jos cu picioarele înainte. Picioarele îi atinseră pământul chiar înainte ca trapa să se închidă în urma ei. Se ridică și încercă să folosească lumina aproape inexistentă ca să își dea seama de ce e în jur. Tunelul era plin de pietre, cu bucăți de lemn ici-colo. Părea vechi și gata să cadă. Pornea spre stânga ei, dar nu vedea decât la mai puțin de un metru. Cu o ultimă privire înspre beznă, deschise ușa care separa zona unde se afla de restul tunelului.

Când cei trei bărbați Gerdens aveau să descopere că dispăruse, Dermid n-ar fi putut să plece în urmărirea

ei. Haws și Calder ar fi putut, iar asta o speria. Era cel mai bine să nu fie captivă în tuneluri. Începu să bâjbâie, căutând drumul, testând terenul cu piciorul înainte de a păși. Spera doar că tunelul era făcut pentru evadare, nu pentru a ține prizonieri. Dacă era pe-așa, avea să fie nevoită să se întoarcă sub trapă sau să aștepte în beznă până veneau după ea. Sau, cine știe, poate puneau butoiul peste trapă și o lăsau să putrezească sub pământ.

Ideea o neliniști mai mult decât gândul de a bâjbâi în beznă. Ar fi vrut să fi rămas undeva într-un spațiu deschis, unde Lachlan avea șanse mari să o găsească. Se afla sub pământ, în beznă și singură. Tot ce îi putea face era să îl ajute să câștige timp. Și se ruga să fi câștigat suficient.

capitolul 17

– Acolo e Denune?

Lachlan se opri la răspântie și privi lung înspre grămada de bolovani ce se numise cândva castel. Probabil fusese o construcție impresionantă. Era poziționat la marginea unei stânci care dădea spre toată valea. În spate, peretele stâncos drept, de peste 60 de metri, cădea drept în râul care curgea sălbatic la baza lui. Singurul mod de a te apropia era din față, unde se forma o pantă blândă, cu câțiva bolovani și copaci ici, colo.

– Ăsta-i, răspunse George Gerdens-Daily, privind, la rândul lui, vechea clădire. Mi-l aminteam mai trainic, zise și scuipă pe jos. Tata și tatăl lui Dermid s-au născut aici. Păcat că Berling e de cealaltă parte a Atlanticului. Nu m-ar fi deranjat să-i zic vreo două despre cum se îngrijește de proprietățile lui.

În mod normal, Lachlan ar fi fost interesat să afle detalii despre tensiunile dintre verii Gerdens. Numai că în acea zi avea cu totul alt scop.

– Din ce văd, un atac prin surprindere nici nu intră în discuție, comentă el, în timp ce doi cai legați în dreptul

intrării nechezară înspre ei. Ia-o tu înainte! Bănuiesc că Dermid n-o să te împuște.

– N-o să mă împuște, dar nici eu n-o să-l împușc. Nu pentru o MacLawry. Ce-am zis c-o să fac am făcut deja.

– Așa-i, interveni Ursul. Ai făcut orice-ar fi făcut un ogar trimis să ia urma. Iar când ai ocazia să fii mai mult de-atât, pleci.

Gerdens-Daily îi aruncă un zâmbet cinic.

– Mă doare undeva de părerea ta, Munro MacLawry. Nu-ți sunt prieten. Dar ești bine-venit să mă cauți când oi vrea să rezolvăm problema cu glonțul din umărul tău.

Înclină capul înspre Lachlan, întoarse calul și-o luă la vale.

– Zic c-aș avea cu ce să-l încurajez să ne ajute, spuse Peter Gilling, atingându-și flinta.

– Nu, se împotrivi Lachlan. Dacă nu ne aducea până aici, am fi căutat și acum castelul. Și nu cu el intenționez să închei azi niște socoteli. Îi dădu pinteni lui Beowulf. Pe Dermid îl vreau.

Porniră cu toții la galop. Când ajunseră în dreptul ferestrelor aproape intacte, Lachlan era convins că se va trage asupra lor. Dar nu văzu nici o mișcare. Oare Campbell se înșelase? Oare caii de afară aparțineau unor trecători întâmplători? Oare Gerdens-Daily îi condusese până acolo pentru că era mai bine decât să petreacă o zi în sat și apoi să se întoarcă la Glengask? Descălecă în dreptul intrării și, fără să îl mai aștepte pe Urs, împinse ușa grea de stejar.

Se deschise mai ușor decât se așteptase. Intră prudent, cu pistolul în mâna dreaptă. Toată aripa nordică a castelului se surpase, lăsând clădirea expusă în fața capriciilor vremii și ale naturii. În holul principal, vopseaua cădea de pe pereți, iar pardoseala nu mai era acoperită de vreun covor, lăsând la vedere podeaua de piatră vălurită.

– Calder! strigă cineva dinăuntru. Suntem în bucătărie. Ai dat de preot?

Lachlan și Ursul se uitară unul la altul.

– Așa-i, spuse Lachlan, vorbind în mâneca hainei, ca să nu se facă auzit decât de Ursul.

– Calder?! făcu Munro tot în șoaptă. Charles Calder? La naiba!

Charles Calder. Era tot văr de-al lui Dermid. Cel care cu câteva săptămâni în urmă îl împușcase pe Arran. Era limpede, la Denune se adunaseră doar personaje deosebite.

– Ușurel, Ursule. Suntem aici pentru Rowena.

– Dacă nemernicul de Calder a pus mâinile pe ea, o să i le tai.

Dacă o atinsese, Charles Calder avea să-și piardă nu doar mâinile, din punctul de vedere al lui Lachlan. Fusese diplomat cu Campbell și cu George Gerdens-Daily pentru că amândoi avuseseră informații utile pentru ei.

După aproape 24 de ore de urmărire nebună i se consumaseră toate resursele de calm și cumpătare. Îi făcu semn lui Eòin să rămână în dreptul intrării principale. Ultimul lucru de care aveau nevoie era ca Charles Calder să-i atace prin surprindere. Mișcându-se cât de repede îndrăznea, Lachlan își croi drum cu ușurință până în spatele aripii principale a castelului. Pe alocuri, acoperișul se surpase, iar prin găuri se vedea podeaua etajului de deasupra. O duzină de mărăcinari își luară zborul din ceea ce fusese cândva biblioteca.

Așadar, indivizii erau în așteptarea unui preot. Lachlan nu avea nici o îndoială că asta însemna că unul dintre ei intenționa să se însoare cu Rowena. Și, spre binele lor, asta însemna și că ea era teafără. Oprirea lor la castel era, cel mai probabil, una temporară. Nimeni întreg la cap n-ar fi ales să locuiască acolo. Chiar dacă Dermid se dovedise suficient de prost încât să o răpească pe Rowena MacLawry, sigur avea, totuși, o altă destinație în minte. Ușa de la bucătărie era deschisă. Lachlan trase aer în piept, se îndreptă de spate, dădu colțul și intră în încăpere.

– Ziua bună, băieți! scrâșni el, îndreptând pistolul.

În mijlocul bucătăriei abia se ținea pe picioare o masă uzată pe care erau ouă fierte și niște felii de pâine unse cu unt. În dreptul ei, două scaune de pe care părea că mesenii tocmai se ridicaseră. Erau goale, iar asta nu putea să însemne decât un lucru.

Instinctiv, Lachlan se aplecă și se feri. În aceeași clipă o sabie îi zbură deasupra capului și se înfipse în tocul ușii. Continuă să înainteze, îl izbi în umăr pe cel care aruncase arma, apoi îi puse pistolul la tâmplă înainte ca Dermid Gerdens să aibă timp că-și recapete echilibrul.

– Ajunge, mârâi el.

Din câțiva pași, Ursul se apropie de al doilea bărbat și-l îmbrânci pe unul dintre scaune.

– Ia te uită ce-avem noi aici! Toți șobolanii s-au adunat în nord. Te știu, Arnold Haws. Și sper că ți-ai luat rămas-bun de la ai tăi când ai plecat, pentru că n-o să-i mai vezi.

– Ursul MacLawry, gemu individul. Nu ți-am făcut nimic.

– Doar ai încercat să-l găsești și să-l omori pe fratele meu, Arran.

– Nu făceam decât ce-mi ordonase lordul Fendarrow. Dacă ești nemulțumit, plânge-te lui!

Marchizul de Fendarrow, proaspătul cumnat al lui Arran, nu fusese invitat la nunta lui Ranulf. Dar nici Arnold Haws nu fusese.

– Tu-mi ești mai la îndemână. Unde-i sora mea?

– Da' ce, ai pierdut-o? rânji Dermid.

– Unde-i Rowena? întrebă Lachlan, nescăpându-l din ochi pe Dermid și observându-l cum aruncă o scurtă privire în micul hol de dincolo de bucătărie. Rowena!

Văzu o ușă închisă care dădea, probabil, spre o mică magazie sau cămară. Dinăuntru nu se auzea un sunet. O strigă din nou, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Nimic. Îi făcu semn lui Peter Gilling să îi ia locul, ieși în hol și se îndreptă spre ușa cu pricina. Descuie și intră.

– Row...

Nu reuși să-i rostească numele până la capăt. Încăperea era goală. Nu era nimic acolo în afară de un scaun răsturnat și un butoi vechi. Mirosea a igrasie și a stătut... dar și a altceva. Distinse atunci izul familiar al parfumului de violete al Rowenei.

– Nu e aici, spuse el, întorcându-se în bucătărie.

– Dar pe cine căutați? întrebă Haws încruntat. Și ce-i cu o mână de oameni MacLawry pe teritoriul Gerdens? Și înarmați, pe deasupra.

Ursul îl săltă de guler și-l aruncă în vechea vatră.

– Știi al naibii de bine pe cine căutăm, șobolan împuțit! Zi-ne acum unde e!

Arnold îi aruncă o privire vărului său.

– Tu știi pe cine caută?

Matahala clătină din cap.

– Nu știu.

Lachlan miji ochii, apoi se apropie de Dermid și-i trase bandajul care îi acoperea obrazul. Se vedeau urme clare de dinți. Mușcătura lăsase o rană destul de urâtă.

– Nu cred că te-ai mușcat singur, constată.

– A, chestia de colo? pufni Haws. Dermid a fost un pic prea prietenos c-o fătucă dintr-o cârciumă, nu-i așa, Dermid?

– Așa-i. Am fost prea prietenos c-o fătucă.

Era limpede că nu aveau să ajungă nicăieri dacă Arnold Haws vorbea și pentru Dermid.

– Ursule, scoate-l pe Haws la o plimbare pe stâncă. Și dă-i un brânci!

Munro rânji, iar expresia de pe chipul lui îi dădu fiori până și lui Lachlan. El, unul, glumise și nu prea, dar prietenul lui chiar nu se pricepea să-și controleze furia. Furia fierbea în el de ziua trecută, iar întâlnirea cu Gerdens-Daily o ațâțase și mai și.

– I-am rămas dator lui Arran cu un cadou de nuntă, mârâi el.

Pentru prima dată, Arnold începu să pară nesigur.

– N-ai cum să mă omori. N-am făcut nimic!

– Un Campbell de-al vostru mi-a împușcat fratele. Altul m-a împușcat pe mine, și-acum Lach a fost înjunghiat. Zic că-s destule, spuse Ursul, înclinând ușor capul. Chiar dacă zici că n-o să găsim aici ce căutăm, n-am de gând să plec cu mâna goală.

Îl apucă pe Haws de braț și-l izbi de ușa ce dădea spre hol.

– Dermid!

Gerdens dădu să se urnească, dar țeava pistolului ținut de Peter Gilling îl făcu să-și aducă aminte că nu avea unde să se ducă.

– Asta o să însemne război, bodogăni el. Campbell n-o să...

– Chiar Campbell ne-a zis unde să te găsim, interveni Lachlan. N-ai pic de protecție. Sunteți doar tu și Haws. Și mă-ndoiesc că o să plângă cineva după voi. Aveți o singură șansă să rămâneți în viață, iar dacă nu puteți să-mi dovediți că Rowena MacLawry e vie și nevătămată, n-am de ce să am milă pentru voi. Pentru nici unul dintre voi!

Cei doi Campbell se uitară unul la celălalt.

– E acolo, înăuntru! șuieră Haws într-un final, arătând înspre cămăruță.

– Mă iei de prost?

– Era acolo! insistă el. Mai devreme ne-am dus să verificăm și dispăruse. V-am auzit venind și am ascuns urmele.

– Ați ascuns urmele, repetă Lachlan, îndreptându-se iar spre încăpere. Cum?

– Uită-te în butoi!

Simți că-i îngheață inima.

– Aulay, adu-mi o lampă sau o făclie!

Grăjdarul scotoci prin vechiul bufet și găsi un capăt de lumânare într-un sfeșnic rupt. Îl aprinse de la focul din vatră și-l duse în cămăruță.

– Poftim, milord.

Niciodată în viața lui nu-și dorise Lachlan mai puțin să se uite la ceva. Dacă ea se afla în acel butoi, dar nu scosese un sunet de minute bune... Nu! Nu așa avea

să se sfârșească totul. Urma să o găsească în siguranță, apoi urma s-o ia de nevastă, să aibă copii și să trăiască fericiți. Împreună.

Rugându-se în gând, se apropie de butoi. Înghiți în sec și, făcând eforturi să se țină pe picioare, ridică lumânarea ca să vadă ce era înăuntru. Brusc, inima reîncepu să-i bată. Vedea o funie slăbită, un sac și bucăți de cârpă. Atât.

– Ați legat-o, nemernicilor!

– M-a mușcat! răspunse Dermid, de parcă ar fi fost vina Rowenei.

Lachlan se năpusti înapoi în bucătărie și-l lovi pe Gerdens peste cap cu patul pistolului. Și-ar fi dorit să îl lovească iar și iar, să-l facă una cu pământul. Dar asta nu l-ar fi ajutat să o găsească pe Rowena. Iar ea era tot ce conta.

– Unde este? întrebă el încet, foarte încet, cu glasul rece și plat.

Dermid scuipă sânge pe podea.

– Caută mai bine. Nu mă sperii, Grey. În luptă dreaptă, n-ai face față unui Gerdens. Și chiar și-așa, dacă n-ajungeai aici așa repede, am fi fost pregătiți să vă primim cum se cuvine.

– Dacă-i pe-așa și nu ți-aș face față-n luptă dreaptă, de ce mi-ai înfipt cuțitul pe la spate?

– Nu eu.

Lachlan se uită la Haws.

– Că veni vorba, mulțam c-ai ratat lovitura.

Se întoarse în cămăruță și privi mai atent. Cu lumânarea în mână, cercetă podeaua și observă urma unui trup chiar în mijlocul încăperii, unde praful și murdăria fuseseră oarecum șterse. Atinse piatra cu palma. Ea fusese acolo, și nu cu mult timp în urmă. Dar unde se dusese și cum de Gerdens sau Haws nu o urmărise?

Văzu cuiul ce ieșea din scaun, iar când se aplecă văzu și mici picături de sânge. Furia îl cuprinse cu și mai mare înverșunare. Normal că încercase să se elibereze și se rănise în timpul strădaniei. Ceea ce îi spunea că era

înnebunită să scape de acei bărbați. Numai că încăperea nu avea ferestre și nici o ușă secundară.

Rămase câteva clipe pe gânduri. Poate că exista totuși o altă ușă.

– Lach?

– Aulay, fii cu ochii pe Haws! Ursule, dă-mi o mână de ajutor.

Într-o secundă, Ursul era deja în pragul ușii, înjurând amarnic.

– Au ținut-o încuiată aici? În întuneric? Să fie ai...

– Împinge butoiul ala, îl întrerupse Lachlan, așezându-se pe vine.

Și în acea zonă, praful și murdăria fuseseră atinse. Era convins că putea ghici forma degetelor ei delicate. Munro răsturnă butoiul, aparent fără efort, apoi se așeză pe vine lângă Lachlan.

– Un tunel de evadare?

– Așa zic.

Lachlan își băgă degetele în mica deschizătură și trase. Trapa se deschise cu un scârțâit. Rowena coborâse acolo. În beznă. Singură.

– Au pus butoiul peste trapă, spuse Ursul încet, albindu-se la față. N-ar mai fi putut ieși de acolo.

– În clipa asta poate e la celălalt capăt al tunelului.

Lachlan îi înmână lumânarea și reuși, cu oarece efort, să se strecoare prin deschizătură și să intre în tunel.

– Vezi ce poți să afli. Întreabă-i pe cei doi dacă știu măcar că tunelul există.

Ursul încuviință tăcut și îi dădu înapoi lumânarea.

– Tu găsește-mi sora, spuse el cu glas tremurat. De nemernicii ăia mă ocup eu.

Tunelul era extrem de îngust, un fel de gaură neagră săpată cum se putuse în vremurile de demult, când un strămoș din neamul Gerdens îl comandase. Lumânarea nu îi oferea vizibilitate aproape deloc. Tunelul era sinuos, ocolind probabil bolovanii uriași care se ițeau la suprafață. Pe măsură ce înainta, înțelese că era, de fapt, o rețea de tuneluri ce porneau din diverse părți ale casei.

Toate dădeau înspre cel principal, doar că nu îi era clar care era acela. La dreapta nu păreau să fie decât grămezi de pietriș și moloz, dar trebuia să verifice fiecare răspântie ca să fie sigur. A încerca să deslușească ițele acelui labirint în beznă absolută părea o misiune sortită eșecului. Rowena putea fi oriunde. Putea fi blocată sau sufocată. Poate chiar o parte din tavanul jos se surpase peste ea.

- Rowena! strigă el, lăsându-se în mâini și pe genunchi ca să analizeze cu atenție pământul.

Vedea ceva, dar nu își dădea seama dacă erau urme de pași ce veneau din acea direcție sau se duceau într-acolo.

- Rowena!

- Lachlan?

Vocea era îndepărtată și slabă, dar era a ei. Iar inima lui Lachlan reîncepu să bată.

- Sunt aici, fetițo! Unde ești?

- Nu știu, răspunse ea. Am ținut stânga, dar nu știu de câte ori am făcut la stânga.

- Vezi lumina asta?

Urmă o pauză.

- Nu.

Aerul din subteran era vechi și umed. Nu avea idee cât de respirabil era. Flacăra lumânării tremura tot mai tare și devenea tot mai mică pe măsură ce el se aventura mai departe în tunel. Oare cât timp stătuse ea sub pământ până când cei doi se hotărâseră să verifice ce face? Chiar dacă i se stingea fragila sursă de lumină, tot trebuia ca el să reușească cumva să îi scoată pe amândoi teferi de-acolo. Scoase cuțitul ascuns în cizmă și îl înfipse în peretele din stânga, scrijelind o săgeată ce indica direcția din care pornise. Apoi, ba târâș, ba pe vine, continuă să înainteze, oprindu-se la fiecare câțiva metri ca să facă încă un semn.

- Rowena? Vorbește cu mine, fata mea neîmblânzită!

- Am crezut că te-a omorât Calder, zise ea, iar durerea din glasul ei parcă îi provocă o rană și mai profundă decât cea de cuțit.

- N-am murit.

– Asta tot îmi ziceam. Pentru că fusesem la un pas să fac o nouă greșeală și nu puteam să încheiem lucrurile astfel.

– Ce greșeală?

În acel punct, tunelul se ramifica. Ea îi spusese că ținuse tot stânga, așa că făcu și el același lucru.

– Eram pe cale să renunț la tine, Lachlan, suspină ea. Cum am putut să fac așa ceva?

– Pentru că îți iubești fratele. Dar n-ai de ce să-ți faci sânge rău pentru că nu te-aș fi lăsat să pleci, crede-mă!

– Doar la tine mă gândesc. Știam că vei veni după mine. Știam că mă vei găsi.

– Mi se pare că te-ai descurcat de minune să te salvezi singură, fata mea.

Lumânarea se stinse. Lachlan își înăbuși o înjurătură și continuă să înainteze, oprindu-se în continuare să scrijelească săgețile. Dacă ea putuse să-și croiască drum prin acea beznă ca smoala, atunci și el putea. Din cauza poziției în care era nevoit să stea îl săgetau dureri din umăr până-n vârful degetelor, dar strânse din dinți și își văzu de drum.

– L-am mușcat pe Dermid.

De data asta glasul ei avea și o undă de umor.

– Am văzut. Cred că n-o să mai încerce prea curând să răpească o femeie.

Tăcere.

– Sunt tare obosită, Lach.

El se crispă.

– Nu ai aer acolo unde ești. Rezistă, aproape am ajuns. Vorbește-mi, Rowena!

– Tot nu îți văd lumina.

Vocea ei se auzea mai de aproape. Tunelul luă un viraj strâns la dreapta, apoi din nou la stânga.

– S-a stins lumânarea, recunoscu el, sperând că nu o va înspăimânta și mai rău. Rămâi unde ești! Vin spre tine!

– Cine mai e cu tine? întrebă ea după un moment.

– Ursul, dar nu încăpea în trapă. Și mai sunt Peter și doi dintre băieții de la grajduri. Ranulf i-a trimis pe ceilalți din clan să te caute în partea de nord-vest.

– Tu cum de-ai știut unde să mă cauți?

– De la Campbell. Ne-a spus că Dermid s-a făcut nevăzut de la adunare și că probabil intenționează să te aducă aici.

– Campbell ne-a ajutat?!

Vocea i se auzea teribil de aproape. El fu la un pas să dea cu capul într-un perete al tunelului care făcea brusc la stânga, din nou. Încetini.

– Fetițo?

Brațe calde îi fluturară în jurul capului, apoi îi coborâră în dreptul umerilor, pipăindu-l. Slavă Cerului! Slavă Cerului, își tot repeta Lachlan. Îi găsi buzele și o sărută cu sete. Parcă trecuse mult mai mult de-o zi de când o atinsese. Și își jură că nimeni nu va mai interveni vreodată între ei, c-o fi Gerdens, Buchanan, Campbell sau MacLawry.

– Lachlan, șopti ea, strângându-l tare în brațe. Știam c-o să mă găsești. Știam. Trebuia doar să-ți câștig îndeajuns de mult timp.

Preț de câteva clipe o ținu pur și simplu în brațe. Rowena lui. Cum de crezuse vreodată că va găsi o altă fată? Nici o alta nu se putea compara cu ea. Nici una. Iar el era al ei la fel cum ea era a lui.

– M-aș duce și-n iad după tine, îi șopti el, mângâindu-i pletele lungi și în dezordine. Acum hai să te readucem la lumină, fata mea neîmblânzită.

– Știi drumul spre ieșire?

– Am scrijelit săgeți pe traseu. Pe partea dreaptă, la câțiva centimetri de tavan. Urmează-le până vedem lumina de la trapa deschisă.

– Aș merge după tine, dacă nu te-ncurcă.

El o sărută din nou.

– Nu mă-ncurcă.

Porniră înapoi, el în față și ea urmându-l îndeaproape, atingându-i din când în când spatele sau un picior.

Tot nu o vedea, dar îi simțea prezența, căldura. Putea trăi numai din asta și din sărutările ei. Nici nu își putea imagina prin ce trecuse în ultima zi. Fusese răpită, luată cu forța, târâtă fără să știe unde, toate astea după ce văzuse cum cineva îl înjunghiase. Îl crezuse mort. I se păru că distinge o mișcare undeva în fața lui. În întunericul profund, numeroase umbre îi perturbau vederea, dar știa că nu era nimic de văzut. Era un șobolan, probabil. Nu-i plăcea ideea de a fi mușcat sau zgâriat pe față. Dar ce spusese Rowena?

– Ai văzut cine m-a înjunghiat, fetițo? întrebă cu glas tare.

– Nu, dar Calder a zis că el a făcut-o.

Calder.

– Charles Calder?

– Da. Cel care l-a împușcat pe Arran. A plecat să aducă ceva de mâncare pentru ceilalți doi și eram îngrijorată de ce va face la întoarcere.

Găsise mâncarea pe masă, dar nici urmă de Charles Calder.

– Ai vreo armă la tine? o întrebă.

– Am o piatră-n mână.

El scoase iar cuțitul.

– Ține-o! Cred că s-ar putea să avem companie...

Ea icni scurt și o simți depărtându-se de el, în beznă.

– Lach...

Imediat ce o auzi țipând, se întoarse și începu să se târască după ea, în direcția din care veniseră. După câteva secunde îi atinse mâna și se năpusti pe deasupra ei. Se izbi de un trup solid, apoi de unul dintre pereții tunelului. Durerea bruscă aproape că îl lăsă fără aer. Atacă și simți că atinse ceva cu cuțitul.

– Rowena, găsește săgețile! șuieră el, dând un pumn în direcția unde lovise mai devreme cu cuțitul.

Lovi un perete și înjură. Chiar și-așa, era recunoscător, foarte recunoscător sorții că reușise să se poziționeze între Rowena și Calder. Normal că lașul pornise după ea. Și avea să se asigure că vărul lui Dermid nu avea

să mai aibă încă o șansă de a-i face rău. Auzi iar o mișcare în fața lui. Luă un pumn de pământ și-l aruncă într-acolo. Când auzi impactul, se aruncă în față.

– Continuă, Rowena! strigă din nou.

Calder nu avea să treacă de el. Nu de data asta. Nimeri un picior de-al adversarului și înfipse cuțitul în el simțind, în același timp, cum lama celuilalt îi taie obrazul. Lachlan îl izbi pe Calder în coaste cu umărul sănătos și ajunseră amândoi într-o porțiune mai largă a tunelului.

– Cum se face, icni Calder, lovindu-l în umăr, că voi, ăștia, MacLawry, nu muriți niciodată când e cazul?

– Pentru că nu faci treabă bună, mă gândesc, răspunse Lachlan.

Estimă pe unde s-ar situa capul lui Calder și i-l izbi tare de perete. Apoi iar. Și iar.

Într-un final, Charles se prăbuși inert. Lachlan nu știa dacă era mort sau doar inconștient, dar nici că-i păsa. Se întoarse înspre direcția unde-o lăsase pe Rowena și simți cum o piatră îi zboară razant pe lângă ureche.

– La naiba, fetițo, sunt eu! zise, întinzându-se spre ea.

– Vai, îmi pare rău!

– Ți-am zis să o iei spre ieșire.

– Doar nu era să te las aici. Ești rănit?

El răsuflă adânc. Normal că nu se dusese nicăieri. O luă de mână.

– Să mergem. Tu prima, de data asta.

– E mort?

– Nu știu. Dacă vrei, poți să te duci lângă el și să-i dai una în părțile moi.

Nu vedea nimic în fața ochilor, dar era sigur că ea zâmbea. O urmă înainte și la dreapta, de-a lungul traseului marcat cu săgeți. Într-un sfârșit, după o eternitate, văzu în față o lumină slabă.

– Încep să văd câte ceva, șopti ea chiar atunci.

– Da. Aproape-am ajuns.

– Lachlan? se auzi vocea tunătoare a Ursului. Rowena?

– Aici suntem. E teafără.

– S-ar putea să fie și Calder în tunel!

– Ne-a găsit, spuse Lachlan și o ajută să se ridice. Ursule, dă-i mâna!

Cu mâna într-a fratelui ei, Rowena reuși să iasă din tunel. În clipa în care fu din nou liberă, se întoarse spre trapă.

– Sus cu tine, Lachlan!

Ursul îi prinse brațul sănătos, ea îi prinse de poalele hainei, și amândoi îl ridicară și-l întinseră apoi pe dușumea. Apoi Rowena se aruncă asupra lui, îl întinse pe spate și-l sărută iar și iar. Lachlan o cuprinse cu brațele și îi întoarse sărutul. Lângă ei, Munro trase aer în piept. Lachlan se ridică în fund, o puse pe Rowena în poală și privi înspre trapă, gata să atace din nou în cazul în care Calder își făcea iar apariția. În schimb, Ursul își privea sora. Lachlan se încruntă și o îndepărtă un pic de el, ca să o vadă mai bine. Apoi începu să înjure.

– Rowena, de ce n-ai spus că ești rănită? murmură, dându-i părul la o parte și studiind vânătaia de pe obrazul ei și pe cea din jurul unuia dintre ochi.

– O să mă vindec, spuse ea, arătându-și încheieturile brațelor, brăzdate de tăieturi și presărate cu alte vânătăi, acolo unde fusese legată. De acum o să mă vindec.

– Ceea ce nu pot spune despre Calder și tovarășii lui, mârâi el, mângâind-o cu blândețe. Zic să închidem trapa la loc și să punem butoiul peste ea.

– L-am putea băga și pe Haws în tunel, zise Ursul. Dar Dermid n-ar încăpea, adăugă el, ridicându-se. Dar e ceva ce ar trebui să auzi cu urechile tale. Dermid s-a dovedit foarte vorbăreț cu țeava unui pistol lipită de tâmplă.

– Dar rămâne cu Calder, totuși? întrebă Rowena, neliniștită. Poate știe drumul spre ieșire.

– Capătul celălalt al tunelului e zidit, îi spuse Ursul, ajutându-i pe amândoi să se ridice. Nu vreau să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă nu te găseam, Winnie.

– Dar am găsit-o, spuse Lachlan ferm. Să-i trimitem acolo pe Eòin și Aulay cu făclii și funie. Îl târâm afară

pe Calder și îl dăm pe mâna lui Ranulf. Eu, unul, am terminat cu ăștia trei.

O luă pe Rowena de mână și împreună îl urmară pe Munro în fostul salon, al cărui tavan era distrus aproape în totalitate. Îi trimiseră pe cei doi băieți de la grajduri să-l scoată pe Calder din tunel, iar Ursul îi arse lui Dermid una peste ceafă.

– Spune-i prietenului meu ce mi-ai spus mie, îi ordonă el.

Dermid îi aruncă o privire dușmănoasă.

– Am zis că n-a fost ideea mea. El mi-a zis că o să fac avere, că o să primesc bani și pământuri, iar Campbell o să mi-l aducă pe frate-meu înapoi din Canada.

– Și cine ți-a zis toate astea? întrebă Ursul.

– Englezoiul. Ăl' cu părul galben și lucios. Samston.

capitolul 18

Rowena aruncă iar o privire peste umăr. Cei doi băieți de la grajduri pregătiseră toată trupa de drum, dar pe ea o preocupau cel mai mult cei doi cai pe care îi așezaseră între ei și Peter Gilling. Pe unul dintre ei era Dermid, așezat cu fața în jos, cu mâinile legate și cu un sac pe cap. Pe celălalt, Calder și Haws, și ei întinși pe burtă pe șa, iar la fiecare pas calul îi făcea să se ciocnească unul de celălalt. Și ei aveau mâinile legate la spate și câte un sac pe cap. Din punctul ei de vedere, era dreptate în cel mai pur stil scoțian.

Încălecase bărbătește armăsarul murg al lui Calder, un exemplar chiar reușit. Într-o companie așa-zis elegantă nu ar fi îndrăznit vreodată să facă așa ceva, cu atât mai puțin într-o rochie obișnuită. De fapt, până în urmă cu câteva zile, gândul că prietenii ei sofisticați ar vedea-o călărind astfel ar fi îngrozit-o, pur și simplu. Însă acum i se părea important să se întoarcă la Glengask pe picioarele ei, cum ar veni.

– N-au cum să scape, îi zise Lachlan.

– Știu. E... plăcut să-i văd așa. Mi-aș dori doar să mergem mai mult în galop. A, și la trap. La trap era cel mai dureros.

El se aplecă înspre ea și-i atinse obrazul. Făcea asta frecvent, o atingea ori de câte ori putea, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că reușise să ajungă la timp să o salveze. Ea știuse de la bun început că el va veni după ea, dar pe moment se simțea atât de obosită încât în unele clipe se întreba dacă nu cumva era în continuare prizoniera lui Dermid, iar salvarea fusese doar un vis.

Ursul plecase deja de o oră. O luase înainte ca să îi dea de veste lui Ranulf că Rowena era adusă acasă vie și nevătămată. Ea, una, se aștepta ca toți frații ei să le iasă în întâmpinare călare. Poate chiar și Campbell, dacă Ranulf avea să se învrednicească să-i spună cu ce se ocupaseră unii dintre nepoții lui în tot acel timp.

– La naiba! exclamă ea brusc.

– Ce e? făcu Lachlan alarmat.

– Ranulf trebuia să se însoare cu Charlotte ieri. Am uitat complet.

– E de-nțeles. Nu-ți bate capul.

– Dar...

– A spus că vor aștepta până vei fi din nou acasă, în siguranță. Acum ești în siguranță și aproape că am ajuns acasă.

Într-adevăr, aproape că ajunsese acasă. Dar nu era convinsă că asta avea să însemne sfârşitul problemelor ei. Căci dacă Ranulf insista în continuare să se mărite cu lordul Rob, nu avea de gând să rămână acasă. Nu știa unde se va duce sau ce va face, ci doar că va fi cu Lachlan. În comparaţie cu a fi răpită şi a petrece ore blocată în întuneric, într-un tunel, alături de şobolani şi de un bărbat care n-ar fi ezitat să o ucidă, a-i spune fratelui ei, foarte franc, ce gândea şi ce simţea i se părea floare la ureche. Nu avea de gând să-l lase să o intimideze din nou şi să bată în retragere.

Ocoliră pe drumul care trecea pe lângă lac, apoi începură urcuşul spre castel. Se uită în sus, nerăbdătoare

să vadă steagul Scoției și cel cu blazonul Glengask fluturând deasupra acoperișului, dar trase frâiele murgului și scoase un oftat de ușurare.

Ranulf gonea spre ea, cu Arran lângă el. Ursul venea în urma lor pe jos, de braț cu Mary și Charlotte. Jane îi dădea și ea zor, lângă unchiul Miles, zâmbind printre lacrimi. Simți o mână atingând-o pe picior și tresări.

Lachlan deja descălecase și ridică zâmbind brațele spre ea. Călărise bărbătește, așa că putea descăleca singură, dar își simțea brusc picioarele tremurând.

– Nu te gândi prea mult, fetițo, murmură el, ridicând-o de pe cal. Sunt fericiți cu toții că ești din nou acasă, teafără și nevătămată.

Da. Asta era tot ce conta. Nu că fratele ei și logodnica lui își amânaseră nunta ca să o aștepte pe ea, nici că familia ei înnebunise, probabil, de îngrijorare vreme de trei zile. Era acasă.

Ranulf o cuprinse în brațe, strângând-o tare la piept. Pentru o clipă, Rowena se simți fetița de odinioară, care avea nevoie ca fratele ei cel mai mare să o ia în brațe și să îi spună că totul era bine. Dar nimic nu mai era atât de simplu. Și nu doar de frații ei avea nevoie să îi fie aproape.

– Ești bine, *piuthair*? întrebă el, în timp ce brațele cu care o cuprinsese tremurau abia perceptibil.

– Am câteva tăieturi și vânătăi, dar nimic ce nu se va vindeca, răspunse ea, întinzând mâna ca să i-o strângă pe a lui Jane.

– Asta ne-a spus și Munro, continuă Ranulf, dându-i în sfârșit drumul. Dar tot voiam să aud din gura ta. Și să văd cu ochii mei.

Veni rândul lui Arran să o strângă în brațe.

– Ursul a zis că te-ai luptat ca o fiară, Winnie.

– Normal. Voiam să mă-ntorc acasă.

– Ne-am strecurat aici prin spatele castelului, continuă el. Toate clanurile de la adunare, plus cei de-ai casei te așteaptă să-ți ureze bun venit, dar Ran s-a gândit că o să vrei să ai un mic răgaz să respiri înainte de toate.

Ea încuviință din cap.

– Așa-i. Dar am ceva să-i spun lui Ran, în caz că nu o să vrea, până la urmă, să-mi sărbătorească întoarcerea acasă.

Arran o privi lung.

– N-a dormit de trei zile, *piuthair*. Nu-ncepe o ceartă cu el dacă poți s-o eviți.

De ce totul trebuia să fie atât de complicat? Bineînțeles că nu voia să se certe cu Ranulf. Nici să-l dezamăgească nu voia. Însă în nici un caz nu era dispusă să renunțe la Lachlan. Se întoarse și-l văzu stând de vorbă cu Ranulf și Myles și uitându-se din când în când la cei trei tovarăși de călătorie aduși cu forța. Poate că Arran avea dreptate. Poate nu era rău să aștepte până după căsătoria lui Ranulf cu Charlotte. Că era sau nu din vina ei, dispariția ei îi făcuse să amâne momentul atât de important pentru ei. Oftă și se duse să o îmbrățișeze pe Charlotte.

– Îmi pare rău că toată prostia asta v-a distrus planurile, spuse ea cu ardoare.

– Abia ce spui acum e o prostie, răspunse viitoarea ei cumnată. Chiar mă îndoiesc că există cineva nemulțumit că a mai stat câteva zile în plus la Glengask. Iar eu și fratele tău suntem împreună, căsătoriți sau nu. Adică, vreau să spun... continuă ea, roșind violent.

– Îl iubești, iar el te iubește, iar ceremonia e pentru restul lumii. Voi doi știți tot ce aveți nevoie să știți.

Charlotte zâmbi suav.

– Așa e. Știm.

Ea privi în spate, către Lachlan.

– Și eu știu, la rândul meu.

După ce toată lumea o îmbrățișă pe Rowena și o întrebă dacă era bine, sănătoasă, Peter Gilling și ceilalți doi băieți duseră caii și pe cei din neamul Gerdens pe o rută ocolitoare, către grajduri. Ranulf o luă de braț și îi conduse pe toți spre intrarea din spate a impozantului castel.

– N-aș fi vrut să te bag pe furiș în propria casă, dar Lachlan vrea să schimbe câteva vorbe cu Samston înainte să fie limpede că ești în siguranță.

Ea încuviință din cap.

– Am vorbit de asta.

Ranulf îi aruncă o privire amuzată.

– Nu c-aș vrea să te zgândăr, dar mă bucur să-ți aud glasul dulce cu accentul tău natural.

– Sunt munteancă din Scoția. Am mușcat un bărbat de față, am pus pe fugă cai, mi-am ros călușul, m-am dezlegat singură și m-am ascuns într-un tunel de 500 de ani. Îmi place Londra, îmi place să dansez și să merg la teatru. Dar nu-s englezoaică. Și nici nu vreau să fiu.

Zâmbetul lui o bucură și, în același timp, o făcu să se simtă vinovată. Frații ei trecuseră prin multe din pricina ei cu mult înainte de răpire. Și, pentru Dumnezeu, Lachlan trecuse prin și mai multe. Voia să fie cu el, să adoarmă în brațele lui. Dar mai întâi trebuia să facă față restului acelei zile.

Odată ajunși în casă, Ranulf o conduse la ea în dormitor, de parcă i-ar fi fost teamă să nu dispară din nou.

– Vino jos când ești pregătită, îi zise, sărutând-o pe frunte.

– O să fiu gata cam în 20 de minute.

Spre marea ei mirare, el zâmbi.

– O să-ți ia mai mult de-atât doar ca s-o faci pe Mitchell să se oprească din plâns.

Ea îi întoarse zâmbetul și intră în cameră ca să o asigure pe camerista ei că trăia și că putea să îmbrace o rochie chiar dacă era rănită și plină de vânătăi. Lachlan îi pansase încheieturile mâinilor, iar furia pe care i-o văzuse în ochi o făcuse să se teamă că bărbații Gerdens nu vor ajunge vii în fața lui Ranulf. În copilărie, avusese mereu genunchii și coatele julite și învinețite, și chiar dacă el încercase să o consoleze de cele mai multe ori, toată lumea știa că erau semne de bună purtare pe care le căpătase cățărându-se peste tot, cot la cot cu băieții. În schimb, rănile de acum îi fuseseră provocate de alții.

– Au! făcu Mitchell în timp ce îi peria părul. Părul dumneavoastră frumos e plin de ciulini, iarbă și probabil cuiburi de păsărele, milady.

– E drept că m-am cam tăvălit prin mizerie, zâmbi Rowena.

Normal că încă era copila cu ciulini în păr.

– Fratele dumneavoastră, marchizul, a trimis oameni să caute în toate casele, colibele și hanurile de până la 150 de kilometri, doar-doar or găsi vreo urmă, continuă camerista. Cei din neamul MacLawry au venit din toate colțurile țării ca să ajute. Lordul Arran a vrut să plece după lordul Munro și lordul Gray, dar MacLawry a zis că nu putem trimite toți băieții să caute în același loc.

– Știam că cineva îmi va da de urmă, spuse Rowena.

Știuse, de altfel, că acel cineva avea să fie Lachlan, cu toate că îl văzuse străpuns de cuțit. Trebuise să creadă că el va veni să o salveze. Nu Ursul, nu Arran, nici măcar Ranulf. Și se întreba unde era el chiar în acele momente, căci îl dorea. O căldură incitantă îi coborî pe șira spinării și i se statornici între coapse.

Chiar atunci cineva bătu la ușă. Se îndoia că lordul Samston ar avea îndrăzneala să-i facă o vizită, mai ales că se presupunea că încă nu știa că ea ajunsese deja acasă. O trimise pe Mitchell să deschidă. Camerista deschise ușa, făcu o reverență și apoi se dădu la o parte ca să îi facă loc lui Lachlan.

– Trebuia să mă duc acasă să mă schimb, spuse el, arătând spre kiltul murdar, cămașa plină de pete și cizmele încărcate de noroi. Dar n-am reușit să plec fără să trec pe la tine.

– Mitchell zice că am ciulini în păr, spuse ea, ridicându-se de la măsuța de toaletă.

– Nu pot să spun că mă mir, rânji el. Arăți foarte bine. Ca o adevărată lady.

Ea îl privi lung preț de câteva clipe.

– Chiar sunt o adevărată lady. Și sunt și-o munteancă.

– Chiar ești, spuse el, apropiindu-se și luându-i mâinile. Știi că te iubesc, Rowena.

– Știu. Și eu te iubesc, Lachlan.

Încercase să se îndrăgostească de altcineva, de oricine altcineva, dar nu se întâmplase. Pentru ea, sortitul fusese mereu și avea să rămână Lachlan MacTier. El trase aer în piept.

– Ar trebui să fiu precaut și cu băgare de teamă și să testez terenul înainte să-i cer fratelui tău permisiunea să te iau de nevastă. Dar în primul rând nu sunt sigur că o să mi te dea, iar în al doilea rând nu vreau să fiu precaut și cu băgare de seamă.

Se lăsă pe un genunchi.

O, Doamne! Rowena simți că deodată nu mai poate să respire. Nu-și auzea decât bătăile inimii bubuindu-i în urechi. Și o auzea pe Mitchell suspinând undeva în spatele ei. Sigur că voia ca Mitchell să fie acolo, în caz că aveau să aibă nevoie de un martor.

– Lachlan... murmură ea.

– Suntem prieteni de când te-ai născut, Rowena. Uneori mă gândesc că am fost atât de apropiați ca prieteni încât o vreme nu te-am putut privi altfel. Dar acum te văd exact așa cum ești. Văd cât ești de frumoasă, de neînfricată, de bună și de isteață. Nu vreau să mai irosesc din timpul pe care l-am putea petrece împreună. Te iubesc. Te ador. Zi-mi că vei fi soția mea, Rowena!

Rowena simți cum o lacrimă începe să i se prelingă pe obraz, dar nu îndrăzni să facă vreo mișcare. Îl privi lung pe Lachlan.

– Când eram doar o copilă, spuse ea încet, mi-am imaginat momentul în care mă ceri în căsătorie. În imaginația mea, erai pe un cal alb, iar părul îți flutura în vânt. Îmi spuneai că sunt a ta, mă luai pe cal și plecam împreună. Dar nu ești acel bărbat.

El se încruntă ușor.

– Ce...

– Șșșșt! Lasă-mă să vorbesc! Nu ești un lord plăsmuit de imaginația mea, căruia îi scapără fulgere din priviri. Ești Lachlan. Ești curajos, încăpățânat, înnebunitor și,

o, Doamne, atât de frumos, de blând și de cald. Ești totul. Și te iubesc. Și da, vreau să fiu soția ta.

El se ridică degrabă, o luă în brațe și o învârti prin încăpere, sărutând-o în același timp. Rowena râse în hohote. Era mult mai bine decât să fie luată pe cal alb de un bărbat perfect care exista doar în imaginația ei. Îl cuprinse și ea cu brațele pe după umeri, cu grijă să nu îi atingă rana.

– Vai, mie! exclamă Mitchell, bătând din palme.

Lachlan o lăsă jos.

– N-o să-ți pară rău, fata mea neîmblânzită. Vreau să-mi arăți Londra, petrecerile și teatrele. N-am să-ți refuz plăcerile.

– Îmi va plăcea să-ți arăt Londra, răspunse ea, dar numai în vizită. La urma urmei, sunt o fată simplă din Ținuturile Înalte.

El zâmbi.

– Ești mult mai mult de-atât, zise el, apoi o privi pe cameristă. Să nu sufli o vorbă despre toate astea, Mitchell! O să anunțăm noi familia, la momentul potrivit.

– Sigur, milord. Desigur.

O luă pe Rowena de mână și o conduse la ușă.

– Ești pregătită?

Ea dădu din cap, dar știa că el îi simțea tremurul degetelor. Pentru Dumnezeu, avusese parte de 24 de ore cumplite, urmate de un drum istovitor pe durata căruia cei trei răpitori fuseseră la câțiva metri de ea. Toate astea o făceau să își dorească fierbinte ca Ranulf să hotărască să nu îi menajeze pe nemernici. Pe drumul de întoarcere, Ursul spusese de câteva ori că cea mai eficientă pedeapsă pentru Samston și ceilalți trei ar fi câte o lovitură de sabie. Rapid și eficient. Probabil că nu era totuși cine știe ce scoțiancă cu sânge-rece, căci ideea îi dădea fiori.

Nici unul dintre ei nu-l pomenise pe lordul Rob Cranach, dar era convinsă că Lachlan se gândea la el. Mai precis, că se întreba dacă Ranulf va continua să facă presiuni pentru acea uniune. Cu câteva zile în urmă fusese la un pas s-o trimită la altar. Pe de altă

parte, da, cu siguranță urma să se mărite. Doar că nu cu un Buchanan.

Restul familiei se afla în hol. Lachlan îi strânse ușor degetele, apoi îi dădu drumul la mână când începură să coboare scările. Cu cât se ocupau mai degrabă de Samston și de cei trei Gerdens, cu atât puteau să-l informeze mai repede pe Glengask că Lachlan o ceruse, iar ea acceptase. Indiferent de ce planuri ar avea marchizul, ei le aveau pe ale lor.

Ranulf îi oferi brațul.

– Ar trebui să intri la braț cu Charlotte, zise ea, după care Cooper deschise ușa de la intrarea principală.

– Azi e despre tine, răspunse marchizul. Azi mă asigur că ești în siguranță față de oricine ar avea de gând să se amestece în treburile clanului.

Grupul începu să coboare panta. Când cei de pe pajiște îi vedeau, ea trebuia să fie pregătită pentru ce avea să urmeze. Cât era ea de neîmblânzită și neînfricată, o parte din ea își dorea ca frații ei și Lachlan să se ocupe singuri de Samston și de ceilalți trei și să n-o amestece și pe ea. Ziua devenise cea mai fericită din viața ei și voia să aibă un răgaz de câteva minute ca să se bucure de asta, la naiba! Să le dea vestea cea mare familiei și prietenilor. În loc de asta, trebuia să ascundă totul, pentru că fratele ei dorea pentru ea altceva decât își dorea ea însăși.

Ranulf o privi.

– N-ai întrebat de lordul Rob, zise el.

Oricât de isteț și prezent ar fi fost, nici măcar MacLawry nu avea cum să citească gândurile oamenilor. Era destul de sigură de asta.

– N-a venit mai devreme să mă întâmpine, răspunse ea. Am... am uitat de el, sincer.

– Te gândeai la altul, așa-i?

Nu apucă să îi răspundă, căci ajunseră în cel mai înalt punct sub care se întindea valea. Dumnezeule mare! Mitchell nu glumise când îi spusese că Ranulf pusese pe urmele ei toți bărbații MacLawry. Îi vedea pe toți

în fața ochilor, cu tot cu neveste și copii. Cu trei zile în urmă, pe pajiște erau cam 700 de oameni. Acum păreau de două ori mai mulți. Și cu toții chiuiau și se foiau, privind-o ca unul.

Lachlan rămase un pic mai în spate când membrii clanurilor reunite se apropiară de Ranulf și Rowena. El și frații ei îi tot spuseseră de-a lungul timpului că era preferata clanului MacLawry, iar dacă nu se convingea de asta azi, nici nu avea să se mai convingă vreodată. Oamenii o adorau, atât pentru că era o MacLawry, cât și pentru că făcea atât de multe pentru cei mai nevoiași dintre ei. Prioritățile lui Ranulf erau educația și locurile de muncă, dar Rowena se îngrijise mereu ca toată lumea să aibă un acoperiș deasupra capului și mâncare pe masă.

Samston și ceilalți care se așezaseră la masă în așa-zisul cort al englezoilor se alăturară grupului, dar Ursul și Arran aveau misiunea de a fi cu ochii pe Samston. Lachlan era cu ochii după altcineva, după lordul Robert Cranach. Individul merita să fie strivit din principiu, dacă nu din alt motiv, măcar pentru acela că o femeie fusese răpită, iar el nu lăsase acel amănunt să-i deranjeze cina. Situația era însă mult mai gravă. Rowena și Cranach fuseseră aproape logodiți. Nemernicul nu merita nici să-i ureze toate cele bune, căci nici nu se obosise să-și facă griji când dispăruse.

Poate avea totuși o urmă de bun-simț, căci Lachlan nu-l vedea nicăieri. De fapt, nu vedea nici picior de Buchanan. Ei bine, era nevoit să aștepte altă ocazie să dea de pământ cu lordul Rob. Acum era rândul lui Samston. Înclină scurt capul înspre Arran și își croi drum prin mulțime până ajunse exact în stânga contelui, în timp ce mijlociul MacLawry ajunse în dreapta. Ursul se oferise să îi fie el secund, dar asta ar fi însemnat ca Samston să nu mai ajungă în fața mulțimii, iar Ursul să ajungă la închisoare.

Îl apucară pe conte, fiecare de câte un braț, și îl făcură să înainteze.

– Ce se-ntâmplă?! se încruntă Samston.

– Ranulf și Winnie ar vrea o vorbă cu tine, zise Arran. N-ar avea cum să ajungă ei până la tine, așa că te ducem noi la ei.

– Pot să merg și singur. Dar de ce vor să-mi vorbească? Winnie și-a făcut clar cunoscute sentimentele în ce te privește.

– Așa-i, făcu Lachlan. Și tu pe-ale tale în ce-o privește.

Samston încercă să se smucească. Împreună cu Arran îl putea ține-n loc și pe Ursul, așa că fragilul conte nu le puse nici o problemă. Nu avea șanse de scăpare. În câteva clipe ajunseră față în față cu MacLawry și superba lui soră, chiar când Ursul apărea și el, alături de Campbell.

Englez fiind, contele habar nu avea cât de gravă și periculoasă era situația în care se afla. Ar fi vomitat de frică dacă ar fi știut. Era în fața șefilor celor mai puternice clanuri din Scoția. Avea să afle curând, totuși.

– A, Samston, zise Ranulf privindu-l cu ochii săi de un albastru oțelit. Am auzit niște zvonuri și voiam să știu ce părere ai despre ele.

– Ce zvonuri?

– Păi, de pildă, că ai sărutat-o pe sora mea și apoi ai părut să încerci să te folosești de asta ca să o faci să se mărite cu tine.

– Prostii! N-ai auzit așa ceva de la mine.

– Așa-i. Spre norocul tău.

Samston încercă din nou să se smucească din strânsoarea celor doi, dar în zadar. Chiar dacă și Lachlan, și Arran erau răniți la câte un braț, nu venise încă ziua în care să nu-i facă față unuia ca Adam James.

– Sunt oaspetele tău, Lord Glengask. Nu accept să fiu reținut împotriva voinței mele.

– Interesantă alegere a cuvintelor, Samston.

Ranulf întoarse capul.

– Peter! strigă el.

În jurul lor lumea formase un cerc amplu. Era limpede că toți voiau să vadă și să audă ce era în neregulă, dar nimeni nu voia să fie suficient de aproape ca să fie atras într-o situație vădit dificilă. Lachlan îi zâmbi încurajator

Rowenei, iar când ea îi întoarse zâmbetul, îl cuprinseră fiori fierbinți.

Pentru ea, situația era, fără doar și poate, și mai grea decât pentru el. El nu trebuia decât să-și țină în frâu furia. Ea se afla față în față cu bărbatul care încurajase răpirea ei. Strânse mai tare brațul contelui. Samston nu avea să plece nicăieri.

Peter Gilling își făcu apariția din direcția grajdurilor. În spatele lui, legați în șir, ca niște câini, se împleticeau Charles Calder, Arnold Haws și Dermid Gerdens. Vreo șase bărbați MacLawry înarmați până în dinți îi înconjurau.

– Mulțam, Peter, zise Ranulf cu un calm de gheață. Dermid Gerdens, vino aici și stai de vorbă cu Campbell!

Chipul uriașului, umflat de la tot ce încasase în ultimele zile, păli. Șchiopătă înspre Campbell.

– Excelență, eu...

– Spune-mi ce ai vorbit cu englezoiul, Dermid! îl întrerupse Campbell. Altceva nu vreau s-aud de la tine.

– Prea bine, Excelență. Mi-a spus că ați greșit când mi-ați pedepsit fratele și că trebuia să fac rost de putere și avere ca să vă fac să-l aduceți înapoi. A zis că dacă o iau pe sus pe Winnie MacLawry, Glengask o să-mi dea zestrea ei și pământuri multe, ca pe vremuri, când bărbații își luau pe sus femeile pe care le voiau.

– Și cum au intrat Calder și Haws în toată povestea asta? Nu erau invitați la Glengask.

– Bunicule, începu Calder, încercând să facă un pas în față. Pot să-ți explic.

– Cred și eu, Charles. De-asta și vreau să aud totul din gura lui Dermid. El nu zice vorbe prețioase și minciuni complicate.

Dermid înghiți în sec.

– Noi... Charles a zis că nu și-a încheiat socotelile cu Arran MacLawry, așa că el și Arnold așteptau prin preajmă. Le-am zis ce mi-a zis mie lordul Samston și-am hotărât s-o răpim.

Cei trei erau, cu toții, nepoți ai lui Campbell. Ranulf își asuma un risc îngăduindu-i ducelui de Alkirk să pună întrebările și dându-i un cuvânt de spus legat de soarta lor. Pacea dintre clanurile Campbell și MacLawry data de doar câteva săptămâni. Dar, istoric vorbind, era cea mai îndelungată din ultimii 300 de ani.

Chiar atunci, Ranulf îl surprinse din nou pe Lachlan.

– Excelență, zise marchizul, sunt oamenii tăi. Ce zici?

Ducele se uită lung la nepoții săi. Cu ochii grei și reci, spatele drept și părul cărunt, tăiat scurt, arăta întocmai drept ceea ce era – liderul îndelungat al unui clan extrem de puternic. Într-un final, se uită înspre Glengask.

– Nu erai nevoit să-i dai pe mâna mea, MacLawry. Faptul că ai făcut-o înseamnă ceva pentru mine. Dermid își vrea fratele. Zic că toți trei se pot duce după Berling în Canada. Nu vreau ca vreunul dintre ei să pună piciorul pe același pământ cu mine. Asta dacă ți se pare și ție corect, fiind partea vătămată.

Ziua era plină de miracole. Lachlan nu putea decât să spere că mai era loc măcar pentru încă unul.

Ranulf încuviință din cap.

– Mulțam, Campbell.

Rămânea de lămurit situația lui Samston. Ranulf făcu un pas în față, dar Rowena întinse mâna și-l opri. Se apropie ea însăși de conte, care între timp se făcuse cenușiu la față. Ar fi căzut din picioare dacă nu-l țineau Lachlan și Arran. Ar fi fost amuzant, dar i-ar fi dat și ocazia să încerce să se sustragă. Ceea ce era inacceptabil.

Rowena se opri la un pas de Samston.

– Te plăceam, zise ea simplu.

În secunda doi îl plesni peste față. Tare.

– Acum poți pleca din Scoția. Dacă te mai văd vreodată, ești terminat. Dacă aud că ai pășit iar pe pământurile astea, oricare ar fi motivul, ești terminat. Ai cinci minute să-ți aduni boarfele. O să pun pe foc orice lași în urma ta. Se uită scurt peste umăr. Vrei să zici și tu ceva, *bràthair*?

– Neah. Ai zis bine.

Lachlan îl trânti pe conte la pământ, apoi toată lumea se retrase din jurul lui.

Timp de o oră, Ranulf o duse pe Rowena de colo-colo pentru a le mulțumi persoanelor cărora el ținea cu tot dinadinsul să li se mulțumească, după care familia se retrase la castel.

– Charlotte, zise marchizul, am de gând să te iau de nevastă. Chiar mâine. Ai vreo obiecție?

– Nu, răspunse ea, zâmbind. Toată lumea e unde îi e locul. E tot ce vreau.

– Tu ești tot ce vreau, zise el, apoi îi privi pe ceilalți membri ai familiei. Am nervii țăndări, așa că aș aprecia ca toată lumea să rămână în casă restul zilei. Și tu, Lach. L-am trimis pe Owen să-ți aducă ținuta de gală. E în dormitorul de lângă al Ursului.

Se potrivea tocmai bine, căci Lachlan nu avea de gând să plece fără să aibă parte de un minut – sau mai multe – cu Rowena.

– Cum dorești.

– Bun. Trebuie să mă ocup de câte ceva, dar sunt în preajmă, zise Ranulf și dădu să plece.

– Unde-i Rob Cranach? întrebă Lachlan înainte ca marchizul să apuce să iasă din încăpere.

Rowena îi aruncă o privire plină de reproş. Da, ea voia să aştepte până după nuntă, dar Ranulf luase decizii în numele tuturor cu o asemenea repeziciune, încât Lachlan era aproape sigur că nu-şi mai îngăduiau să aştepte până după cununie. Ea era a lui. Cu cât o știa toată lumea, cu atât mai bine. Şi asta însemna mai puține probleme ulterioare.

Ranulf se întoarse.

– Cred că Cranach e acum aproape acasă.

– Da? făcu Rowena. De ce?

– Îl vrei? Că mi s-a părut că nu.

– Nu-l vreau. Dar de ce e-n drum spre casă?

Fratele ei închise uşa salonului.

– Pentru că nu-mi plăcea cum mânca.

De data asta, Ursul fu cel care se încruntă.

– Ce?!

– Când Rowena a dispărut, Cranach și văr-su s-au așezat să ia cina. Tocmai fusesem de acord să îi dau pe mână tot ce aveam mai de preț, așa că nu prea mi-a plăcut cum o privea, zise el, uitându-se fix la Lachlan. Dacă-mi aduc bine-aminte, tu mi-ai pus asta-n vedere.

– Așa-i.

– Mi-ai spus și câte ceva despre faptul că Rowena ar fi sufletul clanului și ce s-ar întâmpla dacă ea n-ar mai fi o MacLawry.

O ciudată undă de speranță își făcu loc undeva în apropiere de inima lui Lachlan. Ranulf era al naibii de încăpățânat, obișnuit, pe bună dreptate, ca vorba lui să fie lege. Numai că, dacă nu cumva interpreta greșit semnalele, îi convenea ce spunea Ranulf.

– Am spus, da. Și susțin ce-am zis.

– Dar ai spus și că n-o vrei pe Rowena.

Speranțele i se făcură din nou mii de fărâme.

– Am greșit. Ce zic acum e că nu o vreau decât pe Rowena.

– Hm...

Marchizul își îndreptă atenția spre sora lui, aflată la nici un metru distanță.

– Mi-ai spus foarte clar că ai așteptări foarte clare de la cel cu care urmează să te măriți. Cum stă Lachlan la capitolul ăsta? Câte calități întrunește de pe lista ta?

– Nu există o listă, răspunse ea. Ori Lachlan, ori nimeni.

– Dacă sunteți așa hotărâți, de ce nu ai cerut-o, Lach?

Lachlan trase aer în piept.

– Am cerut-o.

– Nu mai spune. Când ai văzut că e pe cale să se mărite cu altul?

O privi pe Rowena, care încerca să-și dea seama de intențiile fratelui ei.

– Poate tu ai crezut că e pe cale să se mărite cu altul, Glengask. Nu eu. N-aveam să îngădui așa ceva. Cu mine se mărită, fie că-ți place, fie ba.

Ranulf își încrucișă brațele la piept.

– Și când te-a cerut, tu ce-ai răspuns, *piuthair*?

– Am zis da. Nu vreau să te dezamăgesc, Ranulf. Ești fratele meu și te iubesc. Aș face orice pentru tine. Mai puțin să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l iubesc, când cel pe care îl ador e chiar lângă mine.

Ranulf expiră încet, desfăcu brațele și le lăsă pe lângă corp.

– Pentru Dumnezeu, voi doi ne-ați sucit și ne-ați învârtit de nu mai știm de noi. Știu că e și vina mea, pentru că am făcut niște presupuneri și nu v-am dat ocazia să vă lămuriți singuri lucrurile.

– Ran, ai făcut cum ai crezut mai bine. Așa faci mereu, zise Rowena, apropiindu-se și punându-și o mână pe brațul lui.

El îi cuprinse obrazul în căușul palmei.

– Ai binecuvântarea mea, Rowena. Acum du-te și pupă băiatul înainte să dea-n clocot!

Lachlan scoase un chiot și se repezi la ea. O luă în brațe și începu să o învârtă, apoi o sărută apăsat. După 18 ani în care merseseră pe drumuri diferite, ajunseseră, în sfârșit, la aceeași destinație împreună. Ea îl cuprinse cu brațele și îl sărută, la rândul ei, râzând.

– Era și timpul, la naiba! strigă Ursul, bătându-l pe spate așa tare că aproape îl doborî.

Lachlan ridică privirea.

– Ce te-a făcut să te răzgândești, Ran? întrebă el, cu toate că ar fi fost mai prudent să-și țină gura.

Cu toate astea, se părea că nu doar el observase că Cranach nu era potrivit pentru Rowena. Ceva îl făcuse pe Ranulf să se întoarcă împotriva lordului Rob.

– Ai fost înjunghiat, răspunse Ranulf, întinzându-i mâna și apropiindu-se de el. Nici nu te-ai gândit să nu pleci în căutarea ei, deși ar fi trebuit să rămâi pe loc. Mi-ai ținut piept și m-ai pus la punct, după care ai gonit călare aproape 24 de ore și ai salvat-o. Știu că vei avea grijă de ea. Că o vei prețui. O vei adora. Pentru că asta merită.

– Chiar o ador, spuse el și o sărută din nou, mai lent și mai tandru de data asta, ignorând felicitările care curgeau în jur. Te ador.

Ea oftă și se rezemă ușor de el.

– Ai face bine, Lachlan, murmură ea, cu o undă de zâmbet în glas. Sunt o scoțiancă neîmblânzită și n-am să accept mai puțin de-atât.

El râse.

– Te iubesc, Rowena. Nu am să-ți ofer mai puțin de atât.

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „SCOȚIENI NESTĂPÂNIȚI“

După ce ani la rând, Rowena MacLawry, sora cea mică a celui mai [illegible] l-a urmărit cu priviri adoratoare, tot ce-și dorește [illegible] să scape de insistențele acesteia. Și, spre surprinderea tuturor, Rowena fuge la Londra, hotărâtă să-l uite pe Lachlan în vârtejul balurilor din sez[illegible]ut. Când, trei luni mai târziu, se întoarce în Scoția pen[illegible] pregătirile pentru nunta celui mai mare frate al ei, Rowe[illegible] totul altă femeie. Accentul scoțian aproape i-a dispărut. [illegible]te elegante după ultima modă și a venit însoțită de câțiva g[illegible]meni englezi care se luptă să-i câștige atenția.

Lachlan nu prea știe cum să reacționeze față de această frum[illegible]sețe sofisticată, care acum are cu totul alte preocupări decât să-l urmărească peste tot. Și cu cât ea pare mai hotărâtă să-i dovedească faptul că a uitat cu totul iubirea adolescentină pe care i-a purtat-o de când se știe, cu atât Lachlan este mai vrăjit și mai dornic să o cucerească.

Oare Rowena doar se preface că îl disprețuiește sau el chiar a pierdut pentru totdeauna șansa de a fi cu tânăra care s-a transformat într-o lady mai încântătoare și mai interesantă decât și-ar fi putut el imagina vreodată?

„Un roman de dragoste cu personaje captivante și acțiune incitantă.“

Fresh Fiction

SUZANNE ENOCH a scris până în prezent 40 de romane, care au intrat pe listele de bestsellerturi ale *The New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7300-8
9786063373008

Lira

eBook disponibil